RITA HERRON

Bănuiala

ALCRIS

Capitolul 1

Fluidul de un galben mâlos își despletea meandrele printre malurile abrupte mărginite de palmieri. Dispăru la iuțeală sub aripile avionului, lăsând loc covorului albastru-verzui al unei jungle dese. Nu trecu mult și privirea Jessicăi fu atrasă de Valea Rift, care se întindea până în zare, imensitate de culoare nedefinită presărată ici și colo cu fuioare de ceață.

Undeva spre nordul văii, înghesuită între vecinii săi Zairul, Uganda, Tanzania și Burundi, se găsea o țară mică, de mărimea Belgiei. Jessica nu auzise de Rwanda înainte de a intra într-o societate specializată în ajutorarea țărilor din lumea a treia. Botezată pompos „Intermondo Assistance”, aceasta era îndeobște cunoscută sub numele de „Intermonde”.

Prin intermediul lui Irving Fenway, un om de afaceri bogat, aflase Jessica de această organizație de caritate. Una din misiunile ei principale era de a încuraja persoanele cu dare de mână pentru sponsorizarea unui copil dintr-o țară săracă asumându-și întreținerea

și școlarizarea lui. De câtva timp Irving se îngrijea astfel de un mic rwandez. Cu ocazia misiunilor, Jessica fusese atât de pasionată de expunerea amănunțită a realizărilor numeroase înscrise la activul Intermondului încât sfârșise prin a-și oferi serviciile acesteia. Azi se împlinea un un de când activa acolo, și aceasta era prima ei misiune în străinătate. Perspectiva n-o tulbura peste măsură. La cei douăzeci și trei de ani ai ei, Jessica se considera o persoană cumpătată și capabilă să întreprindă orice cu succes. Pentru ea, călătoria asta era de rutină. Avea o meserie care-i plăcea, o viață sentimentală satisfăcătoare – se înțelegea de minune cu Irving – și nu avea de gând să lase această paranteză de două luni să-i tulbure existența echilibrată.

Iminența sosirii o umplea totuși de o anumită emoție. Era hotărâtă să-și îndeplinească misiunea cu conștiinciozitate.

Oficial, Jessica ar avea de străbătut țara pentru a constata realizările Intermondului în Rwanda. Ea era însărcinată îndeosebi cu reorganizarea administrativă a birourilor societății.

Totuși știa că avea un obstacol în persoana directorului care se ocupa cu operațiunile din Rwanda. Acesta nu suporta să vină cineva să-și bage nasul în afacerile sale și nu admitea să-i fie știrbită autoritatea. Va fi nevoit s-o tolereze, își spunea ea în timp ce privea gânditoare prin hublou. Deși era superiorul ei, acesta trebuia să-i prezinte rapoarte... Dar Jessica nu se temea de dificultăți.

În avionul ocupat îndeosebi de oameni de culoare, tânăra se simțea obiectul curiozității lor din cauza părului strălucitor ce încadra un chip adorabil și gingaș, cu ochi mari verzi. Gura ei frumoasă și cărnoasă dădea la iveală o admirabilă dantură cu dinți sidefii. Un năsuc obraznic adăuga și mai mult farmec delicioasei făpturi îmbrăcate într-o rochie care-i punea în valoare silueta. Interesul vecinilor n-o tulbura câtuși de puțin. Era obișnuită cu asta.

De altfel, nu considerase niciodată feminitatea ei ca pe un un atuu în muncă. Dimpotrivă, nu încerca să și-o ascundă purtând îmbrăcămintea dizgrațioasă atât de la modă în țara ei.

***

Niște barăci provizorii serveau de birouri. Tineri angajați indigeni, îmbrăcați ușor verificau actele. Jessica păstră un aer nepăsător în fața zâmbetelor lor un pic adormite, dar o dată ieșită sub soarele orbitor, în acest mediu unde totul părea să aibă aspect de deșert, ea cunoscu un moment de îndoială. Ceilalți pasageri păreau să se fi evaporat. Ea știa totuși că vor veni s-o ia și că funcționarii de la Intermonde se deplasau în general în mașini Land Rover. Nu văzu decât un break verde-cenușiu sclipitor de care era sprijinit un tânăr indigen.

Soarele neîndurător al Africii transforma locul într-un adevărat cuptor. Un arbore tropical imens își dăruia cu generozitate umbra binefăcătoare peste o baracă din

apropiere. În fața ușii, un european sporovăia cu un funcționar. Cu toate că era lac de transpirație, Jessica rezistă ispitei de a se refugia acolo. Căci bărbatul îi displăcuse de prima dată, prin felul în care o privea insistent, cu o siguranță enervantă. În mod deliberat îi întoarse spatele. Tocmai se întreba dacă nu cumva va fi nevoită să ajungă pe jos în capitală, cu câte o valiză în fiecare mână, când o voce gravă și ușor tărăgănată o făcu să tresară.

– Miss Jessica Seymour?

Era necunoscutul.

– Sunt Deane Bradburn, de la Intermonde.

Cum?! Bărbatul acesta o lăsase să aștepte sub arșița soarelui, privind-o cu atâta nerușinare. Asta era...

– Nu mai erați decât dumneavoastră, și păreați dezorientată. Am tras concluzia că ar trebui să fiți noua noastră recrută.

Scuza asta nu stătea în picioare. Jessica schiță un zâmbet șiret.

– Nu mă așteptam ca însuși patronul să-și dea osteneala să se deranjeze pentru a mă întâmpina!

– Dar este o plăcere pentru mine! Nu puteam face altfel decât s-o primesc personal pe fermecătoarea noastră reprezentantă englezoaică.

Nu astfel și-l închipuise ea pe despotul care-i fusese descris... Avea dinaintea ei un bărbat de înălțime mijlocie, zvelt și musculos totodată, destul de seducător în pantaloni galben-pai și pulovăr asortat.

– Cum a decurs călătoria? întrebă el apucând valizele. Destul de obositor, cred? Avionul de Londra

face escală în Kenya. De la Paris sau din Bruxelles, există zboruri directe... Veniți? Mașina mea este aici.

Mașina lui! Break-ul acesta luxos! Jessica credea totuși că funcționarii de la Intermonde se mulțumeau, în exercițiul funcțiunii, cu vehicule lipsite de pretenții. De ce această excepție?

– Am fost prevenită că voiajul va fi dificil și obositor... Deci n-am fost mirată...

– Încă n-ați văzut totul! surâse interlocutorul său. Vi-l prezint pe șoferul meu, Ndayi.

Tânărul indigen se ridică și își descoperi două rânduri de dinți ascuțiți, într-un surâs larg. Surpriza o țintui locului pe Jessica. La orice se aștepta, dar nu și la acești dinți piliți!

Când șoferul punea valizele în portbagaj, Deane Bradburn deschise una din portierele din față.

– Locurile sunt bine capitonate, anunță el cu aer ispititor. Nu există instalație de aer condiționat, dar cu geamurile lăsate va fi mai suportabil.

Era curtenitor și plin de atenție. Dar Jessica era prudentă. Neîncrederea ei se datora oare privirii de un albastru deschis a interlocutorului său, îndreptată asupra ei cu un licăr sarcastic?

Dar de ce să-i acorde atâta importanță? Asta nu era o atitudine tipic masculină? Îl judeca desigur după aparențe. Ar fi preferat el s-o vadă venind încălțată cu bocanci grei și purtând o îngrozitoare ținută tropicală? De ce își închipuie bărbații că femeile ar trebui să se îmbrace neapărat în zdrențe pentru acest gen de misiune? Ei bine, acesta va afla cât de curând că Jessica

Seymour era înainte de toate femeie și că găsea de cuviință să rămână așa în orice împrejurare!

Simțindu-se pe de-a-ntregul în apele sale în ciuda picioarelor strânse în ciorapi de nylon și a pantofilor din piele de căprioară, ea se sprijini cu nonșalanță de tapițerie netezindu-și părul cu grijă.

Dar când indigenul cu dinți de carnivor se strecură la volan, ea simți că primește un pumn în stomac. Teama era justificată. Șoferul demară în trombă și luă un viraj brusc până să se lanseze cu toată viteza în deșert. Cu maxilarele strânse, Jessica se agăță de rezemătoare pe când însoțitorul ei își aprindea liniștit o țigară. Cum de putea el să rămână atât de calm când viețile lor erau în mâinile unui primitiv al junglei?

Drumul de culoarea cărămizii șerpuia în mijlocul câmpiei înainte de a se înălța în trepte printre arborii sufocați de o vegetație luxuriantă. Ici și colo se iveau monstruoase ciuperci galbene, fluturi mari cât palma, o întreagă flotă ciudată și un pic neliniștitoare.

– Triburile acestei regiuni nu cunoșteau agricultură până la sosirea specialiștilor de la Intermonde, declară Deane Bradburn cu un surâs amical. Trăiau cu rădăcini și viermi. Aceștia din urmă sunt considerați încă o mâncare aleasă.

Jessica își simțea fruntea umezită. „În definitiv, gândi ea pentru a se calma, francezii nu sunt mâncători de melci și broaște?

Atmosfera din break era sufocantă. Briza care intra pe geamurile coborâte era încărcată de un praf roșu smuls de pe pista plină de gropi și sinuoasă.

Uneori, pădurea lăsa loc unor povârnișuri stâncoase sau unor faleze impresionante presărate cu smocuri de iarbă.

Deodată, tânăra zări pe culmea unei stânci o siluetă, îmbrăcată pe jumătate, agitându-și brațele asemeni unei moriști. Cu gâtul uscat se abținu de la orice comentariu, dar nu-și putu reprima o tresărire când bubuitul unei tobe se auzi în depărtare. Inima începu să-i bată cu putere când manevra se repetă ceva mai departe. Atunci se întoarse spre însoțitorul său. În privirea ei se citea o întrebare.

– Este mijlocul prin care indigenii semnalează vecinilor apariția unei mașini, explică el cu zâmbet indulgent. Datorită tam-tamului, vestitorii sunt în alertă de-a lungul drumului. Este un obicei care nu e de temut.

– Desigur, se grăbi să aprobe Jessica. Dacă ar fi să ne gândim, suntem noi chiar atât de diferiți de ei, noi care ne ascundem în spatele perdelelor pentru a-i spiona pe trecători?

Comparația era stângace. Era conștientă de asta. Pe când vorbea, ea îl observase pe însoțitorul ei mai îndeaproape. Acesta avea o față tăbăcită de ani și de soarele ecuatorial. Nu era prea arătos, dar era energic și viril. Înfățișarea lui ironică și superioară i se părea totuși nespus de neplăcută. Întoarse capul în altă parte, hotărâtă să nu-și mai trădeze neliniștea...

Treceau acum printr-un peisaj cu dealuri, dintre care unele erau cultivate în terase.

– Țăranii cultivă aici în special porumb, năut și fasole. Încercăm să-i încurajăm în a le impune să producă anual o anumită cantitate din acestea.

Lui Jessica îi venea greu să se concentreze. Drumul interminabil pe această pistă desfundată și în serpentine îi dădea amețeli și începea să-i vină rău...

Între două hurducăieli, ea avu timp să distingă niște colibe acoperite cu paie, presărate ici-colo. Apoi un viraj strâns o obligă să se încordeze pentru a nu fi proiectată peste vecinul ei.

Imperturbabil, acesta fuma fără încetare. Părea nepăsător la zgâlțâieli și pericolele traseului. Jessica nu izbutea să facă abstracție de nenumăratele caroserii de mașini abandonate la marginea drumului.

La un moment dat, motorul breakului dădu semne de oboseală.

– Orice mașină pe patru roți este supusă unui regim sever în Rwanda. Mașinile nu rezistă mai mult de un an.

– Asta pare să vă afecteze peste măsură, domnule Bradburn, observă ea cu o înfățișare posacă, pe când se întreba în legătură cu proveniența unei mașini atât de luxoase.

Cu siguranță că nu provenea din parcul de automobile al Intermondului.

– Spuneți-mi Deane, zâmbi el. Aici formăm o adevărată familie.

Fie... Dar Jessicăi, familiaritatea asta nu-i va diminua cu nimic vigilența. În mod inexplicabil, bărbatul acesta îi inspira un soi de neîncredere.

După un moment interminabil, peisajul deveni ceva mai puțin accidentat. Pentru Jessica surprizele nu se terminaseră. Întâlniră deodată o băștinașă ale cărei glezne erau încinse în niște inele de aramă strălucind în soare.

– Dar astea sunt adevărate piedici! se indignă tânăra. Trebuie să cântărească mai bine de cinci kilograme fiecare.

– Sunt *kongas*, o înștiință însoțitorul ei. Ele sunt purtate de femeile căsătorite. Este un semn al statutului social impus de soții lor. Fierarul le fixează de picioare pe viață.

– Asta amintește în mod straniu de lanțurile cu ghiulele ale ocnașilor, nu putu să nu remarce Jessica.

– Mai rău decât atât, sublinie directorul Intermondului, pe un ton resemnat. Și dacă, din întâmplare, soții mor înaintea lor, aceste *kongas* le sunt scoase, iar mușchii sărmanelor femei se atrofiază atât de mult încât trebuie să învețe din nou să meargă.

– Am impresia că ne întoarcem cu secole în urmă, bombani Jessica, cuprinsă de o dispoziție groaznică.

– Dacă te deranjează praful, închide geamurile, propuse pe neașteptate Deane Bradburn fără nici o noimă.

„Care praf?” era să întrebe Jessica cu răutate. Se răzgândi. Își bătea joc de ea?

Trecură de niște muncitori încărcați cu unelte. Se părea că se apropiau de Kigali. Perspectiva o învioră un pic pe tânără.

– Domnule Bradburn, aș vrea să merg direct la birouri, dacă e posibil, declară ea pe un ton care se voia dezinvolt.

– Desigur, răspunse el supus. Te voi conduce eu însumi.

Încă o dată, ea surprinse pe chipul însoțitorului ei o expresie vag amuzată.

– Drumul acesta mi s-a părut foarte interesant, pretinse ea cu un aer fals nevinovat. Mai este de mers până la Kigali?

– Câțiva kilometri, răspunse scurt Deane Bradburn înainte să adauge cu curiozitate: E multă vreme de când lucrați la Intermond?

– Destul de multă, se eschivă cu prudență Jessica.

Oricum, nu era ea aici în inspecție? Faptul acesta o scutea de comentarii.

– Ești la curent cu problemele de limbă care se pun în Rwanda, cred? se interesă el fixând asupra ei o privire uimitor de albastră. Vorbești franceza, nu-i așa?

– Curent.

– Și kinyarwanda, dialectul indigen?

– Nu, dar îl voi învăța.

– Este o formă de bantu, renumită pentru dificultățile sale, declară el cu calm.

– Dacă tot te descurci așa de bine, domnule Bradburn, insinuă ea, o să accepți să-mi servești de interpret.

– Cu plăcere, promise el cu un surâs în colțul gurii.

„Hotărât, gândi Jessica tulburată, tipul ăsta este prea politicos pentru a fi cinstit...”

Capitolul 2

Kigali apăru în fine în depărtare. Prin norul de praf ridicat de vânt şi maşină, capitala părea ireală, cu covorul ei de imobile heteroclite înconjurate de coline.

Palmierii întrerupeau monotonia peisajului, dar micul oraş sufocant era total lipsit de farmec cu antrepozitele, baracamentele şi construcţiile sale fără stil.

Străzile pline de praf viermuiau de indieni, de malaiezi şi africani strigând şi gesticulând care mai de care. La vederea rwandezilor, Jessica făcu ochii mari. Erau adevăraţi uriaşi. Unii păreau să depăşească cu mult doi metri.

– Aceştia sunt tutsi, explică Deane Bradburn.

– N-am văzut niciodată negri aşa de înalţi.

– Nu sunt negri, rectifică el. Tutsi sunt un neam de metişi. Ei au fost dintotdeauna păstori. Acum mai bine de patru sute de ani, au coborât din nord, venind probabil din Etiopia.

Jessica nu se documentase pe această temă. Ea nu auzise niciodată de etiopieni de o asemenea talie.

Intrigată, se pregătea să facă această observație când mașina se opri lângă piața plină de lume.

– De aici vom merge pe jos, anunță Deane deschizând politicos portiera însoțitoarei lui.

Și spre marea uimire a acesteia, fără a-i păsa dacă-l urma, el se avântă în mulțime. Jessica se strădui să-l urmeze cu chiu cu vai, făcându-și loc cu coatele.

Cu mâna crispată pe geantă, se lovea involuntar de femei care discutau fumând pipă sau își alăptau pruncii. În mai multe rânduri, a fost proiectată de torsul vreunui tutsi deșelat care se uita la ea cu un aer trufaș. Negri de o statură mai normală cărau coșuri încărcate cu legume și fructe ciudate, cu miros grețos.

Veșmintele indigenilor erau țipător colorate, contrastând cu cenușiul împrejurimilor. Erau albastre, verzi, galbene, violete, strălucind parcă pe pieile închise la culoare.

Când în sfârșit reuși să se smulgă din acest vârtej uman, Jessica îl ajunse din urmă pe Deane care o aștepta liniștit pe o străduță.

– Totul e-n regulă? se interesă el curtenitor.

– Perfect, mulțumesc, răspunse ea afișând o seninătate pe care era departe de a o simți. Am ajuns?

– Aproape.

El porni înaintea ei pe o străduță îngustă mărginită de antrepozite. Rarii trecători se îndreptau spre câmpul din apropiere. Jessica avea neplăcuta impresia că ghidul ei o antrena spre inima junglei...

Dar el se opri destul de curând în fața unei verande șubrede, aflată de-a lungul unui rând de barăci înecate

în verdeață. Pe o ușă, Jessica descoperi firma cu „Intermonde Assistance”.

Mută de uimire, dar stimulată de perspectiva muncii care o aștepta (aparent aveau foarte multă nevoie de o persoană dinamică pentru a pune lucrurile la punct), ea intră cu pas hotărât fără a-și trăda decepția. Nu mai voia ca încă o dată să dea prilej de ironie însoțitorului ei.

După lumina orbitoare de afară, întunericul care-o întâmpină o lipsi câteva clipe de siguranța-i obișnuită.

– Ți-i prezint pe translatorii noștri, spuse directorul. Gemma, Marie, Danielle și Jules.

Jessica distinse în sfârșit încăperea, curată dar foarte sobru mobilată, luminată de două ferestre cu grilaje ce dădeau spre pădure.

Patru capete se întoarseră și largi surâsuri amicale luminară chipurile de abanos. Jessica gândi, pe jumătate amuzată, pe jumătate neliniștită, că se afla într-o colibă africană... Mirarea părea să i se citească pe față, căci Deane se grăbi să explice:

– Iar restul personalului... D-na Farbes face acum o anchetă despre absenteismul în școala unui sat în apropiere de Gatomba. Și Clara Maitland este în junglă de câteva zile, pentru a supraveghea reparațiile a două camionete Wolkswagen.

– Ne aflăm aici în special pentru a favoriza dezvoltarea școlarizării? se miră Jessica.

– Așa e, desigur, zâmbi el. Dar trebuie să fii polivalent. Dacă nu ești un bun mecanic, de pildă, riști să te trezești foarte repede blocat de o pană. Și fără mașini, cum am transporta noi materialul didactic necesar?

Pentru un specialist în organizarea muncii, toate acestea păreau un pic neclare... Dar prima grijă a Jessicăi era acum să-și facă o toaletă sumară. Se simțea deosebit de prăfuită.

– Pot să mă spăl pe mâini undeva?

– Nu chiar imediat. Va trebui să aștepți să ajungi la tine acasă. Aici, mă tem că baia e prea rudimentară pentru tine, glumi Deane indicând o cabană care se ghicea în verdeață.

Resemnată, Jessica scoase o pudrieră din geantă. Funcționarii se puseră din nou pe treabă. Ei traduceau teancuri de scrisori trimise de sponsorii din depărtări către micii lor protejați. Și în timp ce Jessica se străduia zadarnic să-și îmbunătățească un machiaj serios compromis, Deane începu să-i furnizeze câteva explicații, fără a părea să-i pese câtuși de puțin de oboseala ei.

– Mai dispunem și de doi experți agricoli. Unul lucrează la un proiect de împrumuturi pentru copii și pentru familiile lor. Celălalt încearcă să pună pe picioare un centru de cercetări permițând experimentarea de noi semințe... Aveam și un arhitect însărcinat cu îndrumarea responsabililor din sate, care se lansau ei înșiși în construcția de școli, dar el ne-a părăsit. Câtva timp am avut și o infirmieră-moașă. Ea ar fi vrut să stabilească pentru fiecare sat un soi de cartă a igienei publice. Dar neputând obține aprobarea guvernului, a trebuit să plece... Aici, după cum o să vezi, problema primordială este apa. Indigenii se interesează prea puțin de poluare, de aceea ne îndârjim să protejăm sursele și să...

Jessica nu mai asculta. Ea își regreta decizia, luată în grabă într-un moment de entuziasm, de a se opri la biroul Intermondului chiar de la coborârea din avion. Acum, epuizarea își spunea cuvântul.

– Ăăă... Locuința mea este situată în apropiere de birou?

– Să zicem. Ai putea merge pe jos până acolo. Dar drumul este aglomerat...

– Așa cum a fost cel de la piață.

– Exact, zâmbi el. Te-ai descurcat foarte bine... Unde rămăsesem? A, da... Evocam problema apei. Rwanda nu-i duce lipsa. Este un ținut muntos, cu un bogat regim pluviometric. Și apele provenite din ploi sunt groaznic de poluate, ajungând să...

– Eu... eu presupun că mă vei conduce la mine acasă după ce vom pleca de aici, îndrăzni Jessica. E târziu...

Directorul se prefăcu surprins.

– Am înțeles cumva că doreai să te apuci de treabă imediat? o ironiză el.

– Pentru azi e de-ajuns, declară ea reprimându-și un gest de enervare. De altfel, birourile se vor închide curând, presupun.

– Te înșeli, o asigură Deane cu candoare. Traducătorii nu vor pleca înainte de ora două. În cazul în care asta nu te deranjează, te voi însoți imediat la cabana ta.

El o privi cu un dram de compasiune și ea își reproșă de a fi făcut această gafă cerând să vină la birou imediat ce sosise.

Își luară la revedere de la funcționari și Jessica îl urmă pe Deane pe veranda unde un miros nedefinit de vegetație în descompunere o luă de nas. Zeci de

mușste se îngrămădiră pe ea. Se străduia să le alunge, când însoțitorul ei salută un bărbat ieșind din biroul vecin. Acesta o privi amănunțit, cu neîncredere, ca și cum ar fi fost o vedenie. Jessica era obișnuită să atragă atenția asupra ei. Dar individul acesta cu fața plină, cu maxilare late și privire lascivă, îi displăcu în cel mai înalt grad. Resimțea o ușoară neliniște.

– Ți-l prezint pe Jack Scobie, spuse Deane cu jovialitate. Este inginer de drumuri și poduri. Ca și noi, sarcinile sale îl determină să cutreiere toată țara, dar se află uneori și prin orașul nostru.

– Cu siguranță, aprobă celălalt aruncându-i lui Deane o privire plină de subînțelesuri. Dar acum cu greu mai pot fi urnit din Kigoli. Ce mai faceți, miss... ăăă...?

– Seymour, Jessica Seymour, spuse tânăra cu destulă răceală.

– Jess se află aici pentru a impulsiona rutină administrativă, reluă Deane ca și cum era deja pe picior de intimitate cu tânăra lui colegă. Este încântată de tot ce a văzut până acum aici, în Rwanda.

Jessica îl privi chiorâș. Zâmbetul lui Deane nu trăda nici cea mai neînsemnată ironie. Era la fel de entuziast ca și ea?

– Pe curând, sper, lansă Jac Scabie pe când ea se îndepărta.

„Sper să nu, gândi Jessica. Ce individ oribil e tipul acesta care te dezbracă din priviri”.

Deane o antrenă de-a lungul unei străduțe care dădea într-o intersecție aglomerată. Break-ul îi aștepta acolo, strălucind ca nou. Ndayi terminase de lustruit

nichelajul frecându-le cu piele de căprioară. Judecând după aspectul mașinii la aeroport, se pare că șoferul o spălase temeinic până la sosirea avionului.

– Văd că-i dai de lucru lui Ndayi, nu se abținu să observe Jessica. N-ar putea avea un rol mai important în raport cu scopurile pe care le urmărim în această țară?

– Băiatul ăsta e foarte priceput la mecanică, răspunse însoțitorul ei fără să se jeneze. Pune mult suflet în munca lui de șofer al unei mașini de lux. De altfel, e excelent pentru imaginea de marcă.

Despre care imagine vorbea el? A lui? Sau aceea a Intermondului?

Ndayi o luă pe un drum lăturalnic care ieșea în apropierea pieței. Ceea ce zărea Jessica prin parbriz nu făcea ca orașul să-i apară mai simpatic. În mijlocul edificiilor recent construite cu chibzuială se detașau câteva imobile elegante, ultime vestigii ale colonialismului belgian. În ansamblu, Kigali îi apărea ca o cuvă prăfuită, abia înveselită de dealurile verzi din preajmă.

Apoi șoferul o coti spre periferie, acolo unde vegetația tropicală te făcea să uiți de cenușiul betonului.

La vederea unui imens loc mărginit de pavilioane rezidențiale, moralul Jessicăi crescu rapid. Mașina se opri în fața unei locuințe care o împăcă în sfârșit cu ținutul. Construită în stil local, era încântătoare cu peluzele sale înflorite, cu ferestrele mari și cu veranda împodobită cu plante agățătoare.

Fără să se lase rugată, Jessica coborî imediat.

– Dacă dorești să bei ceva, propuse atunci Deane cu amabilitate, ești binevenită la mine. Presupun că vrei să-ți vezi cât mai curând „apartamentul”.

Fraza asta avu asupra tinerei efectul unui duș rece. Deci locuința asta agreabilă aparținea însoțitorului ei. Iar ea, trebuia să se mulțumească cu o colibă...

– Așa este, replică ea cu surâs imperturbabil. Într-adevăr e mai bine să mă instalez, ca să fiu mâine gata de lucru.

– Perfect. Vino cu mine.

Și, apucând bagajele, el o porni pe o cărare șerpuind printre arbori. Văzute de aproape, celelalte pavilioane nu erau deosebit de atrăgătoare, mai ales în comparație cu superbul bungalov al lui Deane. Unele posedau mici grădini dar majoritatea erau în paragină.

La cealaltă extremitate a amplasamentului, în mijlocul unui teren gol, se ridica o locuință ciudată semănând vag cu un stup, al cărei acoperiș era din paie. Pereții din chirpici erau văruiți, cu scobitori de formă neregulată care dădeau aspectul unei locuințe preistorice.

Deane Bradburn intră acolo și depuse valizele Jessicăi.

– Recunosc că nu e prea spațioasă, dar o *inzu* – e numele indigen dat acestor colibe – nu e lipsită total de confort. Ai un dormitor, o bucătărioară, și chiar un loc unde te poți destinde seara.

De fapt dormitorul minuscul era un alcov mobilat numai cu un pat de campanie și o comodă din lemn negeluit. Bucătărioara, la fel de minusculă, cuprindea ciudate ustensile de gătit ruginite și un burlan preistoric atârnat de perete cu un cârlig. Iar în salon, sau ceea ce ținea de așa ceva, cu pământ bătătorit, se găseau obiecte stranii acoperite cu o țesătură nedefinită, care serveau aparent de canapea și fotolii... Pe o etajeră șchioapă stăteau căscate câteva cărți de buzunar îngălbenite.

– Closetul este afară...

Ea nici nu s-ar fi îndoit de asta!

– Apă e din belșug, ți-am mai spus. Regimul pluviometric este anormal de ridicat în Rwanda. Vei putea face baie cât poftești!

Nu era excelent? Oare nu visase Jessica dintotdeauna la băi călduțe în butoaie de tinichea, în inima Africii?

– Și iluminatul? întrebă ea neliniștită, văzându-se deja în bezna cea mai neagră la marginea acestei jungle de nepătruns.

– E și electricitate, desigur! o asigură Deane. Doar nu-ți închipui că suntem pe vremea lămpilor cu petrol! În ceea ce privește aprovizionarea, adăugă el ieșind, nu e nici o problemă. Chiar după lizieră se află o „soko” – piața.

Cu degetul, el indică o cărare ce părea a se pierde în desișul pădurii ecuatoriale, populată fără îndoială cu animale de temut...

– Apropo, reluă interlocutorul ei, ca și cum și-ar fi urmat șirul ideilor, în Rwanda trăiesc o seamă de animale sălbatice, lei, elefanți, gorile. Mai sunt și pitoni, cobre și alte reptile. Dar tu nu ai de ce să te îngrijorezi. Sunt întâlnite rar pe la marginile orașelor.

Acest „rar” n-o făcu pe Jessica să se înfioare într-o mai mică măsură.

– M-ai făcut fericită, declară ea mimând indiferența în timp ce se apleca asupra uneia din valize.

– Bine, te las să despachetezi. Dacă ai nevoie de ceva, sunt pe aproape, să nu uiți asta.

– Cu greu poți fi trecut cu vederea, replică ea pe un ton înțepat fixând cu o privire semnificativă frumosul bungalov cu flori care părea s-o sfideze.

– Vă trebui să vii pe la mine într-una din zile, spuse el fără a părea să fi priceput aluzia. Îți voi face cunoștință cu ceilalți emigranți din Kigali. Jack Scobie vine adesea la un pahar seara, cu alți doi vecini. Apropo, el locuiește aici. E casa unde zărești o mască congoleză atârnată la intrare în chip de ciocănel de bătut la ușă.

Îndată ce Deane se îndepărtă, Jessica se prăbuși într-unul din fotolii ca o marionetă dezarticulată. Din fericire, călăul ei, care-i descrisese ororile Rwandei într-un mod atât de glumeț, nu mai era acolo ca s-o vadă. N-ar fi considerat el această prăbușire drept o capitulare?

Dar dacă corpul Jessicăi se destindea încetul cu încetul, în schimb mintea îi era în stare de alertă. Ea era cea mai în măsură să știe că salariul nu avea să-i permită achiziționarea unui break de lux și a unui bungalov confortabil. În plus, ea bănuia că expresia sardonică a pupilelor lui albastre ascundea cu greu îndoiala că noua-venită ar fi cumva la înălțimea sarcinii care-i fusese încredințată.

Se întreba dacă nu cumva el încercase s-o descurajeze să meargă până la capăt cu investigațiile ei...

O luminiță războinică se aprinse în ochii verzi. Aha, dl. Deane Bradburn nu agrea inspectorii cu fustă? Ei bine, el va simți pe propria-i piele că feminitatea Jessicăi nu-i va scădea cu nimic eficiența.

Capitolul 3

„Inzu” nu era ultimul strigăt în materie de confort modern, dar avea totuși un anumit farmec. Un cocotier imens plantat lângă ușa de la intrare răspândea o umbră binefăcătoare. Ceva mai departe, o tufă cu flori strălucitoare aducea o notă de veselie. Pe drept cuvânt, în prima seară, Jessica a fost bucuroasă să constate că ferestrele erau etanșe și că ușa se închidea cu cheia.

Tânăra descoperea treptat particularitățile acestei țărișoare aflate la mare altitudine. O dată departe de poluarea din oraș, respirai un aer de o puritate surprinzătoare. Și priveliștile erau deseori mărețe.

Deși climatul ecuatorial era temperat de altitudine, Jessica trebui să-și revizuiască felul de a se îmbrăca. Spre exemplu, nu mai era vorba să-și pună ciorapi și să suporte altceva decât sandale.

Din fericire, ea adusese în bagajele sale un anumit număr de rochii de vară.

În definitiv, Kigali nu era decât un orășel ceva mai mare. Majoritatea Rwandezilor erau țărani cărora le plăcea mai mult să locuiască pe dealuri, în colibele lor în formă de stup, și să-și cultive micul lor petic de pământ.

Chiar și în suburbii se găseau asemenea locuințe primitive înconjurate de mici grădini unde plantau fasole, porumb, iar din banane indigenii preparau bere.

Asta însemna că piața locală nu putea oferi o mai mare diversitate de produse. Unei femei de origine europeană îi venea greu să alcătuiască un menu pe bază de manioc, cartof dulce și sorg. Carnea era de negăsit.

În afară de asta, majoritatea vânzărilor trebuia să se facă prin limbajul semnelor. Dacă rwandezii instruiți vorbeau franceza, în schimb nivelul general era foarte scăzut și majoritatea indigenilor nu știau decât kinyarwanda. Iar Jessica nu învățase încă decât o duzină de cuvinte din limba asta.

Spre marea ei ușurare, descoperi că patru cincimi din populația locală era alcătuită din negri hutu, de statură potrivită, care în marea lor majoritate erau cultivatori. Ei nu se dădeau înapoi de la muncile grele disprețuite de orgolioșii și leneșii tutsi. Nu arareori întâlnești în împrejurimile capitalei tineri tutsi aflați în triciclurile lor împinse de bărbați hutu. E adevărat că din cauza capetelor lor mici, a mâinilor firave și a membrelor lungi și slabe, acești uriași dădeau impresia unei fragilități deosebite.

În bucătăria din *inzu-ul* său, Jessica petrecu momente lungi cercetând la ce ar putea folosi ustensilele ciudate atârnate de perete, și încercând zadarnic să aprindă focul în cuptorul cel vechi. Ar fi dorit să ceară sfatul vecinilor săi, dar aceștia erau bărbați necăsătoriți. Elementul feminin al cartierului era reprezentat de femei de menaj. Îmbrăcate în rochii de stambă înflorate, ele sporovăiau și râdeau adesea în voie în timp ce scuturau în pragul pavilioanelor carpetele și cârpele de praf.

Din fericire, una din ele, care răspundea la prenumele de Augustine, rupea un pic de franceză. Ea o învăță pe Jessica cum să aprindă focul în vatră, și-i arătă unde se găsea rezerva de apă. În timp ce ochii ei zglobii se roteau pe chipu-i negru ca smoala, ea explica arătând cu degetul spre casa lui Deane, că „umukungu", o sfătuise să-și ofere serviciile „domnișoarei". Jessica înțelese repede că „umukungu" era un fel de șef venerat. Evident, rwandezii aveau stimă pentru Deane Bradburn...

Seara, de la fereastra modestului ei „living", tânăra își dădea seama că locuința directorului părea a fi un punct de atracție. Din observatorul ei privilegiat, îi venea greu să nu bage de seamă faptele și gesturile vecinului. Mașinile plecau și veneau în fața bungalovului luminat și râsetele răsunau până târziu în noapte.

***

Jessica petrecea mai multe ore pe zi în biroul Intermonde. Se puse foarte repede la curent cu toate problemele de rezolvat. Spre marea ei nemulțumire, descoperi la iuțeală că se găsea într-un impas.

Într-adevăr căile de comunicație interne din Rwanda erau practic inexistente. Nu exista cale ferată și majoritatea drumurilor, precum acela care ducea la aeroport, erau pline de hârtoape. În plus, serviciul poștal se afla abia la începuturile sale. Locuitorii din Kigali erau relativ favorizați. Corespondența lor era distribuită oarecum regulat. Dar în restul țării puteau să treacă saptămâni, ba chiar luni de zile, până ce un copil să poată primi o scrisoare de la binefăcătorul lui.

Tânăra inspectoare se străduia să încurajeze înmulțirea vizitelor Intermondului la școlile împrăștiate cam peste tot. Trebuia să umple mașinile de teren Land Rover cu material didactic, rechizite, uniforme, la care se adăugau uneori alimente sau mingi de fotbal, fără a mai pune la socoteală cataloagele învățătorilor, și bineînțeles, corespondența.

Până acum școlile erau inspectate cel puțin o dată pe trimestru. Datorită scrisorilor venite de la sponsorii lor, copiii începeau să aibă cât de cât o idee despre scopurile urmărite de Intermond în țara lor.

Din păcate, cadourile acestor sponsori ajungeau rar la destinație, pentru unicul motiv că taxele asupra articolelor de import erau exagerat de mari. În general era mai înțelept să fie refuzate.

Jessica fiind responsabilă cu fondurile de organizare, se înhăma cu conștiinciozitate la această sarcină.

Ea pipăia coletul înfășurat în hârtie maro, încercând să-i ghicească conținutul: urs din pluș, păpușă, mașinuță. Era o adevărată dezamăgire pentru ea să renunțe la aceste jucării ale căror taxe depășeau deseori de trei ori valoarea mărfii.

Dar, în toate deciziile multiple pe care era nevoită să le ia, se străduia să acționeze cât mai bine pentru interesele societății. Era plină de bunăvoință și încerca să reorganizeze, cât putea de bine, sarcinile administrative. Avea uneori sentimentul descurajator că se străduiește zadarnic. Îmbunătățirile obținute nu vor avea o continuitate. Imediat după plecarea ei, haosul va reveni...

Când îl întâlni, o dată sau de două ori, pe Jack Scabie pe verandă, îl ignoră. Lucrul acesta nu-l împiedică nicidecum pe inginer să se țină după ea până la birou și s-o sâcâie cu rugăminți pentru ca ea să accepte să cineze cu el la restaurant. Răspunsurile evazive ale Jessicăi l-ar fi descurajat chiar și pe cel mai insistent bărbat.

Din fericire, din cauza privirii entuziaste a celor patru traducători, îi venea greu lui Jack Scabie să-i facă avansuri mai consistente tinerei.

Iar pe Deane Bradburn îl întâlnea rareori. El trecea pe la birou o dată pe zi pentru a putea verifica corespondența, și pleca aproape imediat. Jessica nu avea nici o idee despre felul în care își petrecea el timpul, dar era hotărâtă să afle. Nu se punea problema să culeagă informații de la salariați care-l considerau pe director drept un sfânt. Într-o zi, în cursul unei discuții făcu din întâmplare o descoperire uimitoare.

Către ora cinci după-amiază, Jules dispărea ca de obicei pentru a se duce să caute băuturi răcoritoare în piață. Se întorcea cu cafea pentru Jessica și cu sucuri de fructe pentru compatrioții săi. Într-una din zile, pe când tânărul rwandez era pe picior de plecare, Gemma exclamă:

– Bietul Jules bate drumul în fiecare zi până acolo! Când eram în oraș, exista un bistrou în clădirea de alături.

– Vrei să spui că birourile Intermonde se aflau altădată în centru? întrebă Jessica fără a arăta că-i pasă de asta.

– Da, în strada Mulaga, confirmă Gemma. Peste drum de Ministerul Agriculturii.

– Cum se face că a trebuit să vă mutați? insistă tânăra.

– După spusele patronului, imobilul trebuia să fie dărâmat pentru a fi înlocuit cu o cladire ultramodernă. Noroc că a găsit foarte repede localul acesta. El însuși s-a ocupat de mutare, ajutat de șofer. Și acum îl mai întâlnesc pe Ndayi în oraș împingând un cărucior încărcat peste măsură! adăugă Danielle râzând din toată inima. Pentru el, era mai puțin convenabil decât atunci când se află la volanul break-ului!

– Curios, murmură Jessica pe un ton detașat. Alaltăieri am fost în strada Maluga. N-am văzut nici o urmă de demolare recentă.

– O, știți, aici nimic nu se face cât ai bate din palme, zâmbi Gemma înainte să-și ia geanta.

Cele trei tinere rwandeze erau destul de evoluate. Îmbrăcate în stil european, purtau prenume franceze și știau să utilizeze aparatura de birotică cea mai sofisticată. Dar ți le închipuiai cu ușurință revenind în satul lor după orele de serviciu, sfărâmând porumbul în piua familiei, pregătind vânatul ce urma să fie fript la frigare, sau făcându-și un machiaj de sărbătoare înainte de a lua parte la dansurile rituale ale triburilor tutsi.

În timp ce Gemma își dădea cu roșu de buze, Jessica constată cu un ton neglijent:

– Nu e păcat ca birourile să rămână neocupate atât de mult timp?

– O, patronul s-a descurcat pentru a le subînchiria între timp unuia din prietenii săi, director la o societate importantă de mașini agricole, explică Marie. Mutarea s-a produs imediat.

Jessica rumegă știrea în tăcere. Era foarte interesant... și foarte dubios.

După ce și-a închis geanta, Gemma își scutură capul cu dezinvoltură.

– Desigur, micul bistrou din apropiere era prețios, dar nouă ne place mai mult aici. Nu suntem deranjați de zgomotul circulației și suntem aproape de casă.

Colegele ei o aprobară printr-un surâs. Când Jules reveni cu băuturile, subiectul discuției fu schimbat.

Seara, Jessica se destindea în modesta ei „inzu”. Se obișnuise rapid cu zgomotele nocturne ce se auzeau din pădurea aflată în imediata apropiere. Descoperise că se putea afară instala fără alt risc decât acela de a fi înțepată de țânțari.

Zi de zi, mica ei locuință devenea mai primitoare. Augustine îi împrumutase o mașină de cusut veche. Jessica dibui într-un „saka” un cupon de material înflorat cu tonuri pastelate, al cărui aspect delicat contrasta oarecum cu interiorul primitiv al *inzu-lui*. Dar fără a ține seama de acest amănunt, ea se apucă de croit și cusut cu tragere de inimă. La scurt timp, împodobi ferestrele cu perdele cu volane, camuflă canapeaua și fotoliile cu huse și pernițe. Din materialul rămas, confecționă abajururi pentru lămpi.

Acum, mica ei locuință reflecta feminitatea tenace a ocupantei, ceea ce îi dădea cea mai profundă satisfacție.

Îi plăcea să se instaleze afară într-un șezlong din ramuri de palmier, acoperit cu pernițe, cu un pahar de suc de fructe la îndemână așezat pe o măsuță. Trebuia să aștepte ca liniștea să revină în împrejurimi pentru a se putea bucura de pacea nocturnă.

Dintre vecinii săi, unii coordonau construcția drumului asfaltat care ducea spre dealuri, alții conduceau întreprinderi comerciale. Cu toții erau celibatari și se trezeau că nu aveau cu ce să-și omoare timpul după ce veneau de la lucru. Jessica îi întâlnise pe mulți dintre ei în prezența lui Jack Scabie, dar nu avea nici un chef să intre în relație cu ei.

Mulți se duceau seara în oraș să se distreze. Ori se adunau la unul sau la altul ca să bea și să joace cărți. Din pricina alcoolului, aceste întruniri degenerau foarte adesea în dispute presărate cu cântece deșucheate. În general, Jessica citea sau scria până ce forfota se stingea.

Într-o seară, calmul se aşternu peste acele locuri mai devreme decât de obicei. De data asta, nu erau maşini parcate în faţa casei directorului.Totuşi privind mai atent, puteai distinge pe verandă capătul incandescent al unei ţigări.

Celelalte pavilioane erau în întuneric. Profitând de acest calm neaşteptat, Jessica îşi trase şezlongul în faţa casei, pe o rogojină din fibre de bananier cumpărată din piaţă.

Era extrem de plăcut să se destindă şi să viseze sub nimbul becurilor, ascultând zumzetul insectelor şi duruitul tam-tamurilor. Deasupra ei, cerul catifelat era plin de stele. Palmierii irizaţi de clarul de lună ieşeau în relief pe coamele rotunjite ale dealurilor.

Cufundată în contemplarea acestui peisaj care părea să ascundă în el toate misterele Africii, Jessica nu băgase de seamă silueta ieşită pe furiş din unul dintre pavilioane. Trosnetul unei crengi o alarmă. Nu mai era singură. Se crispă, cu inima bătând, cu urechea la pândă. Aproape că se simţi uşurată văzându-l pe Jack Scabie ivindu-se din umbră. Dar foarte repede, neliniştea puse stăpânire pe ea, căci inginerul se afla sub influenţa băuturii.

– Bună seara, îngăimă el. Ai ieşit la aer?

– Da, dar tocmai mă pregăteam să mă retrag, răspunse ea cu un zâmbet ironic.

Incapabil să sesizeze aluzia, Jack se trânti cu toată greutatea pe taburetul pe care de obicei îşi aşeza picioarele Jessica.

– Eşti adorabilă în noaptea asta, Jess, o încredinţă el cât se poate de serios. Nu ştii ce înseamnă pentru

mine ca după o zi grea de lucru să întâlnesc o femeie atât de delicată în deșertul acesta.

Jessica nu-și dădu nici măcar osteneala să-i spună că, dacă îmbrăcase fusta de culoarea smaraldului și bluza garnisită cu dantelă, o făcuse doar pentru plăcerea ei.

– Nu-mi oferi nimic de băut? întrebă Jack Scabie, indignat de tăcerea ei.

– Ba da... Dorești o citronadă?

El făcu o grimasă elocventă.

– Mai bine hai să mergem acasă la mine, îi sugeră el luând-o de mână pentru a o determina să se ridice. Am să-ți dau să bei ceva mai tare, ca să te fac să mă privești cu alți ochi...

– Înțeleg, murmură sec Jessica furioasă.

Ca să câștige timp, preferă să nu opună rezistență.

– Bine, Jack, să mergem la tine. Dar numai pentru un păhărel. Mâine trebuie să mă scol devreme.

Nu avea nici cea mai mică intenție să pună piciorul în locuința lui. Dar cum să scape din strânsoarea acestui individ dezagreabil?

O dată ajuns în fața ușii, el o deschise cu o lovitură de picior. În clipa aceea, dându-și seama de ocazia ce i se oferea, Jessica declară calm:

– Nu putem intra amândoi deodată, Jack. Ia-o tu înainte.

El îi dădu drumul pentru a trece pragul cu un pas nesigur. Iute ca fulgerul, ea îl împinse înăuntru și trânti ușa înainte să-și ia picioarele la spinare. Îl auzi răcnind, apoi deschizând ușa cu zgomot și luându-se

după ea. Neîndrăznind să se îndrepte spre locuința ei, mult prea izolată, preferă să se refugieze pe veranda lui Deane Bradburn.

Panica îi dădea aripi. Urcă în goană treptele verandei și, în timp ce urmăritorul ei se pierdea în întuneric, ea își își aranjă cât de cât ținuta.

– Ia te uită, ia te uită... făcu o voce tărăgănată venind din întuneric.

Ea tresări violent.

– Deci fermecătoarea noastră inspectoare de la Intermonde a găsit în sfârșit de cuviință să-mi accepte invitația de a bea un pahar cu mine?

Tonul lui Deane are de-a dreptul sarcastic. Se îndoia că apariția neașteptată a vecinei lui ar fi motivată doar de dorința acesteia de a-l vizită. Gâfâind să-și dea sufletul, Jessica se strădui să răspundă cu calm.

– Mi-a fost greu să prind un moment în care să fii liber. Casa asta primește mai mulți musafiri decât un bar de noapte la modă!

– Vrei să intri? sugeră el fără a da importanță observației ei acide.

Ea îl urmă fără să protesteze. După acel episod neplăcut, misterioasa noapte africană își pierduse deocamdată orice atracție în ochii ei.

Pieile de animale împrăștiate pe podeaua lustruită, fotoliile trainice, mesele cizelate și minunatele obiecte africane care decorau pereții, făceau din vastul living o încăpere ultraconfortabilă. Nu că ar fi fost luxoasă, dar părea un palat față de coliba ei...

– Ce vrei să bei? se interesă Deane cu un zâmbet în colțul gurii pe când deschidea un bar bine aprovizionat.

– Un gin tonic, te rog.

El îi întinse paharul. Dar ea era încă prea tulburată ca să se așeze. În plus, nu venise la el decât pentru a scăpa de avansurile amoroase ale lui Jack Scabie. Oare va putea pleca fără a-și pierde demnitatea?

Stând în picioare lângă ea, Deane degusta în liniște whisky-ul din paharul său. Părea să aștepte ca Jessica să alimenteze conversația și se mulțumea s-o privească atent. Din nou, tânăra își simți inima zvâcnindu-i în piept ca după fuga ei disperată, dar dintr-un motiv inexplicabil...

– Nu înțeleg de ce căile de comunicație din Rwanda sunt atât de rudimentare, începu ea după ce își muncise mintea pentru a spune ceva. Nu este totuși o țară mare. Nu s-a gândit nimeni să construiască o cale ferată aici?

– Problema e în discuție, răspunse Deane fără a-și lua ochii de la chipul ei gingaș și neliniștit. Pentru asta va fi nevoie de ajutorul financiar al Băncii Mondiale. Dar cine știe când, și dacă îl vor obține rwandezii!

– Puținele drumuri se află într-o stare de-a dreptul jalnică! Gândește-te la cele două camionete ale noastre care zac în junglă.

– Știu. În plus, dacă în anotimpul secetos se mai pot efectua deplasări, ele devin imposibile o dată cu începerea ploilor.

– Crezi că se poate mări frecvența inspecțiilor, în ciuda acestor greutăți? se interesă Jessica.

El ridică din umeri.

– Cum vrei să faci proiecte pe termen lung când multe din vehiculele noastre riscă să se defecteze? Iar călătoriile cu mașinile de teren sunt prea lente. Nu se pot depăși cincizeci de kilometri la oră.

Jessica era încredințată că el se complăcea în a-i descrie situația în termeni foarte pesimiști.

Ea ar fi vrut să găsească alte exemple de delăsare, dar nu-i venea nimic în minte. La rândul său, Deane nu făcea nici un efort în relansarea conversației. Pe când contempla părul frumos și roșcat al interlocutoarei sale el îi atinse cu degetul brațul gol.

– Ești la fel ca Jack Scabie, protestă ea cu dezgust.

– Sunt bărbat. Când o fată drăguță, gingașă asemeni unei dimineți de primăvară, vine în vizită la mine, mă comport ca atare, ce vrei...

– Oare să nu mai existe bărbați manierați în Rwanda? îl ironiză ea.

– Ne aflăm în Africa, Jess. Pe aici sentimentele cavalerești nu sunt prea răspândite.

– Încerci cumva să mă convingi de imprudența de a mă plimba îmbrăcată în femeie și nedeghizată în soldățel? întrebă ea, caustică. Bărbații de aici trebuie să-și bage bine în cap că nu te atingi de ceea ce nu-ți aparține, ca și în țările civilizate.

– Ești întruchiparea unor principii excelente, Jess. Numai că... aici, clima are tendința de a-i face să uite...

– Am o misiune de executat, declară tânăra cu crispare. Și n-am de gând să-mi adaptez firea la moravurile din această țară. Dacă nu poți suporta să vezi o femeie îmbrăcată decent, uită-te în altă parte!

– Ăsta e punctul tău de vedere, o ironiză Deane, dar nu neapărat și al celorlalți, am să ți-o demonstrez imediat.

Cu un aer hotărât, puse paharul alături de al ei pe o măsuță joasă și, luând-o în brațe, o sărută pe gură.

Ea era departe de a se aștepta la acest asalt. Dar nu era neplăcut să fie presată de acel impunător corp viril, nici să simtă acele buze experte plimbându-se pe gura ei. Încercă chiar o anumită plăcere. Astfel trecură clipe lungi înainte ca ea să se desprindă de el pentru a-i da o palmă pe care o merita din plin.

El rămse nemișcat.

– Asta e, Jess. Fă exerciții de autoapărare, îi spuse el continuând să zâmbească. Poate îți vor fi de folos mai târziu.

– Vei fi poate surprins să afli că nici unul din vecinii mei nu și-a permis până acum să...

– Nici unul? o întrerupse el cu scepticism.

– Probabil mă consideri incapabilă să-l țin la distanță pe Jack Scabie! protestă ea scuturându-și părul strălucitor. Îmi va face plăcere să-i pun la punct pe toți cei care nu se vor supune regulilor jocului, fii convins de asta!

– Mă tem că Scabie și tovarășii lui n-au înțeles situația. Din moment ce văd o fată drăguță, bine îmbrăcată și plăcut parfumată, ei deduc din asta că persoana nu are de gând să rămână singură.

– Va să zică așa, mormăi cu înverșunare Jessica, dacă o femeie nu este deghizată în soldat, este o incitare la dezmăț! Din fericire, nu este asta părerea generală. Prietenul dumitale Scabie se crede irezistibil, însă ceilalți vecini ai mei nu par să aibă maniere deplasate.

Deane ridică din umeri.

– Scabie este cel mai voinic din bandă, și cel mai iute la mânie...

Brusc descumpănită, îi susținu privirea albastră lipsită de indulgență.

– Aș prefera să te pun în temă, Jess, isprăvi el cu bunăvoință.

– Apropo, spuse ea, schimbând vorba, aș vrea să discutăm despre noul local al Intermondului. Consider această opțiune ca fiind deplorabilă.

Deane rămase nemișcat.

– Dacă ai întrebări să-mi pui, nu te sfii, spuse el fără a manifesta nici cea mai mică urmă de jenă.

– Am aflat că ai părăsit birourile din strada Mulaga din cauza unui proiect de demolare...

– Întocmai.

– După câte știu eu, lucrările n-au început iar localurile au fost subînchiriate unuia dintre prietenii dumitale, de la o societate specializată în mașini agricole...

– Întocmai, repetă Deane, mereu la fel de indiferent.

Jessica era conștientă că face o gafă. Totuși se încăpățână.

– Bănuiesc că povestea asta cu demolarea a fost o minciună sfruntată.

– Se poate, recunoscu interlocutorul ei cu deplină stăpânire de sine.

– Cartierul antrepozitelor mi se pare o alegere cât se poate de proastă! izbucni Jessica.

– De unde știi asta? N-ai dat niciodată pe-acolo.

Privirea ironică a lui Deane se înăspri.

– Nu trebuie să corespund neapărat imaginii pe care ți-ai făcut-o despre nobilul și cutezătorul director local! Suntem în Africa, Jess, și nu într-un birou confortabil din Oxford Circus. Pe hârtie totul pare ușor. Însă directivele de la centru sunt deseori imposibil de aplicat.

Jessica deschise gura pentru a protesta, dar el nu-i lăsă timp s-o facă.

– Aici nu este de ajuns să apeși pe un buton, reluă el pe un ton neîndurător. Desigur ai luat cunoștință despre dificultățile condițiilor de viață. Nu există gări. Nu sunt trenuri la fiecare jumătate de oră, în toate direcțiile. Poți înfige pe o hartă stegulețe pentru a indica locul probabil unde se găsesc camioanele noastre. Dar acestea riscă foarte mult să ruginească pe loc, din cauza umflării neașteptate a fluviilor, a prăbușirii neprevăzute a unui pod, sau din cauza refuzului categoric al unui șef de stat de a colabora cu Intermond pentru construirea unei școli noi. Începi

să pricepi de ce triburile Hutu și Tutsi nu sunt neapărat candidații ideali pentru cultura pe care încercăm să le-o oferim? Teoriile frumoase ale centrului trebuie să fie confruntate mai întâi cu realitățile locale.

– Vezi totul în negru! protestă fata.

– Sunt realist, asta-i tot. Îți amintesc încă o dată, suntem în Rwanda. N-am de gând să te păcălesc. Bărbații care se află aici pe teren și-au pierdut manierele civilizate...

În timp ce vorbea, o cuprinse de talie.

– Ești un individ demn de dispreț, îi aruncă ea în față.

– Lucrul acesta figurează probabil în fișa mea personală, murmură el strivindu-și din nou gura de a ei.

Jessica avea impresia că trăiește un vis ciudat. Îmbrățișarea aceasta îi părea ciudat de reconfortantă, și ea cedă fără să se zbată.

– Mă port ca un bădăran, știu asta, spuse el o clipă mai târziu, fără nici o remușcare. Dar demonstrația asta face parte din ucenicia ta privind condițiile de trai din Rwanda.

– De când am sosit aici, n-ai încetat să-mi atragi atenția că viața de aici este încă foarte primitivă, spuse ea pe un ton agresiv, dar asta nu te împiedică nicidecum pe dumneata să te instalezi comod în locuința dumitale luxoasă...

El nu răspunse imediat și Jessica se temu că depășise limita.

– Să punem lucrurile la punct, dacă dorești, reluă el cu calmul său constant. Aici, eu sunt cel care comandă. Execut misiunile încredințate de Intermond și mă conformez, în măsura posibilului, directivelor organizației. În cazul în care ai uitat cumva, îmi permit să-ți reamintesc:

Intermonde Assistance consideră că ajutoarele anonime acordate de către state sunt lipsite în general de căldură umană. Ajutorul acordat celor mai nevoiași nu trebuie să fie numai financiar. Doar omul prin acțiunea lui caritabilă, poate să facă efectiv ceva pentru aproapele aflat la nevoie. În timp ce guvernele se încurcă în birocrație, Intermonde Assistance înlesnește acțiunea directă pentru cei năpăstuiți de soartă. Ea își face o datorie de onoare informând pe cei privilegiați despre condițiile lamentabile de trai ale unei mari părți din populație. Rețeaua ei unică de bărbați și femei binevoitori care acordă ocrotire copiilor din Lumea a Treia face posibil accesul acestora la un învățământ general și agricol care le va permite să iasă în sfârșit din Evul Mediu. Fără individul care oferă pâine celui înfometat, orice formă de asistență este lipsită de căldură sufletească.

Acest scurt discurs o impresionă din plin pe Jessica. Propriile ei idei despre rolul Intermonde nu erau atât de clar definite. Dar în loc să recunoască asta, ea replică:

– Nu-i nevoie să-mi reamintești toate astea. Am legături foarte strânse cu cineva care sponsorizează un copil rwandez.

Cum Deane se încrunta, ea explică, oarecum provocatoare:

– Irving Fenway este un om de afaceri, fericit să se consacre unor sarcini nobile. De exemplu, a contribuit la finanțarea de proiecte în India și Orientul Mijlociu.

– Este prietenul dumitale?

– Suntem ca și logodiți, răspunse ea gândindu-se dintr-o dată că Irving n-o sărutase nicicând cu o asemenea pasiune.

– Trebuie că-ți lipsește, sugeră Deane cu un aer ironic... numai să nu-i fie compensată absența cu descoperiri care să-ți sucească mințile.

– Ești dezgustător! îl săgetă ea cu arțag înainte de a părăsi bungaloul, pradă unei furii incontrolabile. Ah, știuse ea încă de la început că nu trebuie să aibă încredere în tipul ăsta oribil care nu încetase s-o denigreze în proprii ei ochi. Însă ea avea o misiune foarte precisă. Și n-o s-o împiedice unul ca Deane Bradburn, cu demonstrațiile lui de prost-gust, să o ducă la bun sfârșit.

Capitolul 4

Câteva zile mai târziu, când se sculă, Jessica zări un Land Rover parcat în fața casei directorului. Abia avu timp să-și pună un halat când un blond uriaș bătu la ușa ei.

– Sunt Scot Duncan, explică vizitatorul văzând expresia de surprindere de pe fața tinerei. Știi, sunt geniul agricol al bandei... Voiam să-ți dau bună ziua în treacăt. Ai schimbat complet coliba asta, adăugă el rotindu-și privirea în încăpere.

Din prag, Jessica se uita la el cu o anume neîncredere.

– Do... dorești o cafea? propuse ea totuși.

– Pregătită de dumneata? Da, desigur!

Cu un zâmbet forțat, Jessica pregăti o tavă pe când noul venit se uita împrejur. Părea că se simte ca la el acasă.

Tânăra se așeză cât mai departe cu putință de musafir.

– Ai sosit ieri noapte, presupun?

– Nu, azi-noapte, la două. Am o cameră în oraș, dar șeful m-a oprit la el după ce am venit să-i prezint darea de seamă.

– Ți-a vorbit despre mine?

– N-a fost nevoie. M-am edificat când am zărit perdelele cu volănașe de la ferestre.

Văzând că se îndreaptă spre ea, Jessica făcu un pas înapoi, strângând la piept marginile halatului.

– Nici nu știi ce înseamnă pentru mine să vin din junglă și să găsesc o locuință curată ca un pahar. Numai o femeie poate face o astfel de minune!

„Bănuiam că vom ajunge aici", își spuse Jessica dorindu-și să dispară ca prin farmec. „Ce idee pe mine să-i deschid!"

– Mai v... vrei un pic de cafea? se bâlbâi ea cu un zâmbet tremurător.

– Cu multă plăcere. E tot atât de bună ca aceea a Angelei. Și ea s-ar îngriji de casă la fel de bine ca dumneata, și ea ar purta ceva fin, așa cum este cămașa asta de noapte...

„Cămașă de noapte"! Împietrită de spaimă, Jessica întrebă cu glas nesigur:

– Cine este Angela?

– Logodnica mea. Se află la Johannesburg. Și îmi este tare dor de ea.

Tânăra înaintă și se apropie de tavă cu băgare de seamă. Dar Scott nu schiță nici un gest indecent.

– Mai ții legătura cu ea?

– Desigur. Ne scriem. Dar nimic nu-i înlocuiește

prezența. Ea termină studiile de asistentă socială. Îndată ce își va lua diploma, ne vom căsători și vom lucra amândoi în Rwanda, vom avea o căsuță ca asta. Cu un pic de imaginație, observ că se poate transforma total până și cea mai primitivă *inzu*.

Scott avea privirea fixată pe suportul de reviste din bambus pe care Jessica îl garnisise cu o țesătură înflorată. Ea se amuza în sinea ei. Contrar afirmațiilor lui Deane Bradburn, în Rwanda încă mai existau băieți bine educați. În sfârșit liniștită, se așeză pe canapea.

– În ce regiune ești repartizat?

– În districtul Byumba, răspunse el după ce luase loc lângă ea. Acolo este iadul pe pământ. Întâlnești câteva ferme rare împrăștiate pe un podiș. De jur-împrejur, e savana brăzdată de terenuri scufundate și mlăștinoase invadate de papirus. Regimul pluviometric este mai scăzut decât în restul țării, iar seceta domnește acolo o mare parte din an.

– Ce fac rwandezii într-un loc atât de puțin fertil?

El ridică din umeri.

– Ca pretutindeni, se forțează să smulgă pământului hrana necesară supraviețuirii. Am putut să-i ajutăm oarecum să planteze garduri vii și să sape gropi pentru a combate eroziunea și a drena solul. Pentru Intermonde e dificil să conducă acțiuni spectaculoase, căci nu există sate propriu-zise, ci mai curând așezări răspândite după resursele solului. De unde și o anumită viață cu caracter nomad, ceea ce duce la realizări incerte. Cu toate astea, reușim să-i încurajăm pe

rwandezi să-și construiască propriile lor școli. Iar echipa de experți agricoli îi învață pe copii să semene legume folosind sămânță selecționată.

– Oricum, ai reușit să te întorci cu un vehicul în stare bună, constată Jessica. E o ispravă. Dacă am înțeles eu bine, jumătate din parcul nostru de mașini este pe butuci, undeva în junglă.

– Era, rectifică Scott surâzând. Carla a reușit să realizeze repararea acestora. Ea știe să-i încânte pe indigeni cu o o singură privire cu ochii ei albaștri ca cerul... N-o cunoști încă pe Carla Maitland, specialista noastră în pedagogie?

– Nu, plecase înainte de sosirea mea.

– Este o fată grozavă, reluă Scott. Se înțelege de minune cu patronul.

– Reparația asta mi s-a părut că a luat prea mult timp, observă Jessica pe un ton ascuțit.

– Carla nu s-a ocupat numai de asta, replică Scott cu însuflețire. Ea și-a făcut timp să pună pe roate comitete responsabile în mai multe sate, obținând prin insistență sprijinul lor la confecționarea băncilor și scaunelor, și a supravegheat începerea lucrărilor pentru construirea unei școli.

Această miss Maitland părea să fie un zbir!

– Cum arată?

– Cine? Carla? Stai să mă gândesc... Cred că este de vârsta dumitale... E blondă iar silueta îi este impecabilă, chiar și în cea mai dizgrațioasă ținută.

Descrierea asta care venea din partea unui bărbat îndrăgostit era cu siguranță subiectivă, gândi tânăra,

enervată fără a ști pentru ce de întorsătura pe care o luase discuția. De ce să-și facă ea griji pentru buna înțelegere care domnea între Deane și această necunoscută?

Se ridică brusc.

– Te rog să mă scuzi, Scott. Am o zi foarte încărcată.

– Și eu. Am treabă cu noile unelte agricole și cu sămânța. El așeză ceașca goală pe tavă. Ajuns în prag, se întoarse și întrebă cu o anumită timiditate:

– Am câteva zile de concediu până să plec la Byumba. Mi-ai permite să trec pe la dumneata într-una din seri? Mă străduiesc să mă perfecționez în rețetele locale, pentru când va sosi Angela.

– Simte-te ca la dumneata acasă, Scott. Mai toate ustensilele din bucătărie reprezintă încă un mister pentru mine. Dacă m-ai lumina, ți-aș fi recunoscătoare.

Ziua tinerei inspectoare era plină de sarcini multiple pe care se străduia să le ducă la îndeplinire. Scrisorile și cărțile poștale destinate copiilor proveneau mai ales din Marea Britanie. Până la recrutarea personalului vorbitor de engleză, Jessica trebuia să traducă corespondența în franceză. Jules avea câteva noțiuni de engleză iar Marie copilărise într-o misiune engleză. Însă nivelul lor era insuficient, și era mai rapid să traducă în franceză, apoi în rwandeză. Jessica era furioasă când se gândea la această pierdere enormă de timp. Nu se mai mira că a găsit corespondența nerezolvată la sosirea ei. Din fericire, funcționarii erau plini de bunăvoință, iar lucrurile se îmbunătățeau încetul cu încetul.

Jessica răspundea de legăturile cu sediul social, dar deocamdată, nu poseda încă elemente suficiente pentru redactarea rapoartelor, nici despre director, nici despre situația realizărilor din țară. Ea era hotărâtă să-și continue ancheta în privința manevrelor suspecte ale lui Deane Bradburn.

Spre amuzamentul acestuia din urmă, ea stabilise o hartă pe care indica locul presupus în care se afla fiecare membru al organizației. Aceasta aducea mai curând cu paginile albe ale unui roman polițist, dar Jessica se încăpățâna totuși să planteze stegulețele pe ea. Curând de altfel, ea porni în inspecție prin teritoriu.

În felul acesta putea să-și dea seama de comportamentul directorului aflat pe teren.

După-amiază, Scott trecu pe la birou pentru a-și depune raportul despre asistenții indigeni însărcinați în absența lui cu supravegherea grădinilor de legume ale școlilor. Zăbovi apoi ca să discute cu Jessica despre întâlnirea lor de diseară. Lucrul acesta se nimeri cât se poate de bine. Deane Bradburn se afla acolo, ocupându-se chiar atunci de corespondență. Tânăra părea oarecum mulțumită să-i arate că avea un prieten în persoana lui Scott.

Prima lor încercare de a găti în stil local se soldă cu un semieșec. Dar Jessica aranjase masa cu gust în fața colibei. Deasupra ușii agățase un felinar de vânt destinat să atragă insectele, dând în același timp o lumină difuză.

În ciuda aparenței sale cam fruste, Scott se dovedi un om de casă remarcabil. Era impresionat de consis-

tența sosului cu verdeață însoțind un pește din lacul Kivu, sos pregătit în micul cuptor și se arătă entuziasmat de prezentarea mâncărurilor și a florilor artistic așezate într-o cupă în mijlocul mesei.

Jessica era foarte mulțumită de ea. Fără să vrea, privirea i se îndrepta când și când spre bungaloul lui Deane. Ea și-ar fi dorit tare mult ca acesta să poată constata că unul din subordonații lui știa să aprecieze o mâncare bine pregătită și o masă aranjată frumos. După cină, Scott scoase cele două fotolii și destupă sticla cu vin de calitate pe care o adusese.

Jessica era uimită de pasiunea pe care o manifesta față de munca lui. Capacitățile sale i-ar fi permis să găsească un post bănos. Și totuși, el alesese să stea în umbră, ocupându-se numai cu asistența micuților africani și învățându-i de bine-de rău cum să producă alimentele care le permiteau să-și ducă zilele.

– Aș dori să poți vizita școala de la Natruka, declară el cu mândrie. Am creat acolo o grădină de legume remarcabilă, cu ramblee de antieroziune, cu canale de irigație, paravane de protecție împotriva soarelui, gropi pentru mraniță. Acoperim semănăturile cu ierburi uscate pentru menținerea umidității solului și protejarea împotriva ploilor puternice. Rezultatele sunt foarte încurajatoare. La cererea unui profesor universitar american, Joel, asistentul meu, experimentează șaisprezece varietăți noi de grâu și trei de soia.

– Reușești să ții treaz interesul copiilor?

– Nu întotdeauna, răspunse Scott. Întâmpinăm mari greutăți la umplerea gropilor cu compost. Tinerii de pretutindeni sunt la fel, știi! Le place joaca!

Ei începură să râdă. Pe când trăgea cu urechea la musafirul ei, Jessica nu se putea abține să supravegheze cu coada ochiului bungaloul lui Deane și vocile care veneau dinspre verandă.

– Credeam că directorul se implică mai activ în realizările din sate, reluă ea.

– Cu siguranță că nu l-ai văzut încă la treabă, protestă Scott. Începând de la malurile lacului Kivu și până la savanele din Est, este cunoscut ca un *shebuga* adică „stăpân”.

– Titlul ăsta l-a căpătat stând tolănit pe verandă? se interesă cu ironie tânăra.

– Deane are stilul său propriu de lucru. Chiar și în timpul lungilor sale șederi la Kigali, rămâne la curent cu toate. Fără metodele lui de conducere, nu s-ar fi realizat mare lucru în țara asta. Știi că este responsabilul unui program important de cercetare a dezvoltării urbane a țărilor africane? El a fost și consilierul guvernului rwandez pe probleme socio-economice.

– Da, am auzit ceva în legătură cu asta, răspunse Jessica fără entuziasm.

Ea nu ignora nici una din realizările spectaculoase ale lui Deane Bradburn în țările din Lumea a Treia, dar îi venea greu să înțeleagă devotamentul și respectul pe care acesta îl stârnea în jurul lui. Carisma lui personală

o lăsa rece. Pentru ea, era un tip dezagreabil care se străduia să-i descrie Rwanda în culorile cele mai sumbre și nu se jena s-o sărute fără rușine ori de câte ori se ivea această ocazie. Ea încerca să uite acest incident... Se afla aici pentru a apăra interesele Intermondului în Rwanda, și cu siguranță, Deane Bradburn făcea un joc dublu neliniștitor.

Scott veni să cineze aproape în fiecare seară. El era însetat de a învăța să folosească resursele sărace ale ținutului înainte de sosirea Angelei, prevăzută peste câteva săptămâni. În unele zile, Jessica și-ar fi dorit tare mult un pic de singurătate, însă prezența lui Scott era o binecuvântare, căci ea îl împiedica pe Jack Scabie s-o deranjeze.

Jessica era absolut nepăsătoare la farmecul și la veselia inginerului care venea frecvent să li se alăture la masa lor din fața colibei. Scott s-ar fi lipsit bucuros de compania lui, dar asculta cu bunăvoință glumele nesărate ale lui Jack, și nu ezita să-i ofere din când în când un pahar cu vin.

Preadesea, Jessica surprindea privirea lascivă a lui Jack pironită asupra ei, ca să nu ontinue să se teamă de el ca de ciumă. Cum ar putea uita ea scena neplăcută din săptămâna precedentă? Într-o seară nu se putu împiedica să nu facă aluzie la aceasta față de Scott, care se pregătea să strângă masa.

– Scabie? Oh, are niște maniere destul de grosolane, recunosc asta. Cu coeficientul intelectual pe care-l posedă, nimeni n-a înțeles niciodată cum a putut obține o diplomă de inginer. Dar este inofensiv.

„Ca un șarpe boa constrictor”, adăugă Jessica în gând, amintindu-și de îmbrățișarea necruțătoare a inginerului.

Din fericire, Scabie se plictisi repede de prezența stânjenitoare a expertului agricol, și se dădu la fund. Serile redeveniră mai calme.

Într-o seară, un vizitator neașteptat bătu la ușa colibei chiar în clipa când Scott destupa o sticlă cu vin. Era Deane Bradburn.

– Bună seara, Deane, hai, intră odată, zise Scott ca și cum era la el acasă. Tocmai celebrăm apropiata sosire a Angelei. Ceva mai mult de cinci săptămâni.

– E drăguț aici la voi, declară Deane cu obișnuitul lui surâs ironic.

– Ia loc, reluă Scott. Jess, mai ai un pahar pentru patron?

Când tânăra reveni din bucătărie, cei doi bărbați erau prinși într-o discuție destul de surprinzătoare.

– Ce se întâmplă când un vulpoi disperat țâșnește dintr-un tufiș? întreba Deane. Îl arunci de viu în ceaun, să vezi ce se întâmplă?

– Activitățile noastre culinare n-au ajuns încă până acolo, răspunse Scott râzând din toată inima. De altfel, această *inzu* este foarte rafinată, să știi.

– Mie-mi spui? exclamă cu ironie Deane. Nu mai are nimic în comun cu coliba de odinioară!

– E cea mai arătoasă dintre suratele ei pline de purici de pe colină, declară Scott. Apreciez nespus de mult rafinamentul lui Jess. Oare nu e firesc ca o femeie

să aranjeze interiorul în care locuiește, atunci când are această posibilitate? E un mod de a nu pierde orice legătură cu civilizația.

După ce a discutat câteva momente despre viitoarea deplasare a lui Scott, Deane se adresă dintr-o dată Jessicăi:

– Am o invitație pentru tine. *Mwami* a aflat că ai sosit. Cum ești un membru foarte important al organizației, el dorește să te conduc mâine seară la reședința lui.

Scott fluieră admirativ.

– *Mwami*, și nimeni altul! Ei bine, Jess, ce onoare! E fostul rege tutsi. De când cu independența, a pierdut mult din autoritatea sa, dar prestigiul îi este intact și se pare ca palatul lui este o splendoare.

– Trebuie să mă îmbrac elegant?

– Desigur, răspunse Scott. Vei avea dreptul să iei parte la marea petrecere: banchet interminabil, dansuri tribale în curtea palatului. Am auzit că solistul este un uriaș de doi metri douăzeci...

– Mă bucur nespus, murmură Jessica cu un zâmbet palid.

La drept vorbind, nu întâlnirea cu *Mwami* o neliniștea, ci ideea de a se duce singură cu Deane la acea petrecere.

În fața lipsei ei evidente de entuziasm, Scott reluă:

– Dacă-ți este teamă că te pierzi printre marii șefi tutsi, m-aș învoi poate să te însoțesc pentru a-ți susține moralul. Întotdeauna mi-am dorit să vizitez apartamentele reg...

– Mi se pare că nu mi-ai prezentat încă raportul despre pesticide, îl întrerupse cu asprime Deane.

– La el lucrez, îl asigură Scott, și câteva ore pe care le voi petrece în compania lui Jess nu mă vor împiedica să...

– După cum ai spus tu însuți adineauri, recepția asta riscă să se prelungească. În afară de asta, invitații sunt aleși pe sprânceană...

În ziua următoare, pe când se pregătea, Jessica se gândea că și-ar fi dorit tare mult să poată conta pe prezența liniștitoare a lui Scott. Ideea de a merge la palatul regal împreună cu Deane o înspăimânta. Mâinile îi tremurau ușor. Oare pentru că o sărutase în două rânduri era atât de nervoasă? Nu cumva a vrut să-i demonstreze că pe-aici, nimeni nu pierdea timpul cu introduceri, și s-o scârbească pe veci să locuiască și să muncească în Rwanda? Pentru o persoană obișnuită să-și păstreze cumpătul în orice împrejurare, Jessica trebuia să mărturisească faptul că sărutările lui Deane o tulburaseră într-un mod ciudat...

Ea optă pentru o rochie scurtă, croită din mătase verde-smarald a cărei culoare se armoniza de minune cu părul ei strălucitor. O poșetă și niște sandale din piele de căprioară aurii completau ținuta.

Tocmai când să strecoare o batistă parfumată în geantă, auzi o mașină frânând în fața colibei.

De data asta, Deane Bradburn îi dăduse liber șoferului său. Lăsând motorul pornit, veni în întâmpinarea ei, foarte relaxat. Privirea lui îndrăzneață și complimentele exagerate ar fi dezarmat și pe cineva mai puțin nervos ca Jessica.

În tăcere, luară loc în break-ul cu nichelaje scânteietoare. Scott îi explicase Jessicăi că palatul se afla în celălalt capăt al orașului, și de aceea se pregăti cu fermitate să suporte călătoria.

Noaptea se lăsase peste oraș ca o mantie. Dar forfota părea încă foarte intensă. Amestecul de indieni, arabi, sudanezi, femei cu capetele rase, grațioase tinere bantu ducând pe umeri amfore de lut dădeau oarecum orașului un aer de Turn Babel. În spatele tejghelelor, al negustorilor cu capetele acoperite cu turbane enorme și care își lăudau marfa strigând cât îi ținea gura, se zăreau uneori bovine scheletice păscând iarba rară de pe șanțuri. Deane frână brutal în fața unei vaci cu coarne în formă de liră, care traversa strada.

– Sunt foarte venerate în Rwanda, explica el.

– Am remarcat deja. Nu-i ușor să găsești un bifteck în „soko”.

– Pentru rwandezi, vita este un semn al bogăției. Însă randamentul turmelor este mediocru, iar indigenii nu se îndură să taie animalele.

Privind-o cu coada ochiului, el adăugă:

– Ei nu sunt învățați, ca verii lor masai, să bea sânge de animal ca să-i îndemne la treaba.

– Fiecare se hrănește cum poate, spuse cu ironie Jessica, nelăsându-se emoționată din cale-afară de acest amănunt respingător.

– Dar rwandezii au și părți bune, urmă însoțitorul ei. Își respectă mult soțiile… aproape la fel de mult ca pe animalele lor…

– E un fel de a spune că pot avea mai multe soții? îl întrebă Jessica.

– Poligamia este destul de răspândită, răspunse el cu un zâmbet zeflemitor.

Jessica preferă să renunțe la subiect. Nu ținea să asculte grozăvii... Deane părea că le savurează!

O dată ieșiți din oraș, merseră de-a lungul câmpurilor de bumbac, cu ciucuri albi care se asemănau în întuneric cu fulgii de zăpadă. O mișcare în penumbră, foarte aproape de mașină, o făcu pe Jessica să tresară.

– E doar o antilopă, o liniști Deane cu blândețe văzând-o că pălește.

Ea își închipuise cine știe ce... Nu erau lei sau alte fiare sălbatice care umblau slobode prin împrejurimi?

Spre marea ei decepție, palatul nu era decât o impunătoare construcție europeană, fără a avea o notă originală. În schimb, interiorul oferea un aspect mai exotic. Peste dalele de piatră erau aruncate nenumărate piei de leopard. Pereții erau ornați cu fermecătoare obiecte din împletituri. Traversară șirul de salonașe decorate cu sulițe tutsi, unele cu lame late și aplatizate, altele cu extremitatea încovoiată.

În salonul cel mare, atmosfera era impresionantă. În robele lor lungi de ceremonie, strânse în talie, șefii tutsi aduceau cu o adunare de senatori. Dar fețele lor ascetice și expresiile aspre trădau apartenența la acest pământ african.

„Mwami” părea să aibă aproape șaptezeci de ani. Cu o statură impunătoare, era un bătrân frumos, cu pielea măslinie și părul grizonat. Se exprima într-o

franceză impecabilă. Având darul conversației, maniere alese, era un înțelept și un fin psiholog care trecuse prin revoluții, rămânând de neclintit.

Oricum, era strașnic de informat despre misiunea Jessicăi, părând a o analiza pe aceasta, ca și Deane Bradburn, cu un cinism imperceptibil.

– Mi se pare că europenele de azi vor să dirijeze totul, nu-i așa, Deane? spuse el cu o clipire malițioasă. I-ați dat de înțeles domnișoarei Seymour, sper, că noi nu dorim că ea să le incite pe soțiile noastre să se considere superioare nouă?

– O, știți, afirmă Deane, nu ne manevrează ele chiar atât de ușor. Le dăm impresia că ele conduc totul, dar de fapt, lucrurile nu stau deloc așa.

– Hotărât, observ că se găsesc misogini pe toate drumurile, se apără Jessica. Câștigăm teren în fiecare zi, țin să vă atrag atenția. Din ce în ce mai multe cariere ne sunt accesibile. Dar bărbații practică de bunăvoie politica struțului, pentru a-și apăra amorul propriu.

– Femeile și-au dorit întotdeauna schimbarea, zâmbi Deane. E în firea lor. Dar cine să stea la cratiță când ele petrec ceasuri întregi în fața oglinzii, extaziindu-se de reflexele părului lor, datorate ultimului șampon la modă? Lucrurile se prezintă la fel ca în Evul Mediu.

– Mereu ați fost iritați ca nu cumva să ne pierdem feminitatea din cauza muncii, afirmă Jessica.

– Și ce meserie aveți? întrebă *Mwami* care urmărise cu amuzament acest schimb de replici.

– E... eu mă aflu aici pentru a supraveghea interesele instituţiei Intermonde Assistance, răspunse ea, un pic luată pe neaşteptate.

– Organizaţia noastră este de-a dreptul remarcabilă, declară bătrânul care îşi recăpătase aerul de seriozitate.

Copiii noştri sunt învăţaţi cum să se înarmeze împotriva foametei endemice. Şi învăţătura pe care o primesc în şcoli îi vor face egal cu ceilalţi africani. Dar să nu uitaţi, miss, că aceste realizări încurajatoare sunt opera prietenului nostru Deane al cărui rol este foarte valoros în ochii noştri.

„Nu mă vrăjeşte el pe mine aşa uşor, gândi Jessica ranchiunoasă, ba am intenţia de a descoperi cât mai mult despre activităţile lui dubioase". Dar îşi păstră reflecţiile pentru sine.

După cum prezisese Scott, ospăţul dură mai multe ore. Curtea adoptase bucătăria belgiană. Se serviră homar, creveţi, jambon de Ardenne, ouă, sparanghel... Şi acestea erau doar antreuri. Urmă o supă consistentă şi fierbinte, pui cu ciuperci, friptură cu porc însoţită de vreo cinci-şase legume. Ca desert, o cremă de vanilie, apoi prăjituri enorme pline cu spumă de portocale şi decorate cu flori de zahăr.

Jessica stătea în dreapta reginei. Bătrâna doamnă era îmbrăcată strălucitor, iar părul ei creţ forma un fel de piramidă. Era timidă şi tăcută. Şi şefii tutsi nu binevoiau să se adreseze Jessicăi, o femeie oarecare... Masa părea că nu se mai sfârşeşte. Din când în când, ea arunca priviri disperate spre Deane. Dar, angajat într-o discuţie aprinsă cu *Mwami*, se prefăcea că n-o observă.

Către ora două noaptea, tânăra începu să pice de somn, când toți mesenii se ridicară dintr-o dată și ieșiră din sala banchetului.

– Avem noroc, explică Deane care o urmase pe Jassica. Dansatorii tribului ne vor oferi un spectacol ales. Pe acest clar de lună, va fi o frumusețe.

Curtea palatului era mărginită de chiparoși în fața cărora fuseseră plasate torțe pe care lumina argintie a lunii le făcea să devină inutile.

Când solistul își făcu apariția, Jessica, cuprinsă de spaimă, se lipi instinctiv de Deane. Uriașul țâșnise de undeva în bubuitul frenetic al tam-tamurilor, asemeni unei creaturi de pe ceea lume, cu coafura împodobită cu pene, cu un veșmânt, scurt, franjurat, ținând sulița în poziție de luptă, și cu zurgălăi la glezne.

El fu urmat de un șir interminabil de alți dansatori. Jessica era fascinată de spectacol. Flăcările torțelor corpurile negre pe jumătate goale ale căror mișcări foarte sacadate și foarte ritmate exprimau rând pe rând pasiunea pentru vânătoare, violența războiului și frenezia dragostei.

Peste măsură de tulburată de ritmul obsedant al tobelor și frumusețea acestor evoluții insolite, Jessica se trezise acum de-a binelea.

Totul se termină brusc, atât de brusc încât credea că visase. Dansatorii dispăruseră în întuneric, iar publicul se volatilizase în mod misterios. Cu excepția câtorva servitori ocupați cu stingerea torțelor, curtea era pustie.

Încă îmbătată de magia acelei muzici primitive, Jessica ieși încet din starea de toropeală.

– Te-au răsfățat, îi murmură însoțitorul ei luând-o de talie. S-au întrecut pe ei înșiși în onoarea ta.

– Așa este, voi păstra o amintire veșnică. Cred că e timpul să plecăm, sugeră ea.

– Nu ne grăbește nimeni, protestă Deane înainte s-o antreneze către o portiță dosnică. Cunosc drumul către grădinile particulare ale regelui. El nu va face desigur nici o obiecție ca noi să admirăm clarul de lună.

Jessica avea impresia foarte clară că el avea intenții foarte precise... Sentimente contradictorii o animară... Totuși, ea îl urmă pe aleea scăldată de lună, unde nenumărați trandafiri își răspândeau parfumul îmbătător.

Ea avea o conștiință acută a magnetismului pe care-l emana Deane. Un frison plăcut o străbătu atunci când el o luă în brațe și o sărută pe buze. După un moment, ea se crispă și cu o tresărire de luciditate, încercă să se elibereze. Dar Deane nu slăbi strânsoarea.

– Ți-ai dori mult ca Irving să fie aici pentru a te păzi de lupul cel rău care sunt, nu-i așa?

Jessica își dădu seama atunci că nu se mai gândise de mult la logodnicul ei.

– Cel puțin el se purta cu decență! Chiar și în inima junglei nu și-ar permite să...

– Vrei să pariezi? ironiză Deane strângând-o și mai tare la pieptul său. E groaznic, știi, cum te poate

schimba Africa... Privește-te... Ce cauți în brațele unui străin? Este acesta un mod de a fi fidelă logodnicului tău?

Jessica ar fi trebuit să-l respingă... dar o plăcută moleșeală o împiedica să facă asta.

– Și Carla Maitland, femeia vieții tale? se mulțumi ea să răspundă, nu cumva o înșeli cu nerușinare?

– Vorbe, vorbe, murmură el privind-o cu o lucire stranie în ochi.

Timpul părea suspendat. Părea că arborii și tufele își țineau respirația.

– Ai dreptate, șușoti el cu voce schimbată, e timpul să ne întoarcem.

Cu inima îngrozitor de grea, Jessica îl urmă fără să spună un cuvânt. Așadar, zvonurile al căror ecou se făcuse Scott erau întemeiate... cu gândul la Carla, Deane căzuse brusc pradă remușcărilor.

Întoarcerea se desfășură într-o tăcere absolută.

– E trei și jumătate! exclamă Deane după ce frânase în fața colibei. Te voi scuza dacă nu vei ajunge la timp la birou.

– N-o să întârzii, îl asigură Jessica pe un ton sec. Dar odată ce se află înăuntrul micii sale locuințe, se rezemă de ușă, cuprinsă de un dezgust nemărginit.

Oare Deane chiar nu avusese dreptate când îi atrăsese atenția încă de la venirea ei că viața din Africa Ecuatorială nu era atât de ușoară?

Capitolul 5

După serata aceea, Jessica îl evită pe Deane în limita posibilului. Dar asta n-o împiedica să se piardă în supoziții la adresa lui. Ea nu izbutea să înțeleagă motivul stimei și chiar al venerației pe care toți i-o purtau acestui om. Pentru ea, era limpede ca apa de izvor că profita de poziția lui pentru a face un joc dublu. Nu era chiar atât de naivă ca *Mwami*. Descoperise încă de la sosirea ei că Deane ducea o viață de lux în comparație cu posibilitățile lui ca director al unei organizații de binefacere. Numai că nu deținea nici o dovadă. Măcar de ar putea cunoaște conținutul interminabilelor discuții în șoaptă care se desfășurau pe verandă...

Desigur, era o idee... Cu siguranță că Deane tratează afaceri mai mult sau mai puțin suspecte cu numeroșii lui vizitatori. Ascultând aceste conversații, tânăra ar putea eventual să spicuiască vreo câteva indicii care i-ar permite să-l demaște pe administratorul necinstit.

Cu cât se gândea la planul ei, cu atât acesta i se părea mai ispititor. Dar când va găsi ea posibilitatea de a se apropia de bungalou fără să fie observată? Scott venea în fiecare seară. Trebuia să aștepte plecarea lui pentru a încerca să-l demaște pe director?

Prilejul se ivi totuși mai curând decât sperase. Câteva zile mai târziu, Scott sosi la birou foarte enervat.

– Îmi este imposibil să vin în seara asta ca să cinez cu tine, Jess. Închipuie-ți că am găsit o colibă pe drumul spre Gitamara, la cinci sute de metri de aici. Seamănă un pic cu a ta, iar prețul este foarte rezonabil. Am de gând să mă hotărăsc diseară. Angela va fi nespus de fericită.

– Cum arată interiorul, se interesă Jessica.

– Cam sumar, recunoscu Scott. Dar contez pe tine să-mi dai niște sfaturi, despre felul în care s-o aranjez când voi reveni din următoarea mea deplasare.

– Dacă mai sunt în Kigali, cu plăcere, zâmbi Jessica. Șederea mea nu va depăși cu totul două luni. Aproape că au trecut...

– O, vom fi aici cu mult înainte de plecarea ta, decretă tânărul sigur pe sine.

Pe când îl privea îndepărtându-se cu pași mari, Jessica se întreba care să fie oare motivul tristeții sale neașteptate. Nu era totuși perspectiva că se afla deja la jumătatea șederii ei aici. Nu prinsese drag de acest orășel, și nici de colegul ei de la Intermonde... Atunci?

Când amurgul se lăsă, se simți groaznic de nervoasă. Ea se prefăcu că se destinde în fața ușii ca de obicei, pe când supraveghea cu coada ochiului bunga-

loul. Spre marea ei decepție, în seara aceea se vântura mai puțină lume ca de obicei. Două mașini se opriseră acolo un pic mai devreme, dar plecară imediat după aceea. Un al treilea vehicul frână în fața ușii. Un bărbat coborî din ea. Jessica observă silueta neclară a acestuia și pe aceea a lui Deane, discutând pe treptele verandei. Vizita aceasta fu de scurtă durată, dar judecând după tonul însuflețit al discuției părea să fie destul de importantă. Oare Jessica nu va profita de avantajul acestei nopți fără lună pentru a se duce să-și spioneze vecinul?

Mica lampă atârnată deasupra ușii de la intrare risca să o dea de gol. Lucrul cel mai înțelept ar fi fost să dea de înțeles că se duce la culcare și să iasă din nou pe furiș, când toate luminile vor fi stinse.

Tânăra era într-atât de absorbită de supravegherea bungaloului încât nu dădea atenție la nimic altceva...

Se pregătea să-și pună planul în aplicare și tocmai ieșea din colibă, când o siluetă țâșni din întuneric. Un braț o cuprinse de umeri. Recunoscu răsuflarea duhnind a alcool a lui Jack Scabie, era cât pe ce să urle de groază.

– Intrai, Jess? Perfect. Te urmez.

– Când o să vreau eu să mă vizitezi, replică ea pe un ton tăios, îți voi trimite o invitație scrisă. Până atunci, bună seara, domnule Scabie.

– Ei, haide, Jess, fii drăguță, protestă el lipind-o pe tânără de ușă. Doar n-o să ne jucăm la nesfârșit de-a șoarecele cu pisica. Mai bine să trecem la lucruri serioase.

Înaintă spre ea pentru a o îmbrățișa, dar ea izbuti să se desprindă și să se strecoare în colibă. Din păcate, el o urmă și închise ușa în urma lor.

– Savurezi plăcerea, rânji el în timp ce își pironise privirea strălucitoare asupra ei. Asta nu-mi displace câtuși de puțin, ba din contră. Sunt la dispoziția ta...

În acel spațiu restrâns era cu neputință să scape prea mult timp de un individ atât de insistent ca Jack. Doar gândul că acele buze groase s-ar putea atinge de ale ei îi smulse Jessicăi o exclamație de dezgust. Zadarnic încercă să scape de ele. Lămpile se sparseră în mii de cioburi, bibelourile fură proiectate în toate direcțiile salonului minuscul. Implacabil, Scabie încerca s-o atragă spre canapea. Respirația lui duhnind a băutură îi provoca greață. Se trezi dintr-o dată cuprinsă de brațele lui, fără vreo posibilitate de scăpare.

Simți că se înmoaie și un hohot de deznădejde îi scăpă. Se mai putea lupta mult cu această brută dezlănțuită? În clipa când se forță să se ferească de buzele lui, un zgomot neașteptat îi înmărmuri pe amândoi. Se întoarseră ca la comandă.

La intrarea din salon tocmai se ivi Deane.

El îl fulgeră pe inginer cu privirea.

– Gluma a durat destul, Jack, spuse el cu o voce de gheață. Prezintă-i scuze Jessicăi și dispari!

Era convins că Scabie îl va asculta fără să protesteze. Nu pusese la socoteală starea de ebrietate a acestuia. Continuând s-o țină strâns pe Jessica, Jack îngăimă furios:

– Lasă-ne, Deane. Țin mult la tine, dar nu e momentul potrivit să mă deranjezi... Înțelegi ce vreau să spun...

Deane făcu un pas.

– Jack, dacă ești hotărât să strici relațiile bune de vecinătate existente în cartierul nostru, voi face în așa fel încât să fii mutat la șantierul unde se construiește autostrada, asta în cazul în care n-ai vrea să pleci pur și simplu din țară. Tu alegi. Ori renunți s-o mai hărțuiești pe Jessica, ori îți faci valiza.

De data asta, Jessica avu impresia că strânsoarea agresorului ei slăbea ușor.

– Nu ai nici o autoritate asupra mea, mârâi Scabie. Lucrăm în sectoare cu totul diferite. Șefii mei nu vor pleca urechea la balivernele tale.

– Kigali e un rai pe lângă unele regiuni din Rwanda, declară Deane cu dezinvoltură. De exemplu, la joncțiunea viitorului drum cu Nyabarongo, se aude că echipa se confruntă cu cele mai mari dificultăți. Tabăra a fost luată de o viitură subită a râului iar oamenii sunt pe șantier douăzeci și patru din ore din douăzeci și patru. Fie că îți convine sau nu, sunt responsabil cu ordinea în această așezare, isprăvi el pe un ton amenințător. Nu te pune cu mine. N-ai avea sorți de izbândă.

– Nu vreau să mă duc în regiunea Nyabarongo, protestă Jack lăsând-o atât de brusc încât Jessica fu gata să-și piardă echilibrul. Acolo este iadul pe pământ!

– Asta mă străduiesc eu să-ți explic, replică Deane cu răbdare. Îți place să rămâi aici, nu-i așa? Atunci, de

ce să-ți pierzi locul calcând strâmb? Dacă pleci imediat, vom uita această întâmplare regretabilă. Dar vreau să-ți dai cuvântul că îți vei limita de-acum înainte incursiunile amoroase la fostele locuri de întâlnire din oraș.

– Am să ți-o plătesc, Deane, bombăni Scabie pe când se îndreptă spre ușă. Dar mă văd obligat să mă supun. În fine, slavă Cerului, e mult mai ușor să mă distrez în oraș decât cu o femeiușcă plină de ifose...

După plecarea lui, o liniște adâncă se așternu asupra colibei. Jessica se clătina pe picioarele-i tremurânde. Își netezi mașinal părul zburlit și întâlni privirea glacială a salvatorului ei.

– Te-ai convins acum că viața în acest oraș bătrân și simpatic nu este deloc o distracție? Parcă ți-am mai atras atenția în privința asta?

– Deseori, recunosc, răspunse ea forțându-se să-și înghită lacrimile.

– Mă tem că n-am fost destul de limpede. Pricepi greu.

Ea își fixă ochii strălucitori asupra lui.

– Îți mulțumesc că mi-ai sărit în ajutor, murmură ea în silă. Dar dacă nu ai nimic împotrivă, aș prefera să-ți amâni lecția de morală.

– Abia mai stai pe picioare, constată el. Și cu toate astea te ții tare ca să-ți demonstrezi și să-mi demonstrezi că acest asalt este un incident lipsit de gravitate și că face parte din rutină.

Se apropie de ea. Timp de câteva secunde, ea crezu că o va cuprinde în brațe pentru a o sprijini și consola. Și în fond, ea își dorea acest lucru...

Dar în loc să facă asta, el își dădu frâu liber mâniei.

– Când o să înțelegi în sfârșit că locul acesta nu are nimic de-a face cu o periferie liniștită din Anglia? Dai petreceri în fața colibei ca și cum aceasta ar fi o cabană de la țară înconjurată de nalbă și gazon tuns impecabil. Îți închipui cumva că puii de căprioară vor veni să mănânce din palma ta? Va să zică nu vrei să ții cont că în pădurea din imediata apropiere dau târcoale animale sălbatice de temut? Imbecilul de Duncan ar fi trebuit să te pună în gardă!

– Cusurul tău, replică Jessica scoasă din sărite, este că nu poți suporta că locuiesc într-un anumit confort. Ți-ar conveni mai mult să duc o viață aspră și primitivă. Continui să-mi zugrăvești țara asta în culorile cele mai sumbre. Pot și eu să judec! De altfel, sfârși ea pe un ton înțepat, nu ai mai multă autoritate asupra mea decât asupra lui Jack Scabie. Am să trăiesc în Kigali așa cum înțeleg eu de cuviință, și dacă vreau să adaug o tentă feminină acestui bătrân oraș în ruină, nu dumneata vei fi cel care mă va împiedica să fac asta!

– Punem pariu? ripostă el cu ironie.

Jessica se forță să-i susțină privirea de oțel, dar puterile o trădară și ea se prăbuși pe canapea reprimându-și plânsul.

– O băutură calmantă ți-ar fi de cel mai mare folos, declară el pe un ton rece. Ai cumva puțin ceai? Sigur că da! Ce prost sunt! Oare nu am de a face cu o mică englezoaică?

Pe când el trebăluia la bucătărie, Jessica se întinse la unul din capetele canapelei și închise ochii. Ea se

simți rușinată la gândul că-i luase apărarea lui Jack Scabie în loc să-și arate recunoștința față de Deane pentru că a scos-o dintr-un mare bucluc.

Dar și el, de ce o trata astfel, cu o mânie rece? Persoana îndreptățită să fie furioasă era mai degrabă ea, după acea luptă disperată!

Când își ridică pleoapele obosite, îl zări pe Deane care așeză o tavă pe măsuță.

Văzând că îi pune două bucăți de zahăr în ceașcă, ea protestă:

– Niciodată nu pun zahăr în ceai.

– De data asta merge. De altfel, ceaiul îndulcit vindecă mai toate durerile.

Jessica trebui să recunoască în sinea ei că băutura era foarte reconfortantă.

După ce o forțase să bea două cești, Deane își luă rămas-bun.

– Perfect. Acum, că te simți mai bine, mă pot întoarce acasă.

– Mă simt mult mai bine, îl încredință ea, cu fața încă răvășită.

– Încuie ușa după mine, îi porunci el pe un ton sever, și culcă-te imediat.

– Mai vedem noi, mormăi ea cu un zâmbet împietrit.

După plecarea lui se ghemui din nou pe canapea, gata să izbucnească în plâns. Nu avea de gând să-i permită lui Deane să se amestece în viața ei cu orice ocazie. Dezaprobarea lui permanentă devenea insuportabilă...

Capitolul 6

Amenințările lui Deane avură un efect spectaculos asupra lui Jack Scabie care se ferea de acum s-o mai deranjeze pe Jessica. Când, din întâmplare, se întâlnea nas în nas cu el în antreul birourilor, el se mulțumea să-i arunce o privire pe furiș în loc s-o fixeze cu neobrăzare. Foarte rar îl zărea prin împrejurimile colibei, afară de cazul când pleca în escapade cu colegii lui.

Se simțea ușurată că nu mai era ținta ocheadelor nerușinate ale celor din banda lui Jack, și se întreba ce a putut determina această schimbare radicală.

Permisia lui Scott se apropia de sfârșit. Înainte să plece, el trebăluia cu febrilitate în viitoarea lui locuință. Într-o seară, o luă pe Jessica în Land Rover la el acasă. Tânara găsi coliba perfect amenajabilă. Foștii locatari, niște europeni, îi aduseseră îmbunătățiri, totuși nu se prezenta în stare foarte bună. Trebuiau efectuate lucrări de tâmplărie, era nevoie de o altă zugrăveală.

Dar peisajul era plăcut. Casa era orientată spre un pâlc de bambuși și unul de bananieri.

– Ce-ai zice dacă aș face o fereastră aici? întrebă Scott. Bucătăria ar avea mai multă lumină.

– E o idee bună, încuviință Jessica.

– Trebuie să plec la Cyanika chiar la sfârșitul săptămânii, bombăni Scott cu un aer îmbufnat.

– Cât timp o să lipsești?

– Cel puțin trei săptămâni, oftă tânărul. Și asta dacă totul se desfășoară în bune condiții și dacă micii mei ștrengari s-au îngrijit cum se cuvine de plantațiile lor.

– Poate că o să te vizitez în treacăt, zâmbi Jessica. Și eu trebuie să plec, curând în inspecție. Trebuie să mă informez în special în legătură cu copiii care sunt susceptibili de a fi sponsorizați.

– Nu va fi o călătorie de plăcere, o preveni Scott. Kigali este centrul universului în comparație cu regiunile defavorizate situate în afara drumurilor principale.

Jessica nu răspunse. Deane nu-i ascunsese nimic din greutățile care o așteptau.

– Ah, Scott, cât te invidiez că în curând vei împărți această casă cu femeia visurilor tale!

– Nu vei rămâne prea mult timp singură, Jess. Frumusețea ta trebuie să atragă mulți admiratori. Parcă am auzit eu ceva de un logodnic care te așteaptă în Anglia...

– Irving? Dar cine ți-a spus...?

– Patronul.

– Nu-mi place să se vorbească despre problemele mele personale, declară ea încercând să-și ascundă supărarea. Deane ar face bine să-și vadă de ale lui.

– Poate că a vrut să-mi dea de înțeles că locul este ocupat...

Jessica ridică din umeri. Nu-i purta pică lui Scott.

– Irving călătorește mult pentru a-și rezolva afacerile, explică ea. În general nu știu unde se află. Ne scriem, desigur, dar nu știu dacă scrisorile mele îi parvin.

Luară dimensiunile colibei, și Jessica uită cu totul de Irving. Dar a doua zi, cum sosi la birou, găsi pe masă o scrisoare de la el. O strecură în buzunar cu gând s-o citească acasă la ea.

Acum se afla în Africa, scria el, și credea că ar fi o idee bună să se oprească pentru câteva zile în Rwanda. Dornic să cunoască, îi cerea Jessicăi să organizeze această vizită.

Ea nu reușea să-și explice lipsa de reacție la aflarea sosirii logodnicului ei. Să fie oare din cauza șederii îndelungate în Rwanda, ruptă de lume...? Oricum, nu avea nici un chef să-l vadă pe Irving la Kigali...

Revenind la birou, Jessica hotărî să păstreze deocamdată pentru sine această veste și să se concentreze asupra altor sarcini. Apariția lui May Forbes în acea după-amiază în localul Societății Intermonde o făcu să uite de scrisoare.

Asistentă socială, văduvă, May Forbes, era o femeie de vreo cincizeci de ani, cu forme planturoase. Privirea ei profundă trăda o voință de fier.

Fu încântată s-o cunoască pe Jessica și se scuză pentru vizita inopinantă. Revenea de la Deane căruia îi înmânase raportul ei și se pregătea să plece din nou la drum spre sud, în regiunea Gikongara unde o așteptau alte probleme urgente. Dar avea câteva ore la dis-

poziție. Jessica îl trimise pe Jules după cafea și cele două femei discutau într-un colț al biroului.

May era o femeie remarcabilă.

Plină de energie, nu ezita să parcurgă la volan drumurile cele mai periculoase. Abia sosită dintr-un raid, se gândea deja la programul următorului. În afară de asta, vorbea curent kinyarwanda.

– Părinții îmi pricinuiesc la fel de multe griji ca și copiii. Rwandezii fac parte în general din grupuri familiale strâns unite. Sunt și excepții. Ca de exemplu, această Lekerika pe care am de gând s-o vizitez. Are zece copii care nu sunt de la același tată. Locuiesc într-o încăpere de opt metri pătrați, fără ferestre, în care se află un singur pat și o masă cu picioare strâmbe. Mama a făcut tot felul de meserii pentru a-și hrăni odraslele. Nefericita a sfârșit prin a se prostitua. Când vor crește, fiicele riscă să urmeze acest exemplu dacă nu găsim alte posibilități pentru ele.

– E groaznic! exclamă Jessica. Ce-i de făcut într-un asemenea caz?

– Am depășit o primă etapă. Magretta, una din fiice, este luată sub ocrotire. Are unsprezece ani. Prin ajutorul oferit de binefăcătorul ei, va putea să termine școala primară și va învăța o meserie. Sperăm să scoatem din mizerie măcar un membru din familia asta.

– Unul din zece, murmură Jessica, e prea puțin.

– Ar trebui să găsești și tu niște sponsori când te vei întoarce în Anglia. Fără ei, suntem neputincioși.

Jessica fu cuprinsă de o bănuială. Oare rolul ei la Intermonde nu era unul secundar? Deane părea că o

consideră ineficientă în comparație cu May Forbes, Scott Duncan și... Carla Maitland pe care n-o cunoștea încă.

– De ce graba asta de a o revedea pe Lekerika? întrebă ea curioasă. E cumva bolnavă?

– Mă tem că nu ăsta-i necazul, răspunse May. Ultimul raport școlar arată că Magretta lipsește de câtva timp de la școală. Trebuie să aflu neapărat motivul acestor absențe repetate.

– Te temi cumva să nu fi urmat același drum ca mama ei?

– Desigur, răspunse asistenta socială ridicându-se ca și cum nu mai avea răbdare. Dacă Magretta lâncezește acasă fără să facă nimic și își vede frățiorii și surorile murind de foame, o știu eu; nu va ezita să se apuce de prostituție. Îndrăznesc totuși să sper că absența ei se datorează unei trândăveli firești, dar recunosc că nu sunt prea optimistă.

După plecarea lui May, după-amiaza păru să se scurgă cu încetineală. Chiar în acea seară, Jessica își puse de gând să înceapă cât mai curând posibil ancheta despre mașinațiunile lui Deane. Îi intrase în cap să descopere ce preocupări avea directorul. Ea era pe zi ce trecea mai convinsă că interesele Organizației Intermonde erau neglijate de el.

Pe drumul de întoarcere, se opri la un negustor care vindea turte delicioase de mălai și soia. Trecând prin fața casei lui Deane, îl zări pe Nday. Era prima dată când șoferul nu se ocupa cu lustruirea barelor cromate ale break-ului. Stând în picioare lângă un camion

plin cu palmieri, mangotieri, cactuși și arbuști tropicali, supraveghea cu un aer arogant o echipă de localnici care tocmai pregăteau un teren lângă bungalou.

– Toți acești arbori sunt pentru patron? îl întrebă Jessica.

– Desigur, doamnă, răspunse șoferul cu zâmbetul lui feroce.

Tânăra se întoarse acasă pradă unei furii de nedescris. Modestul director al unei nu mai puțin modeste organizații, care exista prin mila publică, cunoștea desigur proverbul „Cămașa îmi este mai aproape decât haina”.

În acea seară se hotărî să dea marea lovitură. Scott făcea ordine în viitorul său cămin înainte să plece la Cyanika. Lucrul acesta îi oferea Jessicăi libertatea de a se mișca în voie.

O mașină se afla parcată chiar în fața bungaloului, și judecând după freamătul vocilor venind dinspre verandă, ocupantul ei conversa aprins cu Deane. Bungaloul era luminat slab. Oare dinadins? Deane voia să păstreze secretă identitatea vizitatorului său?

Nori grei ascundeau deseori luna. Jessica spera să o poată lua pe cărarea întunecată fără să atragă atenția.

Îmbrăcase o rochie bleumarin cu mâneci lungi pentru a evita să fie remarcată. Noaptea aceea era sufocantă și țesătura i se lipea de piele. Chiar când porni la drum, bubuitul îndepărtat al unui tunet îi spori nervozitatea.

Dar nu avea să dea înapoi pentru atâta lucru. Timpul trecea și ea ținea să descopere natura misterioaselor uneltiri ale lui Deane, înainte de a pleca pe teren în inspecție.

Profitând de trecerea unui nor enorm, se strecură în întuneric. Până la bungalou abia dacă erau o sută cincizeci de metri, dar Jessica avea impresia că aleargă la maratonul Jocurilor Olimpice. În afară de asta, nu îndrăznea să se deplaseze mai repede de teama crengilor uscate care căptușeau cărarea.

Și pe urmă, tremura ca o frunză, mai ales la gândul de a fi văzută de fiarele sălbatice la pândă, șerpi veninoși sau leoparzi, gata să năvălească asupra prăzii lor lipsite de apărare...

În ciuda panicii, înainta încet, cu inima zvâcnindu-i în piept. Parcurse ultimii metri dublându-și precauțiile, căci eucalipții și arbuștii de piper sălbatic nu-i erau de prea mare ajutor. Din fericire, luna continua să stea ascunsă. Jessica se apropie de locul unde se auzeau vocile. Dar când să se așeze pe vine pentru a se ascunde, își lovi glezna de una de barele verticale ale scării ce ducea pe verandă. Scoase un strigăt de durere, care din fericire, fu acoperit de zgomotul unui tunet. Pe când își freca glezna, ciuli urechile.

– Dacă ai putea face lucrul acesta pentru mine, articulă o voce necunoscută, ți-aș fi foarte îndatorat. Nu-i nevoie să-ți spun că vom ști să te răsplătim cum se cuvine...

– Ești foarte generos, Jim, replică Deane. Așadar îmi accepți condițiile, nu-i așa?

– Te pricepi să iei partea leului, se văită Jim. Dar am nevoie de un șnapan ca tine pentru a mă instala în Kigali. Sunt gata să-ți oferi ce îmi ceri pentru...

– Pentru serviciile următoare, preciză Deane cu o voce clară care se auzea, în ciuda bubuiturilor de tunet care se apropiau. Ca director al unei companii de radiotelefonie, vrei să te pun în legătură cu clienții de la Ministerul Comunicațiilor. De asemenea vrei să-ți dau sfaturi în privința orașelor pe care să le echipezi cu prioritate, să-ți servesc drept interpret la negocieri și să facilitez scutirea de vamă pentru mărfurile tale. Ești prea pretențios, Jim!

– Dar gândește-te ce mult ai de câștigat!

În acel moment, se auzi un tunet puternic care acoperi restul discuției. Oricum, Jessica nu mai asculta. Simțea că sufletul îi era apăsat de o greutate imensă. Așadar, era adevărat. Ceea ce bănuise de la început se dovedea a fi exact. Descoperirea aceasta însă nu-i provoca nici o plăcere. Dimpotrivă, se simțea mâhnită.

Furtuna se îndepărta și sub ropotul picăturilor mari de ploaie călduță, desluși din nou glasul lui Jim.

– Deci ne-am înțeles. De altfel, nu am nimic împotriva acestui gen de negoț.

– Sunt mulțumit cu acest acord, declară Deane. Prețul este doar o fărâmă din marele tort pe care-l reprezintă pentru tine exclusivitatea instalațiilor telefonice în țară, o știi prea bine.

Ploaia devenea din ce în ce mai puternică. Jessica se întreba dacă nu cumva ar trebui să profite de întuneric pentru a se îndepărta. Știa destul ca să-l înfrunte pe

Deane. Dar alte dovezi poate că n-ar fi de prisos. Ea mai ezita atunci când norii se rupseră deasupra capului ei. Ploaia începu să cadă cu o asemenea violență încât ea aluneca pe pământul îmbibat cu apă. Încercând să se ridice, se sprijini din neatenție pe glezna rănită și căzu greoi, fără a-și putea reține un țipăt de durere.

Nu avu timp să se ridice că, pe verandă, se și auzi un zgomot de scaune trântite. O clipă mai târziu, Deane se apleca peste balustradă.

– Tu ești, Jess? Ce naiba faci aici pe o vreme ca asta?

– Eu… tocmai veneam… îngăimă ea cu glas slab. Ploaia… m-a surprins ploaia…

– Intră, te rog, propuse el cu o curtoazie aproape exagerată. Ai să răcești tot umblând de colo-colo.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare. Oare folosise cu un scop expresia că umbla fără rost? Dar înfățișarea lui era impenetrabilă.

Jessica se ridică în picioare cu prețul unui mare efort și se înarmă cu toată demnitatea de care era în stare pentru a urca treptele verandei. De fapt, cu rochia udă lipită de corp, cu părul șiroind și ușoara ei șchiopătare, avea mai degrabă o înfățișare surprinzătoare…

– Ești rănită?! exclamă Deane dându-i mâna spre a o ajuta.

– Eu… am căzut, răspunse ea, pe când la picioarele ei se forma o băltoacă.

Lumina din încăpere îi permitea să-l observe mai bine pe cel care discuta cu Deane. Jim era un tip de vreo patruzeci de ani, solid, cu tâmple grizonate, îmbrăcat cu pantalon bleou croit impecabil și un tricou

de mătase bej deschis. Din păcate, Jessica își dădu seama imediat că avea de-a face cu un alt Scabie. Se simțea dezbrăcată din priviri cu un interes nedisimulat.

– Umbli cu mâța-n sac, Deane! îl ironiză Jim. Chiar și în acest colț de lume, observ că nu-ți lipsește discreția!

– Poftim, îmbracă-te cu asta! ordonă Deane cu oarecare asprime aruncându-și vesta pe umerii Jessicăi. Înainte să fac prezentările, o să-ți dau niște haine uscate. Jim, instalează-te în salon și toarnă-ți ceva de băut. Mă întorc îndată.

O duse pe vizitatoarea lui neașteptată spre celălalt capăt al salonului. Apa mustea în încălțările Jessicăi, lăsând în trecere urme oribile de noroi.

O porniră de-a lungul unui coridor la extremitatea căruia se afla o baie. O baie în toată regula, cu cadă și chiuvetă din porțelan bleu.

– Ia te uită ce avem aici! exclamă tânăra cu amărăciune. Când mă gândesc la stropitoarea mea din tablă galvanizată! Nu te mustră conștiința față de bieții oameni, atunci când intri aici dimineața...

– Sunt mult prea preocupat ca să mă folosesc de mașina mea electrică de ras și să lenevesc în baia cu spumă parfumată, i-o tăie Deane cu cinism. Poftim, adăugă el punându-i în brațe un prosop plușat. Scoate-ți hainele. Ești udă leoarcă.

– Vreau doar să mă usuc, replică Jessica în timp ce despăturea prosopul. Prosopul ăsta este atât de mic încât nu-mi acoperă nici șoldurile...

El ezită un moment, apoi îi întinse halatul său de baie, agățat de ușă.

Jessica își descheiase rochia când el reveni după două minute și așeză o pijama lângă halatul de baie.

– Îmbracă-te și cu asta, îi porunci el.

– Halatul îmi este de-ajuns, protesta tânăra.

– Nici vorbă! Pijamaua nu va fi de prisos. Jim este cel mai mare fustangiu pe care-l cunosc.

Deane o proteja de un don Juan local? Jessicăi nu-i venea să creadă. Oare nu-și făcuse el un obicei s-o inițieze în manierele grosolane și incorecte care păreau să fie regulă la Kigali?

– Cel mai bun mijloc de a rezolva problema n-ar fi acela de a mă întoarce acasă? sugeră ea.

– Doar n-o să ieși pe un potop ca ăsta. Te-am avertizat totuși despre caracterul imprevizibil și violent al ploilor din această țară, adăugă el privind-o cu un amuzament imperceptibil.

– Așa este, dar nu mi-am închipuit că ar fi chiar așa. Ai fi atât de amabil să mă însoțești cu mașina, sau îți este teamă pentru cromurile scânteietoare ale break-ului de lux?

– Întreabă-l pe Ndayi, răspunse el dezinvolt. La ora asta, doarme cu cheile sub pernă.

– Foarte bine, suspină Jessica. De vreme ce n-am de ales, mă duc să mă schimb. Dar mă vei îndatora lăsându-mă singură, sfârși ea pe un ton amar. Nu cumva mersese prea departe? Nu era asta o provocare?

Ea fu deosebit de surprinsă să constate că privirea lui Deane își pierduse obișnuita expresie sarcastică.

– Și încheie-ți nasturii de la pijama până sus, te rog, îi ordonă el înainte s-o părăsească.

Mult timp după plecarea lui, ea privi fix ușa pe care el o închisese în urma lui, invadată de o tristețe neașteptată. Să fie regretul că nu fusese îmbrățișată? Sau decepția de a-i fi descoperit potlogăriile? O emoție insidioasă amenința s-o copleșească. Ea nu se mai recunoștea...

O dată îmbrăcată cu pijamaua și halatul gazdei, șchiopătă până în salon. Era foarte hotărâtă să se arate sfidătoare și distantă. Dar îndată ce întâlni privirea strălucitoare a lui Jim Bennet, știu că îi va fi greu să păstreze această atitudine.

– Vino să te așezi aici, Jess, sugeră el fără să aștepte prea mult pentru a-i spune fetei pe numele mic. Ți-am pregătit un gin cu lămâie. Dacă preferi ceva mai tare pentru a-ți reveni de pe urma emoțiilor, spune.

– E foarte bine așa, răspunse ea cu un surâs călduros, luând loc pe canapea alături de el.

Deane se trântise într-un fotoliu aflat în fața lor, și Jessica observă cu satisfacție de copil că el avea o înfățișare profund enervată, atât de cauza atitudinii ei cât și a lui Jim. Cu bună știință, ea se întoarse cu fața spre acesta din urmă. Jim voia să știe totul despre tânără, de unde venea, cu ce se ocupa, care-i erau planurile. Dar această curiozitate nu-i pica bine ei, care ar fi preferat să-și continue ancheta. Profită deci de un scurt moment de tăcere pentru a-i pune întrebări:

– Și dumneata, Jim? Ce te aduce aici?

– Lucrez în domeniul telefoniei. Mai sunt încă piețe în Africa pentru acest gen de echipament. În calitate de director al societății mele pregătesc terenul înainte de sosirea tehnicienilor. Lucrările premergătoare sunt

cele mai delicate. E inutil să mai spun că prezența unei femei drăguțe este un interludiu apreciabil în timpul unei călătorii de afaceri.

Jessica se prefăcu a fi surprinsă și interesată. Nu era ușor să-l determine pe interlocutorul ei să discute despre afaceri. Cu siguranță, aceasta era, în clipa de față, cea din urmă grijă a lui. Totuși, ea insistă:

– Cred că este foarte dificil pentru companiile străine să se instaleze în Rwanda. Greșesc cumva, Jim?

– Din păcate nu, admise el. Dar întotdeauna există un mijloc de rezolvare atunci când cunoști tactica... și mai ales persoanele influente, adăugă el cu un zâmbet complice adresat lui Deane. În cazul de față, am norocul de a mă putea baza pe sprijinul lui Deane. În definitiv, este vorba de un schimb de bune intenții.

Jessica privi spre colegul ei cu un naer întrebător. Acesta nu schiță nici un gest.

– După orele nouă seara, declară el imperturbabil, n-ar trebui să mai discutăm afaceri. Apropo, Jim, adăugă el uitându-se ostentativ la ceasul de la mână, acum că ne-am rezolvat problemele, propun să ridicăm ședința. S-a făcut târziu, iar Jess dă semne că ar vrea să se întoarcă acasă.

– Nimic nu e mai supărător decât un prieten care te scoate afară pe ușă în momentul cel mai nepotrivit! exclamă Jim. Dar am o idee... Ce-ar fi să organizăm o mică petrecere... pentru a celebra înțelegerea... noastră? Am putea invita mâine seară gașca veselă a celibatarilor din Kigali, iar Jess ne-ar încânta cu prezența ei feminină.

– Poți da petrecerea la mine dacă vrei, încuviință Deane. Însă Jess va rămâne acasă la ea.

– Ia stai, protestă Jim, să nu răspunzi în locul ei! Jess, ce părere ai de invitația mea?

– Sunt cu totul de acord, răspunse Jessica, bucuroasă că se putea opune planurilor perfide ale lui Deane. Acesta din urmă nu ținea probabil ca ea să-l descoasă cu prea multă abilitate pe complicele lui...

– Amicul nostru Deane are supărătoarea tendință de a voi să hotărască totul în locul celorlalți, adăugă ea pe un ton mieros. Uită că nu sunt sub tutela lui. Aș fi încântată să vin la această petrecere, Jim.

– Nu-ți este teamă să fii singura femeie între atâția bărbați? se interesă Deane sarcastic.

– Păi o să am o gardă de corp! replică ea cu vioiciune. Va fi ultima seară a lui Scott la Kigali. Cu siguranță că va aprecia această mică petrecere înainte de plecare.

– Cine este Scott? întrebă Jim încruntând sprâncenele. Eu sunt cel care invită, să nu uiți asta. Și țin s-o cuceresc în liniște pe singura femeie prezentă...

– Scott Duncan este un bărbat fermecător, explică Jessica răbdătoare. Este expert agricol de profesie, în curând trebuie să se însoare cu o fată din Johannesburg. Mă va însoți doar, iar eu vă voi consacra tot timpul meu.

Jim păru mulțumit, și Deane articulă sec:

– Acum că totul este organizat, ușa este deschisă, Jim. Pălăria și servieta sunt pe masa de pe verandă.

– Bine, bine, am înțeles, mormăi Jim ridicându-se.

– Noapte bună, Jim, zâmbi Jessica. Pe mâine seară.

– Jubilez încă de pe acum! răspunse el privind-o semnificativ înainte de a se întoarce cu fața spre gazdă. La revedere, morocănosule. Și nu uita de înțelegerea noastră. Vei avea tot ce trei. Mă văd obligat să cedez.

El se îndepărtă râzând în timp ce Jessica își promitea să smulgă de la el informații suplimentare pentru a-l demasca mai bine pe Deane.

– Termină-ți paharul, Jess, îi ordonă acesta pe un ton sec. E timpul să mergi la culcare.

Ea se miră că o trimite acasă atât de repede. Era bărbatul care profita de situație. La începutul șederii sale, Jessicăi îi era de ajuns să-l privească într-un anumit fel pentru ca el s-o ia în brațe și s-o sărute cu patimă...

Ciudat... Se temea de ea că va deschide discuția despre contractul de afaceri cu Jim Bennet? Cu un gest hotărât, Deane stinse țigara în scrumieră. Aștepta ca ea să fie gata de plecare. Dar ea se mulțumi să bea o înghițitură de gin cu lămâie înainte să declare:

– Voiam să te informez de sosirea apropiată a lui Irving.

– Băiatul ăsta e un tip norocos! ripostă el cu un zâmbet ciudat.

– Nu-i vorba numai de o călătorie de plăcere, rectifică ea.

Deane ridică sprâncenele.

– Da...?

– Dorește să meargă în districtul unde se află protejatul său. E nevoit să străbată Rwanda pentru afacerile sale și vrea să profite de asta pentru a-i face o vizită micului Rufus Anyauwa și să constate personal progresele școlare ale acestuia.

– Sper că l-ai refuzat! protestă Deane cu severitate.

– Nicidecum!

– Mă uimești. În calitate de membră a organizației, ar trebui totuși să știi inconvenientele unui asemenea demers. Slavă Domnului, în general nu suntem asaltați de astfel de cereri pe motivul întemeiat al prețului ridicat al călătoriei. Pentru Irving lucrul acesta nu reprezintă o piedică, știu asta...

– Eu una, abia aștept ca Irving să sosească, minți Jessica exasperată de remarca lui Deane.

– Să sperăm că nu vei fi dezamăgită, spuse acesta imperturbabil. Ești gata?

– Lasă-mă să-mi iau hainele ude, zise ea cu răceală.

– Nu te osteni. O voi ruga pe Augustine să le spele și să ți le aducă.

Hotărât lucru, se grăbea să scape de ea. Resemnată, se îndreptă spre verandă, șchiopătând în papucii mari pe care-i împrumutase de la el.

– Nu ești în stare să traversezi mocirla asta îmbrăcată așa, și mai ales cu glezna scrântită. Agață-te de gâtul meu.

O ridică în brațe cu ușurință. Ea își așeză capul pe umărul lui cu obrazul foarte aproape de bărbia aspră a lui Deane, se simțea nespus de bine.

Ea îi auzea respirația regulată. Părea că o duce fără efort. Era la fel de suplu și musculos ca fiarele sălbatice care bântuiau în jungla din apropiere. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el declară pe neașteptate:

– Ți-ai asumat un risc enorm venind la mine într-o noapte atât de întunecată! Îți dai seama? Apropo, cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite?

– Ei bine, eu… ăăă… se bâlbâi Jessica.

I-ar fi greu să-i mărturisească faptul că venise cu scopul de a-l spiona…

– O, am venit doar ca să-ți vorbesc despre Irving, isprăvi pe un ton destul de puțin convingător.

– Observ… o ironiză el.

Pe timpul scurtului traseu, Jessica își pierduse papucii. Ajunsă în fața ușii de la colibă, Deane întrebă:

– Unde să te așez? Ești cu picioarele goale…

– Am un covor din fibre de bananier în fața patului, răspunse ea fără să gândească.

El o duse la pat și aprinse lampa. Silueta înaltă a lui Deane ocupa întreg spațiul.

După ce o așeză pe covor, Deane nu avea de gând să se miște din loc. Ea lupta din răsputeri cu o emoție de nedescris. Cum putea ea să se simtă atrasă de un om infam? Oare nu avea forța necesară pentru a se smulge din magnetismul acestui escroc? Care era natura acestei atracții ce părea să-i apropie implacabil, anulându-le întreaga voință în așteptarea unei plăceri împărtășite?

Oare Jessica visa la această clipă fermecătoare? Da, după cât se pare, pentru că foarte repede, Deane făcu un pas înapoi.

– Să încui ușa în urma mea, îi aruncă el cu asprime.

Răceala asta neașteptată avu asupra Jessicăi efectul unui duș rece. Imediat după plecarea lui Deane, plânse amarnic. De ce trebuia ca el să fie compromis în afaceri necurate, iar ea să fie aceea care să le dea în vileag?

Capitolul 7

După o noapte de odihnă bună, Jessica nu mai resimțea aproape deloc glezna scrântită în ajun în timpul escapadei sale nebunești. În schimb, era pradă unor sentimente contradictorii pe care și le explica cu greu: atracția ei pentru acest Deane din cale-afară de seducător, disperarea de a-l ști atât de puțin demn de încredere și ranchiuna că fusese păcălită pe toată linia.

Diseară va proceda în așa fel încât să intre în grațiile lui Jim pentru a-i smulge adevărul...

Tânăra își petrecu ziua într-o stare de tensiune foarte supărătoare. Avu ocazia de a lua un interviu unui tânăr student hutu ale cărui cunoștințe de engleză erau ușor superioare mediei. Dacă ar putea găsi în sfârșit pe cineva în stare să traducă direct din engleză în kinyarwanda, ar însemna o îmbunătățire apreciabilă a tehnicilor de lucru la antena din Kigali.

Scott veni să verifice încărcătura din Land Rover-ul său, sacii de poștă și materialul didactic. Nu prea avea

chef să-și petreacă ultimele ore de libertate departe de coliba pe care o aranja cu atâta dragoste pentru Angela, dar Jessica izbuti să-l convingă s-o însoțească la petrecere.

Întoarsă acasă, ea reflectă îndelung la ținuta care i s-ar potrivi cel mai bine. Oare nu era cazul să se îmbrace ceva mai provocator pentru a-și duce la bun sfârșit proiectele?

Se hotărî în cele din urmă asupra unei rochii cu bust ajustat și jupă amplă din mătase neagră extrem de transparentă. Niște cercei și un colier de un verde asortat cu cel al ochilor săi, ciorapi fini și pantofi negri de antilopă completau această ținută destul de îndrăzneață.

Când Scott veni s-o ia la ora stabilită, nu-și putu reține un fluierat admirativ.

– Îmbrăcat în costumul de junglă, nu sunt deloc în ton! bombăni el.

– Arăți perfect, îl asigură Jessica. Nu-mi da atenție! Ador să fiu în pas cu moda.

Deane i-a întâmpinat la intrarea bungaloului. Se uita la Jessica ușor ironic, apoi se dădu în lături pentru a-i lăsa să intre.

– Ce-ți mai face glezna? o întrebă el în trecere.

– Cât se poate de bine.

Salonul cel mare fusese transformat cu acest prilej. Fotoliile, canapelele și mesele joase fuseseră împinse la perete, jur– împrejurul încăperii. De-a lungul unui perete fusese instalat un bufet superb încărcat cu gustări. Ndayi și alți tineri indigeni, cu toții îmbrăcați

în alb, umblau pe parchetul lustruit purtând tăvi cu băuturi. Atenția Jessicăi fu atrasă îndată de prezența unui anumit număr de femei, tinere rwandeze cu pielea de culoare închisă, secretare franceze și belgiene. Ea ridică o privire surprinsă către Deane. Îi răspunse printr-o ocheadă amuzată. Avea el oare ceva de gând, nu urmase sugestiile lui Jim?

Ea nu avu timp să insiste asupra întrebării. Foarte elegant într-un costum cu o croială perfectă, Jim Bennet se precipită spre ea măsurând-o cu o admirație nedisimulată.

– Ești absolut fermecătoare! exclamă el luând-o de braț. O făptură de vis... Sunt copleșit să te am ca parteneră.

Surâzând încântată, ea clătină din cap. Era pregătită să asculte complimentele cele mai extravagante pentru a-și atinge scopul. Dinamicul ei partener o prezentă rând pe rând tuturor invitaților, având grijă ca paharul ei să fie plin tot timpul.

Jessica descoperi destul de repede atitudinea pe care trebuia s-o adopte. Fu nevoită în câteva rânduri să se prefacă interesată de discuțiile tehnice din care nu pricepea nici o iotă. Desigur, Jim stăpânea arta de a îmbina utilul cu plăcutul. Probabil că făcea parte dintre aceia care puneau afacerile pe primul plan...

Oare avea să-și irosească întreaga noapte ca să-l asculte discutând cu necunoscuți despre marile probleme economice mondiale sau criza petrolului, când singura ei dorință era să afle mai multe despre contractul încheiat cu Deane?

Serata se prelungea. Scott era în toiul unei conversații cu un tehnician. La celălalt capăt al încăperii, Deane părea încântat de o seducătoare tânără bantu.

Fără a înceta să-i ofere partenerei sale sandvișuri și fursecuri, Jim acorda o întâlnire unuia, stabilea o întrevedere cu altul, îl întreba pe un al treilea despre drumurile practicabile în toate anotimpurile. Cu toate acestea, după un anumit timp, devenind jovial după mai multe whisky-uri, o conduse pe Jessica pe canapeaua goală. Era ocazia așteptată de ea...

Se instalară confortabil. Jim avu grijă să se așeze cât mai aproape de ea. În ciuda repulsiei provocate de răsuflarea duhnind a alcool a partenerului ei, Jessica își păstrase surâsul intact.

– Nu-i așa că reuniunea asta este reușită? Te distrezi?

– Enorm, pretinse ea fără reținere înainte de a adăuga pe un ton nevinovat: este o ocazie minunată pentru a sărbători... dar de fapt, ce sărbătorim? A, da... parcă-mi amintesc... Nu cumva este vorba de înțelegerea de aseară dintre Deane și tine?

– Exact, răspunse Jim măsurând-o pe Jessica cu o privire pofticioasă.

– Dacă e să mă iau după petrecerea din seara asta, presupun că e în legătură cu o afacere importantă, insistă tânăra.

Chipul lui Jim exprima o deplină bună dispoziție. Cu siguranță, era numai bun pentru destăinuiri. Cu inima bătând, Jessica îi aștepta răspunsul. El se pregătea să vorbească în clipa când ea îl văzu că zâmbește cuiva care se apropia din spate.

– Ei bine, Deane, ce se întâmplă cu tine? N-am reușit să te văd în seara asta. Ai fost atât de ocupat...

Deane nu era singur. Jim se ridică, vizibil impresionat de frumusețea sculpturală a tinerei bantu cu ten ciocolatiu, cu admirabili dinți sidefii, care zâmbea timid privindu-l cu ochi mari și negri ca smoala.

Îmbrăcată într-o rochie-furou de culoarea smaraldului, avea grația de felină proprie celor aparținând rasei sale.

Ea se așeză alături de Jim în timp ce Deane se cocoță pe brațul canapelei lângă Jessica, furioasă. Colegul ei își alesese bine momentul să intervină...

Dar tânăra nu avea de gând să se lase manipulată. Nu va renunța în nici un caz la scopul ei!

– Îi atrăgeam atenția lui Jim, judecând după fastul acestei recepții, spuse ea cu un glas lipsit de naturalețe, că sunteți pe cale să sărbătoriți un eveniment important. Jim mi-a vorbit de un fel de contract pe care l-ar fi semnat cu tine...

Înainte ca Jim să aibă timp să răspundă, Deane declară cu umor:

– Nu te amăgi, Jess, recepția din seara asta era doar un pretext pentru a te reîntâlni.

– Fii cinstit până la capăt, Deane, protestă Jim. Uiți că vreau să-ți mulțumesc... pentru serviciile făcute...

Va să zică Jim era acela care dădea recepția! Jessica era doar pe jumătate surprinsă de acest lucru. Însă acest amănunt era zdrobitor pentru directorul Intermondului. Ea insistă:

– Deane a făcut unele servicii societății dumitale ca să merite o astfel de recompensă?

– Recompensă este un cuvânt prea palid pentru tot ce a reușit ștrengarul ăsta să stoarcă de la mine, declară Jim cu un zâmbet. Aș fi preferat să tratez cu cel mai viclean grec!

La aceste cuvinte, Jessica văzu roșu înaintea ochilor. Cum, în spatele paravanului unei organizații de binefacere, directorul de la Intermonde se preta la un negoț nerușinat? Tânăra era extrem de hotărâtă să-i pună capăt. Numaidecât! Îi sări țandăra:

– Ar fi fost cât se poate de preferabil, Jim. În calitate de inspectoare la Intermonde, însărcinată să examinez situația din această țară, dă-mi voie să spun că...

Ea nu izbuti să-și termine fraza. Asemeni unui fulger, Deane o atrase în brațele sale.

– Dansezi?

Ei nu-i ardea de asta. Mai ales cu unul ca el. Cu atât mai mult cu cât nu se auzea nici o muzică iar ea avea oroare să se dea în spectacol. Dar cum să scape din strânsoarea implacabilă a gazdei?

Acceptă în silă și-l urmă tunând și fulgerând în sinea ei. Invitații păreau să creadă că este vorba de o idee originală de-a stăpânului casei...

Cu o uitătură autoritară, Deane îi porunci lui Ndayi să dea drumul magnetofonului. Ritmul vesel al unui foxtrott umplu încăperea și alte cupluri se prinseră în dans.

Jessica a sperat o clipă că va putea scăpa. Dar era greu să-l înduplece pe Deane. El o strânse și mai tare și se lansă într-o serie de pași complicați.

Enervată la culme, tânăra își stăpânea furia cu greu. Știa ea bine ce anume motivase această bâțâială ridicolă! Directorul Intermondului era ferm hotărât s-o țină la distanță de Jim Bennet, pentru a evita ca ea să dea la iveală ceva despre deturnările de fonduri.

Și când te gândești că se îmbrăcase ademenitor și se parfumase excesiv... toate acestea ca să sfârșească serata în brațele acestui personaj respingător! Măcar de s-ar putea eschiva, fie și pentru câteva minute, pentru a-l regăsi pe Jim Bennet! Dar această eventualitate părea foarte improbabilă. Într-adevăr, Jim nu era prea afectat de schimbarea partenerei. Ca și Deane un pic mai devreme, el se afla sub farmecul tinerei bantu. Aparent, o uitase cu desăvârșire pe Jessica.

Din nefericire, era deja prea târziu, și invitații începuseră să plece.

Jessica nu l-a văzut pe Jim când a plecat și nici pe simpatica lui parteneră, atât de tare o strângea Deane la pieptul său. Abia dacă putuse să-i adreseze un semn de la revedere lui Scott. Deane continuă să danseze cât se poate de liniștit. Cum izbutise Jessica să nu-i sară țandăra și să afișeze un surâs imperturbabil până la plecarea ultimului invitat, nu va ști niciodată. Când o liniște de moarte se lăsă asupra bungaloului pustiu, ea se întoarse spre Deane, ca o panteră gata să țâșnească asupra prăzii.

Ea nu întâmpină nici o piedică în a scăpa din brațele lui: Deane îi dădu drumul fără să crâcnească. El îi dădu un ordin scurt lui Ndayi și celorlalți servitori

care începeau să facă ordine în încăpere. Dispăruseră și ei în întuneric, lăsându-i singuri.

Tânăra era până-ntr-atât de indignată încât nu izbutea să-și găsească cuvintele. Și mai ales era împietrită de spaimă de schimbarea spectaculoasă survenită în câteva clipe în casa lui Deane. Roșu de furie, o înfruntă, cu maxilarul crispat.

– Îți dai seama că era cât pe-aci să strici totul?

Uluită de îndrăzneala lui, Jessica îl privi fix o clipă, fără să scoată o vorbă înainte de a izbucni, furioasă:

– Sigur că da! Și dacă nu te-ai fi purtat ca un bădăran, aș fi izbutit, fii sigur!

– Ei bine, e ceva că ți-am întrerupt pălăvrăgeala virulentă!

Sub privirea albastră plină de dispreț, Jessica simți că pierde teren.

– Ai măcar cea mai mică idee cât de mult rău era să faci prin intervenția ta deplasată?

– Asta-i culmea! tună ea. Tu ești cel care ar fi pierdut cel mai mult dacă nu m-ai fi îndepărtat cu forța de complicele tău, Jim Bennet!

– Ești prea sigură pe tine, biata mea Jess! spuse el disprețuitor. Te consideri desigur cea mai ingenioasă inspectoare din Intermonde care a fost trimisă vreodată pe teren. Dar nu vezi mai departe de lungul nasului tău simpatic! O femeie nu înțelege nimic din tranzacțiile complicate...

– Scopurile dumitale nu au nici o legătură cu acelea ale organizației pe care o reprezinți, îl corectă ea. Cămașa îmi este mai aproape decât haina, nu-i așa?

– Asta gândeşti tu, murmură el clătinând încet din cap. Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun o istorioară. Nu este un basm de adormit copiii, te previn... Acum zece ani au avut loc incidente rasiale între triburile hutu şi tutsi. Au fost mii de morţi şi nenumăraţi răniţi. Te voi cruţa să-ţi povestesc despre atrocităţile care au însângerat ţara. N-aş vrea să-ţi provoc coşmaruri. Îţi spun doar că învăţători, păstori, infirmiere, negustori au fost îmbarcaţi în camioane, masacraţi cu lovituri de secure şi aruncaţi de-a valma. Într-un mare număr de sate, copiii au fost smulşi cu forţa de la părinţii lor. Ca întotdeauna în aceste confruntări dintre triburi, cei mai mici sunt aceia care au cel mai mult de suferit...

Se opri o clipă, gânditor, şi reluă:

– O dată ce ordinea a fost instaurată, nu era un lucru rar să zăreşti un copil de un an cu un ciot în loc de braţ, cu ambele picioare tăiate...

Văzând că interlocutoarea lui se face palidă, el ridică mâna:

– N-are rost să continuu. Morala acestei întâmplări este că aceşti copilaşi se află astăzi la vârsta şcolarizării. Oh, nu toţi au cicatrice vizibile! Dar unii au fost traumatizaţi grav de acele scene de violenţă insuportabile.

– De ce-mi povesteşti toate acestea? întrebă Jessica, cu gâtlejul uscat.

– Există un motiv, Jess, răspunse el încet. Înţelegi, şcoala este foarte importantă pentru aceşti copii defavorizaţi. Ea îi învaţă să se îndemne cu ceilalţi copii, ea

le dovedește că mai există și altceva decât micul lor sat pierdut în munți. Este singurul mijloc prin care am vindecat traumele psihice lăsate de acel început groaznic din viața lor...

– Ei și? repetă el, știi ce l-am obligat pe Jim Bennet să facă pentru noi?

Ea nu răspunse. După o clipă, Deane continuă:

– Cele mai nepăstuite trei regiuni sunt Cyangugu, Kibunga și Rutango. Am exercitat o presiune mare asupra lui Jim pentru ca el să construiască o școală în fiecare din aceste districte. Până atunci, politica noastră a fost de a-i încuraja pe părinți să ia parte efectiv la construcția de școli. Unii fabricau cărămizile, alții transportau pietre sau bârne. Dar aceste trei localuri nu puteau aștepta. Cu personalul redus pe care-l avem, ar fi putut trece ani de zile până să fim în stare să le construim. Și cum guvernul a aprobat întru-totul proiectul nostru...

– Ia stai, îl întrerupse Jessica cu glas sacadat. D... doar nu vrei să afirmi că în schimbul serviciilor făcute companiei lui Jim, acesta ar proceda la ridicarea de școli în junglă?

– Ba da, chiar așa!

– Nu cred nimic! declară ea. Nu se potrivește... cu restul...

– Cu restul? repetă Deane pe un ton întrebător.

– Da. Cu locuința ta, amplasată în mijlocul acestei minunate plantații tropicale. Cu break-ul tău. Nu mă face să cred că tot acest lux nu s-a datorat unor șperțuri de nemărturisit.

– Biata mea Jess, ce ți-ai închipuit? Era de ajuns să mă întrebi, ți-aș fi răspuns...

Jessica îl fixă, tulburată. El reluă:

– Niște prieteni de-ai mei, Paul și Betty Morell, se află acum în regiunea Ruhengeri pentru cercetări botanice. Ei au socotit că șederea lor va dura cel puțin două luni. Și decât să lase casa nepăzită, au preferat să-mi dea cheile mie.

– Da?...

– Bungaloul aparține deci familiei Morell. Contrar aparențelor, locuiesc aici provizoriu...

– Păi... păi...

Simțind că-i fuge pamântul de sub picioare, ea căuta cu disperare alt argument cu care să-l contrazică.

– Toți acești arbori și aceste plante exotice... Ndayi mi-a zis că sunt pentru tine, ca și cum ai fi proprietarul.

Deane schiță un zâmbet crispat.

– Ndayi îmi este devotat întru totul. Nu ezită să pretindă că totul aparține stăpânului său. E felul lui de a se impune față de colegi. Plantele fuseseră comandate de familia Morell cu mult înainte de instalarea mea. Lui Ndayi îi încredințasem doar misiunea de a supraveghea munca grădinarilor.

Se lăsă o tăcere penibilă. Jessica îndura chinurile iadului.

– Și mașina? se încăpățână ea.

– Recunosc că mă folosesc de ea...

O ultimă speranță o însufleți pe tânără. Avea în sfârșit să-i poată reproșa un lucru concret lui Deane.

Dar ea fu imediat dezamăgită.

– ... cel puțin până când societatea de echipament care este proprietara acesteia mi-o va lua, termină el cu un aer șiret. Este un lucru împrumutat în schimbul unui serviciu. Datorită sprijinului meu, compania a câștigat o licitație pentru o stație de epurare. Inginerul șef mi-a oferit acest brek pe durata lucrărilor. Am să i-l restitui când se va întoarce.

Destul de jenată, Jessicăi nu-i lipseau argumentele:

– Și o să pretinzi desigur că transferul birourilor din strada Mulaga către această societate de mașini agricole este curat ca lacrima?

– Hotărât lucru, ești cu ochii în patru, domnișoară inspectoare, declară el pe un ton sarcastic. Vrei să știi de ce antena Intermonde s-a aflat în cartierele mărginașe din Kigali? Pur și simplu pentru că societatea mi-a oferit, în schimbul birourilor bine amplasate, un număr mare de unelte agricole ultramoderne. A fost de ajuns să schimb chiriașul. N-am stat o clipă pe gânduri, adăugă el privind-o pe Jessica în adâncul ochilor. Pentru mine, era vorba de o prioritate absolută. Pentru rwandezi, alimentația este o problemă vitală. Gândește-te că la ora actuală ei abia dispun de o mie cinci sute de calorii pe zi, în timp ce le-ar fi necesar de două ori mai mult... Să le creezi țăranilor posibilitatea de a munci pământul cu utilaje moderne, ușor manevrabile și performante, era de altfel mai important decât să le ofer funcționarilor mei posibilitatea de a se lăfăi în birouri de ultimul răcnet, cu geamuri imense însorite.

Jessica își plecă privirile. Deane avea dreptate. Ea se rușinase la gândul că s-a îngrijit de confortul ei personal în vreme ce atât de mulți copii zăceau în mizeria cea mai neagră...

– Dacă tu încă mai consideri, reluă el pe un ton implacabil, că unele din acțiunile noastre nu vor putea câștiga bunăvoința Consiliului de Administrație al Intermondului, amintește-ți că scopul nostru este de a obține maximum pentru cei care nu au nimic, și că scopul scuză mijloacele... Îmi reproșezi de asemenea numărul de vizitatori... Să știi că-i fac să plătească foarte scump acest privilegiu, și că rwandezii se feresc să-mi reproșeze asta.

Jessica se forță să susțină privirea inflexibilă a lui Deane. Zadarnic. Cu ochii scăldați de lacrimi, făcu stânga-mprejur și se retrase.

Nu putu să închidă ochii toată noaptea, de disperare. Era groaznic să se simtă disprețuită. Mai ales de unul ca Deane. Cum de putuse să-l judece atât de greșit, pe el care de fapt era un om de o integritate absolută și de un devotament incontestabil față de cauza celor dezmoșteniți?

Gânduri amare se îngrămădeau în mintea ei împiedicând-o să-și găsească somnul. Din când în când, totuși, caracterul ei combativ biruia din nou.

„ În definitiv, orice medalie are un revers“, își zicea ea. Deane pretinsese că ar fi fost suficient să-i ceară explicații despre casă, mașină și restul. Dar de ce nu procedase invers? Nu, îi făcea plăcere s-o lase să facă presupunerile cele mai teribile la adresa lui. El

bănuise încă de la început motivele neîncrederii ei, și nu făcuse nimic ca să-i deschidă ochii asupra realității. În noaptea când cu furtuna, el a știut sigur că ea venise să-i spioneze discuția cu Jim Bennet. Cât a putut să râdă de ea! O ură îndârjită puse stăpânire pe Jessica la gândul că se jucase cu ea de-a șoarecele și pisica...

În dimineața când sosi la birou, arăta asemeni unei umbre. Deane trecuse deja pe acolo. Cu atât mai bine, gândi ea cu o profundă amărăciune. Nu avea nici un chef să-l întâlnească.

Spre după-amiază, află de la traducători că Deane hotărâse să plece în ziua următoare într-un raid. Land Rover-ul său personal era la revizie. Corespondența, cărțile și materialul didactic urmau să fie așezate cu grijă în mașină, iar ea fusese rugată să se prezinte acasă la Deane dis-de-dimineață, cu bagajele. Doamna Forbes urma să se întoarcă de îndată pentru ca în absența directorului să supravegheze antena din Kigali. Ndayi rămânea să păzească bungaloul.

Înainte de a părăsi biroul, și știind că nu se va mai întoarce acolo, Jessica își adună toate lucrurile personale. Prefera să nu provoace scandal. Din punct de vedere legal Deane nu avea nici un drept asupra ei. Dar asta nu l-ar opri, ea îl știa. Oricum, el se săturase să fie spionat. O va lua cu el în inspecție, dar apoi, o va urca în avionul pentru Londra și o va uita cât mai repede posibil.

Revenind acasă, reflectă la acest program puțin plăcut. Era cu moralul la pământ. Desigur mai exista un motiv pentru graba lui Deane de a efectua acest turneu: Carla Maitland. Tânăra pedagogă era undeva

prin junglă și Deane n-o întâlnise de mai multe săptămâni. Cu siguranță, socotea să profite de călătorie pentru a reface relațiile întrerupte.

Jessica își explica anevoie imensa oboseală care o apăsa în seara aceea, în timp ce-și pregătea bagajele.

Când ea ajunse la bungalou, o expresie ostilă îi însuflețea chipul drăguț. Deane era pregătit, îmbrăcat la patru ace într-un costum tropical pe care îl purta cu un șic infinit.

Cu maxilarul crispat, veni în întâmpinarea Jessicăi. Dispoziția lui părea la fel de posomorâtă ca și a pasagerei.

– Ce este cu ținuta asta grotescă? răcni el.

– Am primit ordin să mă prezint dis-de-dimineață. Iată-mă.

– O să mergem în plină junglă, și te-ai îmbrăcat ca pentru o plimbare prin parcul St. James! La drept vorbind, mă așteptam la asta, adăugă el apucând un pachet de haine așezat pe un scaun. Poftim!

– Ce sunt astea?! exclamă Jessica nemulțumită.

– Efecte militare. Talia cea mai mică. Le-am obținut printr-un prieten care lucrează la depozitul local.

Îi întinse o pereche de bocanci și șosete groase înainte să-i ordone:

– Schimbă-te repede. Țin să fac cea mai mare parte a drumului pe răcoare.

– Crezi că am de gând să mă îmbrac în zdrențele astea? protestă Jessica, roșie de mânie.

– Fie că-ți place sau nu, i-o tăie Deane, o să le îmbraci. Îmbrăcămintea ta ridicolă nu ți-a pus prea

multe probleme. Dar nimic nu se compară cu ce ne așteaptă în junglă. De acum înainte răspund pentru tine și cer să fiu ascultat.

– Am numeroase rochii de bumbac simple și sandale durabile... se încăpățână ea.

– Echipează-te cu ce ți-am dat! îi ordonă el.

– Ai fi putut măcar să alegi o încălțăminte mai acătării, se plânse ea.

– Oricum, ripostă el, e numărul care ți se potrivește. În seara când am dat peste tine în ploaie, ți-ai lăsat pantofii aici, amintește-ți...

O licărire amuzată luci în pupilele albastre ale lui Deane. Evident, el se gândea la tentativa de spionaj eșuată a colegei sale...

Ea se îndrepta spre baie fără să scoată un cuvânt.

Slavă Domnului, pantalonii îi veneau bine cât de cât. Vesta cu centură nu prea îi punea în valoare formele atât de feminine, dar încheind-o aproape până la gât, arăta deja mai bine.

Ea ezita să se arate împopoțonată astfel, când un strigăt nerăbdător o chemă la ordine.

Cu pleoapele lăsate pe jumătate peste o privire de nepătruns, Deane o cântări din cap până-n picioare.

– Perfect! Adună-ți lucrurile. Plecăm imediat. Am pierdut destul timp.

După două minute, urcară în Land Rover-ul parcat în fața bungaloului. Un soare palid făcea să strălucească ceața ușoară și dădea arborilor din acel loc un aer feeric. La acea oră matinală, domnea încă liniștea.

Închisă în spațiul strâmt al mașinii împreună cu Deane, Jessica încerca o senzație ciudată. De la sosirea ei în Rwanda, se ciocnise de el de nenumărate ori. Dar în afară de acele rare ocazii când el se purtase ca un bădăran, ea nu fusese practic vreodată singură numai cu el. Și pe urmă, avusese posibilitatea de a se refugia în coliba ei. Acum, lăsaseră în urma lor orașul Kigali și ea își dădea seama că aveau să stea împreună zile întregi... poate și nopți...

Tânăra era conștientă de virilitatea pe care o emana însoțitorul ei. Pe furiș, arunca priviri dese asupra mâinilor frumoase și arămii care țineau volanul sau schimbătorul de viteze, la silueta suplă și musculoasă îmbrăcată în kaki. Cu inima bătând, avu dintr-o dată dorința irezistibilă de a face sau de a spune ceva pentru a anula deplasarea. Nu mai avea decât o dorință: să coboare din mașină și să fugă de prezența tulburătoare a lui Deane.

Dar o astfel de atitudine nu intra în discuție. Slavă Domnului, Jessica își recăpătă repede sângele rece. Nici vorbă să evite ceea de-a doua etapă a misiunii ei. După ce reorganizase cât putuse de bine antena lui Kigali, trebuia să se gândească la copiii pe care urma să-i întâlnească. Avea intenția să le găsească sponsori la întoarcerea ei la Londra. La rândul lui, Deane continua să fie foarte distant. Mut, cu chipul sever, se concentra asupra drumului.

După trei sferturi de oră, drumul se îngustă și deveni o pistă neregulată pe care vehiculul sălta în ciuda suspensiilor excelente și a scaunelor capitonate.

– Prima noastră oprire va fi în Laruka, o informă Deane pe neașteptate. E la optzeci de kilometri de Kigali. Avem noroc dacă vom ajunge acolo în mai puțin de trei ore.

Jessica își înfrână un gest de nemulțumire. Lucrul acesta nu era îmbucurător deloc. Singurul avantaj al stării jalnice a drumurilor era că Deane era mult prea ocupat pentru a-i face avansuri...

În realitate, abia îndrăznea să-și mărturisească regretul că el n-o îmbrățișa... Se necăjea văzându-l cât de atent era să n-o atingă, afișând o indiferență desăvârșită. Oare continua să fie supărat pe ea pentru că era cât pe ce să-i ruineze proiectele de construcție a școlilor? Sau pur și simplu era preocupat de volan și de perspectiva plăcută a viitoarei lui întâlniri cu Carla Maitland?

Destul de repede, drumul îngust se deterioră încă și mai mult. Abia dacă depășeau douăzeci de kilometri pe oră. Jessica avea destul timp să contemple priveliștea. Pământul părea puțin fertil și prost cultivat. Dealurile, care arătau atât de verzi în jurul orașului Kigali, erau acum roșiatice și aride ca niște mușuroaie gigantice de termite, pe culmea cărora erau așezate satele.

Deane rupse tăcerea apăsătoare pentru a se lansa în observații tehnice asupra realizărilor Intermonde-ului.

– Țăranii cunosc organizația noastră sub numele de „ Comitetul pentru Dezvoltarea Rurală“. Facem tot posibilul pentru îmbunătățirea veniturilor scăzute ale

populației, în majoritate agrară. Într-o primă etapă ideal ar fi ca acești oameni săraci să se poată întreține singuri. În acest scop stimulăm crearea de școli, învățământul general și agricol. Ne străduim să-i deprindem cu noțiunile de igenă și dietetică, și în sfârșit, încercăm să dezvoltăm o formare profesională. Astfel, la Andawa, care este capătul periplului nostru, începem să formăm zidari și tâmplari. Avem multe alte proiecte, cursuri de croitorie, de construire a unor mici uzine destinate fabricării de unelte agricole simple, obiecte din lemn și din fibre de bananier etc…

Tăcerea se lăsă din nou. Jessica, tăcută, simțea că roșește de rușine. Și când te gândești că-l bănuise pe Deane că se preocupase doar de propriul lui interes… Această greșală de judecată o umplea de o ușurare bizară… și inexplicabilă…

La un moment dat, drumul deveni atât de anevoios încât făcuseră un popas la umbra unui pâlc de arbori. În timp ce motorul se răcea, ei își dezmorțeau picioarele. Jessica era epuizată. Dar pentru nimic în lume n-ar fi recunoscut! Murea de foame. Din fericire, Ndayi pusese în coș un termos cu cafea și merinde. Deane îi întinse un pahar aburind și un sandviș.

– Ar trebui să stai în mașină, ar fi mai comod pentru tine.

– Prefer să stau afară, ripostă ea cu răceală. O considera cumva o ființă slabă? Pe când el își turna de băut, ea se așeză pe un dâmb. În clipa următoare, fu smulsă din loc și se trezi buimăcită în brațele lui Deane.

– Neisprăvito! exclamă el, știi pe ce te-ai așezat?

– N... nu...

– Pe un furnicar. Dacă ai fi spart crusta, furnicile albe te-ar fi atacat cu miile. Iar mandibulele lor sunt de temut.

Cu picioarele moi, Jessica contempla cu o groază retrospectivă mușuroiul cu aspect inofensiv. Ezita să-i mulțumească lui Deane de a o fi scutit de o experiență usturătoare, când acesta o lăsă brusc pentru a se întoarce la mașină.

Ea își isprăvi micul dejun, stând în picioare sub ramurile bogate ale unui arbore de tec. Se gândea că trecutul era mort de-a binelea. Obsedată de amintirea clipelor petrecute în brațele lui Deane, își dorea cu ardoare ca gura ei să simtă din nou mângâierea delicată a buzelor lui. Dar speranța asta era nesăbuită. Nicicând el n-o va mai cuprinde în brațe. Nicicând ea nu va mai răspunde sărutărilor lui. Acestea erau destinate de-acum înainte femeii visurilor lui, acelei necunoscute pe care ea o ura deja... Carla Maitland.

Capitolul 8

Le-au trebuit aproape patru ore ca să ajungă la Laruka. La sosirea lor, copiii din district tocmai se adunau pentru a-i întâmpina. Scott Duncan trecuse pe aici un pic mai devreme și anunțase venirea iminentă a directorului. Fură primiți de Ralph Msuya, adjunctul expertului agricol din regiune. Acesta era un băiat înalt, deșirat, cu ochi căprui plini de bunătate și cu glas plăcut. El strânse mâna Jessicăi cu gravitate în timp ce Deane îi dădea imformații despre natura muncii pe care o îndeplinea colega sa.

Laruka nu era chiar un sat. Localitatea era alcătuită dintr-o sumedenie de ferme mici răzlețe, dintr-un loc plantat cu arbori tineri înconjurând școala – o clădire simplă construită din paiantă, cu acoperiș din frunze de bananier– și coliba șefului. În jurul acesteia se concentra existența micii comunități.

Jessica văzu niște fete împletind coșuri. Femeile

umblau cu pruncii agățați în spate cu hamuri de piele. Băieții se jucau în pielea goală. Fetele purtau o centură de piele în jurul șoldurilor.

Adolescenții se jucau cu arcurile cu săgeți și sulițe pe care tații lor îi învățau cum să le mânuiască. Tot felul de animale domestice se perindau slobode printre săteni.

Deane o prezentă pe Jessica lui *umukungu,* un bătrân cu tâmple grizonante, al cărui piept descărnat era împodobit cu un șireag de dinți de leopard și de alte trofee. El păru încântat de vizita lor. Spre marea ușurare a Jessicăi, el vorbea din kinyarwanda. Epuizată de drumul obositor, moleșită de căldură, exasperată de praf și muște, n-ar fi fost în stare să susțină o conversație

– Dacă vrei să te odihnești un pic, îi sugeră Deane după ce aruncă o privire scurtă asupra feței ei trase, Ralph te poate conduce la coliba rezervată oaspeților.

– Nici vorbă, ripostă ea cu stoicism. Am treabă.

Pe când Deane se îndepărta împreună cu șeful, Ralph o însoți în sat unde, cu aparatul foto, ea făcu numeroase fotografii copiilor de vârstă școlară. Prin intermediul lui Ralph care-i servea ca interpret, ea nota într-un carnet toate detaliile în stare să intereseze eventuali sponsori. Părinții aveau un surâs vag. Jessica avea sentimentul că ei sesizau anevoie scopul vizitei sale. Cel mult dacă înțelegeau că copiii lor ar trebui să urmeze o școală. În acest sat pierdut în munți, aveau o viziune destul de limitată despre lume...

Apoi, Deane se duse cu Jessica să viziteze școala. Acoperișul era sprijinit pe bârne de lemn. Mobilierul se rezuma la niște bănci din lemn negeluit. Majoritatea școlarilor stăteau pe pietroaie sau chiar jos, pe pământul bătătorit. Învățătoarea agățase câteva hărți pe pereți. Această sărăcie copleșitoare o emoționă pe Jessica. Prin comparație, luxul de care beneficiau micuții europeni îi părea indecent.

La ora mesei, ea asistă la pregătirea prânzului într-o cabană servind drept cantină. Meniul era alcătuit dintr-o fiertură de soia la care se adăuga sare și ulei de arahide. Cazanul era așezat pe focul care scotea un fum înțepător, din cauza căreia Jessicăi îi dădură lacrimile.

– Să ieșim, ca nu cumva să te sufoci, îi ordonă Deane fără a înceta să surâdă pentru a nu risca să-l supere pe bucătar.

În recreația care urmă prânzului, Jessica făcu cunoștință cu câțiva copii. Erau timizi și păreau în general mult mai mari decât vârsta pe care o aveau. Se jucau cu te miri ce. Confecționau mingi din ghemotoace de iarbă, și mașini din surcele de lemn. Imaginația lor suplinea lipsa mijloacelor.

Tânăra ar fi vrut să rămână mai mult timp în preajma lor, dar ziua era pe sfârșite. Și, când Deane veni s-o ia după ce inspectase grădina de legume a școlii, ea îl urmă cu tristețe în suflet. Colegul ei se va întoarce curând, dar pentru ea, aceste câteva ore petrecute cu acei școlari de la capătul lumii nu vor mai însemna altceva decât o amintire.

Copiii le adresară gesturi de adio agitând cu mândrie cadourile făcute de sponsorii lor: caiete de desen, creioane colorate sau rigle, aduse în ajun de Scott. Jessica fu emoționată până la lacrimi de aceste manifestări. Lucrul acesta nu prea-i stătea în fire. Fără îndoială această sensibilitate era datorată oboselii...

Călătoreau printr-o tăcere absolută. Căldura era copleșitoare.

Jessicăi îi era tare greu să-și țină ochii deschiși. Pica de somn. Uneori ațipea, fiind trezită de o zgâlțâitură puternică. La un moment dat ea avu minunata impresie că plutea pe un norișor roz mânat de o briză călduță, departe de pământ și de grijile sale, către o planetă necunoscută unde o aștepta fericirea...

Cât timp plutise în această stare de toropeală, n-ar fi putut spune. Când se trezi, o adiere de vânt hoinărea prin geamul coborât al portierei, răcorindu-i fața. Ea se întindea de plăcere ca după un îndelungat somn odihnitor. O liniște stranie domnea în jurul ei. Tresărind, deschise ochii.

Parcat în umbra unui pâlc de bambus, Land Rover-ul stătea nemișcat. Liniștea era curmată de susurul cristalin al unui pârâu nevăzut. De câtă vreme era acolo? O oră? Ea întoarse capul și întâlni privirea lui Deane care se sprijinea cu nonșalanță de spătarul său.

– Riscai în orice moment să-ți rupi gâtul rostogolindu-te pe podea. Am preferat să mă opresc un pic ca să limitez accidentările.

– Ah, mă simt mult mai bine! murmură Jessica recunoscătoare pe când își freca ceafa.

– Ordin de la doctorul Badburn, glumi el înainte să ia un prosop de pe bancheta din spate și să i-l pună pe genunchi. Poftim. În spatele acestor copaci curge un pârâu. Scoate-ți bluza și dă-ți cu apă. După asta ai să te simți cât se poate de bine.

– Să-mi scot bluza? țipă Jessica cu un aer șocat.

– Haide, haide, lasă mofturile, să nu pierdem timpul. După asta va fi rândul meu. N-am venit să deschid portiera, de teamă să nu-ți tulbur somnul liniștit. Îți acord cinci minute, nici unul în plus.

Jessica nu așteptă să i se spună de două ori și se grăbi spre cursul de apă. Doamne, ce bine era să-și stropească fața și bustul cu apă rece! Își încheia nasturii bluzei când Deane sosi și începu să se dezbrace fără să mai aștepte. În grabă, tânăra porni spre mașină.

Până să vină el la mașină, ea avu timp să se pieptene și să se machieze din nou. Rafinamentul acesta nu prea se potrivea cu îmbrăcămintea ei caraghioasă, dar în mod inexplicabil îi întărea încrederea. Deane se mulțumi s-o privească o clipă cu atenție, în tăcere, înainte de a porni mașina.

După patruzeci de kilometri, au făcut o nouă oprire, asemănătoare din toate punctele de vedere cu aceea din Laruka. Cu o singură excepție. Deoarece cel de-al doilea expert agricol de la Intermonde se afla acolo de multă vreme. John Turner era, ca și Scott, un lucrător îndârjit și devotat, dar el nu poseda acea căldură sufletească.

Pe când cei doi bărbați discutau, ea se hotărî să facă prezența copiilor de la școala primară a satului. Știa că

școlarii lipseau uneori de la ore din cauza malariei. Dar se verifica cu grijă motivul acestor absențe. Dacă se repetau de prea multe ori, directorul îl exmatricula pe copil și solicita binevoitorului să accepte sponsorizarea acelui copil rwandez.

Din fericire, toți școlarii erau prezenți în acea zi, și Jessica avu bucuria să le distribuie scrisorile și cadourile. Îmbrăcați în uniforme grosolane, pantaloni scurți și cămăși trainice de stambă, puștii dădeau frâu liber bucuriei lor...

John Turner îi invită pe colegii săi să cineze. Jessica ar fi preferat să rămână cu copiii, chit că ar fi lăcrimat în coliba mică plină de fum. Deane nu-i dădea nici cea mai mică atenție, de parcă ea nici n-ar fi existat. Îl asculta pe John vorbind fără încetare despre necesitatea ridicării de garduri sau a plantării de garduri vii în jurul grădinilor de legume pentru a feri răsadurile de copitele vacilor și caprelor rătăcite.

După cină, ea se duse să-i reîntâlnească pe copii și rămase cu ei până la plecare. Atunci când Deane veni s-o caute, ea fu uimită; școlarii se înghesuiau care mai de care să-i spună la revedere. Era emoționant să vezi mogâldețele cu păr creț cum se agățau de picioarele lui sau cum îi săreau de gât. Deane râdea din toată inima lăsându-se în voia lor cu răbdare, iar Jessica simți o gelozie greu de explicat.

***

Erau pe drum de aproape o oră când nori amenințători invadară cerul. Fulgerele brăzdau orizontul. Deane acceleră după ce își privi ceasul.

– Va trebui să ajungem la Diringa înainte de lăsarea nopții.

– E departe? se interesă Jessica temătoare, auzind furtuna care se apropia.

– Vreo douăzeci de kilometri. Douăzeci de kilometri în Anglia nu însemna mare lucru. Dar să-i străbați într-o țară ca Rwanda, era o acțiune la fel de temerară ca traversarea Munților Stâncoși...

Land Rover-ul se opinti să treacă peste un dâmb când ploaia începu să răpăie. În câteva clipe, cerul se întunecă.

– E un adăpost în apropiere, mormăi Deane printre bubuiturile de tunet. Ar fi mai bine să ne oprim acolo. Am impresia că vom avea parte de o furtună strașnică.

Nu se înșelase. Trombe de apă se abăteau deasupra mașinii făcând vizibilitatea practic inexistentă. Roțile ridicau jerbe de noroi. Jessica nu mai văzuse asemenea căderi de apă. Avansau încet. Printr-o minune, Deane izbuti să parcurgă cei câțiva metri care-i despărțeau de un drum forestier unde se aflau cât de cât la adăpost de elementele dezlănțuite.

Dar greutățile lor nu se terminaseră încă. Land Rover-ul făcu dintr-o dată un derapaj brusc și roțile din față se înfundară ca și cum pământul s-ar fi căscat înaintea lor. Se făcu auzit un gâlgâit sinistru și mașina se opri.

Deane se forță s-o urnească. Jessica își ținea răsuflarea. Motorul huruia din greu, dar roțile patinau în gol. După mai multe încercări fără rezultat, Deane coborî.

– Nu avem ce face. Ne-am împotmolit. Va trebui să continuăm drumul pe jos.

Coborî și Jessica. Începea în sfârșit să aprecieze bocancii solizi pe care-i avea în picioare. Solul îngrozitor de mocirlos era alunecos ca un patinoar. De aceea ea o porni pe un șanț larg căptușit cu mușchi care se afla de-a lungul cărării.

După ce inspectă roțile, Deane se ridică și o zări pe Jessica.

– Urcă pe drum! ordonă el repezindu-se spre ea atât cât îi permitea starea terenului.

Neînțelegând motivul acestei somații, Jessica continuă să meargă liniștită.

– Ieși de acolo, neisprăvito! urlă el, livid.

Jessica preferă să nu-i dea atenție. Nimeni și nimic nu ar determina-o să se bălăcească un minut în plus în acel nămol scârbos.

Cu capul plecat, înainta apărându-și fața de ploaia care trecea prin frunziș. Nu văzu masa de apă care se rostogolea spre ea cu zgomot asurzitor și cu viteza unui cal în galop. A fost prea târziu să-și dea seama că acea cărăruie servea la deversarea miilor de litri de apă de ploaie căzuți în câteva minute pe dealuri.

Șocul o făcu să se clatine. Terorizată, fu luată de torentul furios. Se zbătu cu disperare. Risca să fie înghițită de ape.

– Rezistă! Vin îndată! auzi ea spunându-i-se.

Ea se străduia zadarnic să lupte împotriva masei de apă care o antrena inexorabil, când se simți apucată de încheietura mâinii. Crezu că umărul îi va ieși de la locul său. Dar Deane reuși s-o prindă de mijloc.

Şi el se găsea în şanţ, dar se agăţase desigur de o rădăcină sau de un arbust solid.

Câtă vreme să fi stat ei astfel în apă care le ajungea până la brâu, ale cărei torente curgeau în trombă ca după deschiderea unei ecluze? Cum reuşise Deane să se prindă de buştean şi mai ales s-o ţină în loc pe Jessica?

În mijlocul acestui potop, tânăra încerca o uşurare de nedescris simţindu-l pe Deane atât de aproape de ea. Deşi aproape sufocată, era înconjurată de prezenţa lui. Dar puteau oare să ţină piept mai mult timp acestor elemente dezlănţuite? Forţa umană are limitele sale.

Îngrozită, se agăţă cu disperare de salvatorul ei când dintr-o dată puterea torentului scăzu. Viitura impetoasă se transformă într-o băltire agitată de contracurent. Deane izbuti să se aşeze pe marginea taluzului. Jessica nu avu puterea să-l urmeze. El însuşi epuizat, se mărgini s-o menţină deasupra apei timp de câteva minute în timp ce îşi recăpăta forţele. Când curentul îşi pierdu din intensitate, el încercă s-o tragă afară din apă. Noaptea aproape că se lăsase când el se prăbuşi cu povara sa şiroind de apă pe o buturugă căptuşită cu muşchi, la o mare distanţă de canalul viclean. Lungită pe spate, stând nemişcată fără suflare, Jessica vedea stelele strălucind prin frunzişuri. Copleşită de recunoştinţă, ar fi vrut să-i mulţumească salvatorului aplecat deasupra ei, care gâfâia încă din greu. În ochii lui albaştri se reflecta spaimă adâncă, şi chiar o anumită gingăşie... Dar nu, era cu neputinţă! Îndată ce Deane îşi dădu seama că Jessica era conştientă, faţa lui se înăspri.

– Aha, Domnișoară Știe-Tot, când ai să înveți în sfârșit că jungla africană nu e totuna cu câmpia englezească dominată de calm? Îți dai seama că ai fi putut să te îneci, să te faci zob? Și asta numai din cauza încăpățânării tale?

– Nu voiam să-mi murdăresc încălțămintea, explică ea ridicându-se.

– N-ai încotro! bombăni el după ce se ridicase și o ajută și pe ea să se ridice. Există doar un singur mijloc pentru a ajunge la adăpost, s-o pornim pe drumul acesta desfundat.

Jessica făcu un efort lăudabil pentru a înainta. Dar era atât de obosită încât aluneca fără încetare și nu avea puterea să-și smulgă bocancii din noroi. Fără tragere de inimă, Deane o luă de mijloc pentru a o susține.

Ploaia aproape încetase. Dar vântul scutura ramurile arborilor, din care apa picura peste capetele lor. Jessica dârdâia.

– Ține-mă strâns, bombăni Deane printre dinți. Ajungem îndată.

La capătul câtorva minute, zăriră silueta unei cabane din bârne construită la marginea cărării. Acoperișul era făcut din frunze de bananier și nu avea nimic în comun cu bungaloul confortabil la care sperase tânăra. Cu o lovitură de picior, Deane deschise ușa. Un miros de mucegai și de praf le intrară în nări. Adăpostul era întunecat, dar Deane cunoștea locurile. Pe pipăite, dădu peste o cutie de chibrituri și aprinse o lampă cu petrol atârnată de o grindă. Ceea ce dădu la iveală lucirea pâlpâitoare nu avea cum să-i

ridice moralul Jessicăi. Exista un pat de campanie cu o saltea subțire, și două etajere pe care zăceau niște bidoane de kerosen goale și niște saci vechi. Într-un ungher se găsea o stivă de lemn.

– Șemineul lipsește, explică Deane adunând un braț de lemne, dar o să aprind focul în fața ușii ca să te încălzești.

Pe un strat de ierburi uscate, el așeză butucii. O clipă mai târziu, flăcările trosneau, făcând adăpostul mai puțin sinistru.

– Scoate-ți hainele ude, ordonă Deane văzând că Jessica stă nemișcată. Mă duc să iau pături și schimburi uscate... Ei, haide, fă mișcare, altminteri ai să răcești.

– Aștept să rămân singură! îi zise ea pe un ton arțăgos.

Când reveni, găsi ușa întredeschisă.

– Am adus cafea. Înfășoară-te în cuvertura asta și vino să te încălzești la foc.

Prin ușa întredeschisă, el îi întinse o cuvertură. Jessica se acoperi cu ea cum putu mai bine. Apoi ieși afară și se așeză pe o grămadă de surcele pregătite de Deane special pentru ea. În timp ce ea își savura cafeaua caldă încă, Deane aruncă lemne pe foc și își puse valiza în cabană.

– Tu nu bei cafea?

– Mai târziu, răspunse el fără s-o privească. Acum, mă duc în mașină să mă schimb.

El se îndepărtă cu pași mari. Oare ce mai făcuse ea ca să-l indispună în felul acesta?

– Deane, strigă ea cu o voce gâtuită înainte ca el să dispară, nu... nu e nici un... pe... pericol? Vreau să zic... din cauza animalelor acestora care mișună...?

– Dacă nu te îndepărtezi de foc, nu pățești nimic.

Când rămase singură, Jessica simți o toropeală plăcută punând stăpânire pe ea. Amintirea spaimei începea să se topească. Pătura o cam zgâria, dar răspândea o căldură plăcută. Deodată îi trecu prin minte o idee. De ce să se mulțumească ea cu acest veșmânt provizoriu, când valiza ei era în cabană?

Intră grăbită și închise ușa în urma ei. Era ferm hotărâtă să apară îmbrăcată ca o femeie, măcar pentru a-și dovedi că acest lucru era posibil chiar și în străfundul junglei africane.

– Am dat peste o sticlă de coniac în trusa de farmacie, îi strigă Deane, la întoarcere, prin ușa adăpostului. Are să ne prindă bine. Vino să stai cu mine.

Părea a fi într-o dispoziție cât se poate de bună.

– Îndată, răspunse Jessica.

Tocmai destupa sticla în clipa când ea ieși din adăpost. Se duse lângă el pentru a se așeza. Oare foșnetul mătăsos al veșmântului ei îl făcu să ridice ochii? El o contemplă timp de câteva clipe cu o înfățișare complet uluită...

Ea își pusese un halat de culoarea piersicii, cu bordură de broderie englezească, lăsând să se vadă cămașa de noapte albă, cu floricele roz în jurul gâtului. Picioarele ei se ascundeau în papuci de casă pufoși.

Dar foarte curând, își reveni și privirea lui redeveni de nepătruns.

– Unde naiba crezi că te afli? se răsti el. La Ritz, cumva? Ne aflăm în jungla africană, îmi bat gura de pomană...

– Îmi dau seama perfect, închipuie-ți, îl întrerupse ea privind în jurul ei cu un aer plictisit. Dar asta nu înseamnă că sunt obligată să mă îmbrac ca o locuitoare a junglei.

Scuturându-și părul strălucitor cu un gest de dispreț, ea se așeză cu calm pe grămada de lemne.

Cu ochii ațintiți la sticla de coniac, Deane îi porunci:

– Fă-mi plăcerea și schimbă-te imediat de hainele astea grotești!

– Ce-mi propui să îmbrac? întrebă ea cu glas mieros. Nu am decât haine din astea. Ținuta mea de luptător de gherilă e udă leoarcă. Nu mai am altceva decât pătura...

El nu răspunse. Ea câștigase deja un punct. Fără să spună nimic, el îi întinse un păhărel de alcool.

Jessica îl privea cu ochii pe jumătate închiși. S-ar fi cuvenit să se simtă învingătoare pentru că de data asta avusese ultimul cuvânt. Dar, ciudat, ea încerca un soi de insatisfacție. De ce se purtau ei ca doi străini? În definitiv, ea era practic logodită, și Deane urma să se întâlnească cu prietena lui, Carla... Dar era acesta un motiv pentru a păstra o tăcere ostilă? De ce se purta Deane astfel? Era vina ei oare că se aflau blocați în plină junglă și că ea a trebuit să se îmbrace cu cămașa de noapte?

O plictiseală subită puse stăpânire pe ea. Ziua fusese lungă. Și lupta aceasta împotriva naturii dezlănțuite îi dăduse lovitura de grație. Patul de campanie precis era lipsit total de confort, dar oricum era mai bun decât culcatul pe jos.

Deane întinsese o pătură lângă foc. După ce-și termină coniacul, intră în adăpost ca să ia lemne. Jessica se întinse, era ora de culcare. De altfel, ea începea să nu se mai simtă în siguranță. Un vânt ușor mișca frunzișul. Dar era vântul? Cu cât fixa împrejurimile, cu atât se încredința că mișcarea tufelor era nefirească. Atenția ei fu atrasă brusc de strigăte răgușite, gemete, de foșnete alarmante.

Îngrozită, se ridică și o luă la fugă până la cabană cu groaznica impresie că este urmărită de toate fiarele sălbatice din Rwanda...

Când să pună piciorul în prag, simți că cineva o prinse de poalele halatului. Sângele îi înghetă în vine. Se zbătu zadarnic să scape. Începu să urle din răsputeri.

În adăpost se auzi un zgomot înfundat.

Surprins, Deane scăpă lemnele din brațe.

– Ajutor, Deane, ajută-mă! gemu ea cu glas gâtuit de spaimă.

El ieși în goană din refugiu iar ea se prăbuși în brațele lui, tremurând ca o frunză.

– Nu mă mai pot mișca. Un leopard și-a înfipt colții în cămașa mea de noapte. Oh, Deane, salvează-mă , te implor!

Fără să-i dea drumul, aruncă o privire curioasă peste umărul ei și se aplecă pentru a o elibera.

– Leopardul tău seamănă teribil cu un ciot de lemn ieșit din perete. Ținuta asta vaporoasă umflată de vânt a fost agățată în trecere...

Inima Jessicăi bătea încă puternic. I-a trebuit ceva timp ca să înțeleagă că vântul și imaginația ei îi jucaseră o festă...

– Păi... eu... eram convinsă că... se bâlbâi ea, jenată la culme.

Deane zâmbi fără a da semne că vrea să-i dea drumul. Până să îmbrace veșmintele de noapte, ea se stropise din belșug cu talc parfumat cu magnolie și mirosea tulburător. Deane își plecă fruntea. Jessica îi întâlni privirea. Ea crezu că citește în ochii lui un soi de beție, o emoție neașteptată care amenința să-l copleșească. Dar asta nu dură decât o clipă. Cu o exclamație exasperată, o îndepărtă de el.

– Asta are să te învețe minte să nu mai porți o lenjerie ridicolă în plină junglă! De la o ființă ca tine te poți aștepta la orice... la tot ce este mai rău.

– Unde... unde te duci? îl întrebă ea văzându-l că strânge pătura.

– La mașină. Noapte bună.

– Credeam că o să dormi lângă foc... murmură ea cu glas plângăreț.

Fără să răspundă, el se îndepărtă.

– Deane, scânci ea, și dacă sunt animale feroce prin împrejurimi...?

– Închizi ușa, replică el cu glas sacadat. Te zăvorăști pe dinăuntru.

Jessica nu așteptă să i se spună de două ori. Ea nu înțelegea schimbarea bruscă de atitudine a lui Deane. Disprețul și ranchiuna îi smulseră lacrimi.

Capitolul 9

În ciuda supărării ei, Jessica adormi foarte repede. Un soare strălucitor care răzbătea prin geamurile prăfuite o trezi. Trebuia să fie târziu. Auzind zgomot în jurul cabanei, ea se sculă, își puse la iuțeală halatul și deschise ușa, roșie de somn, cu părul zburlit.

Deane era acolo. Jessica simți că pălește văzându-și hainele kaki atârnate cu grijă pe ramurile copacilor în bătaia soarelui. Aseară le lăsase grămadă afară după ce se schimbase. Dar aparent, ele păreau că îi amenință din nou prețioasa feminitate...

Cu siguranță, Deane nu stătuse degeaba, căci Land Rover-ul era parcat în fața adăpostului.

– În timp ce tu ai dormit douăsprezece ore în șir, explică el, am reușit să scot mașina din noroi. Vom pleca imediat ce va fi posibil. Micul dejun este gata.

Se vedea cât de colo că e grăbit. Jessica își făcu timp să respire cu plăcere aerul proaspăt și înviorător înainte de a lua loc pe stiva de lemne. Cenușa focului era încă fierbinte. Deane trebuie că a avut grijă de el toată noaptea, pentru a îndepărta animalele. Pământul

care încă mustea de apă emana o anume umiditate. Chiar dacă era soare, căldura degajată de tăciuni era binevenită. Dar foarte curând, Deane îi răspândi cu piciorul.

– Trebuie să-ți duc valiza la mașină. Pune-ți ținuta de călătorie.

Pentru cazul în care ea ar fi avut îndoieli privind sensul acestei expresii, el desprinse hainele, apucă bocancii spălați meticulos și-i depuse la ușa adăpostului...

Fără să se grăbească, Jessica termină de mâncat, și numai după aceea intră să se îmbrace. În trecere smulse hainele din mâinile lui Deane. Ochii ei verzi lucind de mânie întâlniră o clipă privirea albastră plină de o ironie dulce. Învinsă și enervată la culme, ea trânti cu putere ușa. Un sfert de oră mai târziu, erau pe drum.

După un moment, Jessica întrebă:

– Nu cumva trebuia să fim aproape de Diringa?

– Am trecut de sat, răspunse Deane. Am hotărât să scurtez călătoria. Ai adunat destule informații despre copiii susceptibili de a fi sponsorizați, și ai văzut destule din realizările noastre ca să-ți faci o părere despre ceea ce se face în district. Poți să îți continui lucrările la Andawa.

Jessica, disperată, ar fi putut să-și impună autoritatea, dar nu-i ardea de asta. Nu era nimic mai descurajator decât sentimentul de a se ști inutilă și chiar nedorită. Evident, Deane nu ținea să prelungească această călătorie care ar fi trebuit să dureze încă trei zile. În ciuda oboselii sale, tânăra ar fi continuat bucuroasă, dar însoțitorul ei părea grăbit s-o regăsească pe scumpa lui Carla...

Ajunseră la Andawa la începutul după-amiezii. Satul era mai răsărit decât cele precedente. Colibele de

formă conică se ridicau în mijlocul peticelor de pământ cultivate cu grijă și îngrădite cu tufe de bambus.

Antena Intermond-ului pentru zona de nord a țării se găsea pe o ridicătură ușoară la o margine a satului, în apropiere de o misiune engleză. Aceasta se compunea din căsuțe cu acoperiș din paie, grupate în jurul unui loc cu pământ bătătorit plantat cu palmieri, unde umblau niște câini înfometați.

Apucând valizele, Deane o conduse pe Jessica spre o clădire de tip vagon care dădea spre veranda inevitabilă. Erau acolo vreo zece camere. Fiecare locuință avea intrare separată, iar în interior era o curățenie impecabilă.

– Te sfătuiesc să te instalezi în liniște, sugeră Deane în timp ce așeza bagajele pe pământ. Toată lumea era plecată. Dacă ai nevoie de ceva, camera mea este la capătul clădirii.

Cea a Jessicăi fiind a treia, exista o distanță bună între ei.

După ce și-a pus lucrurile în ordine, ea se grăbi să facă duș. Era atât de plăcut să scape de praful și de transpirația din timpul călătoriei! După ce-și spălă părul, își pili unghiile, le lăcui și se instală pe verandă. Se uită cu un aer distrat pe revistele aflate în camera sa, dar îi venea greu să se concentreze.

La asfințit, un zgomot de mașină rupse tăcerea. Tânăra știa că personalul aflat la post în Andawa era compus din învățători și responsabili agricoli rwandezi, și bineînțeles de câțiva europeni, din care unii, precum John Turner, erau prezenți în satele de mai mică importanță.

Jessica rezista ispitei de a îmbrăca o rochie. Nu-i păsa câtuși de puțin de opinia lui Deane, dar ea se afla totuși în inspecție oficială. Poate că ținuta regulamentară i-ar fi atras mai multă considerație.

Deane veni s-o ia ca s-o ducă la clădirea situată ceva mai departe.

– Asta e cantina locală, anunță el pus pe glume. Bucătărie indigenă. Nu prea te bucuri. Lasă, că ai să scapi cu viață

Cu inima bătând, Jessica zâmbi. Oare Deane redevenise o ființă omenească? Tensiunea care domnise între ei pe toată durata călătoriei devenise insuportabilă pentru el?

Pe terasa de pământ bătătorit aflat în fața cantinei, ea făcu cunoștință cu mai mulți învățători rwandezi, tineri în mare parte, care se străduiau cu devotament să le insufle cunoștințe elementare micuților lor compatrioți.

Jessica discuta cu Chantal Owolodu, o femeie hutu seducătoare, deosebit de grațioasă, care răspundea de educația fizică în școli, în clipa când răsună un strigăt.

– Deane!

Un vehicul frână brusc. O siluetă gingașă, aureolată de păr blond, țâșni din aceasta și veni în grabă spre ei.

– Ți-am recunoscut Land Rover-ul! Ai sosit de mult?

Gâfâind, tânăra se aruncă în brațele lui Deane care o strânse la piept surâzând.

– Suntem aici de la începutul după-amiezii.

Ea își ridică chipul gingaș către cel al lui Deane pe care îl sărută cu tandrețe, spre marea dezamăgire a Jessicăi, sfâșiată de o gelozie inexplicabilă.

Ca printr-un acord tacit, ceilalți se retrăseseră

înăuntru. Dar Jessica nu se putea retrage înainte de a fi prezentată noii-venite. Continuând să-și țină brațul pe după talia acesteia, Deane se hotărî în sfârșit.

– Carla, ți-o prezint pe miss Jessica Seymour, de la biroul nostru din Londra. A venit aici în inspecție. Andawa este ultima sa etapă.

– Bună ziua, miss Seymour, spuse Carla cu un surâs călduros. Am auzit de dumneavoastră și despre ceea ce ați realizat la antena din Kigali.

– E un nimic în comparație cu tot ce faceți voi, rectifică amabilă Jessica.

– Cum s-au desfășurat negocierile cu Jim Bennet? întrebă Carla uitându-se la Deane cu ochii ei frumoși, albaștri.

Va să zică tânăra pedagogă cunoștea secretul acestor tratative! Jessica simți o înțepătură în inimă.

– Cât se poate de bine, replică Deane. El s-a zbătut ca un diavol, însă eu mi-am atins scopul.

– Mă bucur mult! exclamă Carla. Bănuisem eu ceva... Ieri am fost la Jmala, și s-a zvonit că...

Pe când flecărea pe nerăsuflate cu Deane, Jessica avea timp să studieze chipul fermecător al colegei sale, îmbrăcată într-o seducătoare ținută kaki, suplă și spălăcită. Ea aruncă o privire deprimată la oribila ei îmbrăcăminte verde-măslinie...

Ea îi urmă pe Deane și Carla în interiorul cantinei, dar îi lăsă pentru a merge să se întâlnească cu Chantal Owolodu, aflată lângă o fereastră. Își petrecu prânzul ascultând problemele întâlnite de tânăra monitoare de educație fizică în exercițiul funcțiunilor sale, pe când Deane Bradburn cina împreună cu Carla în cealaltă extremitate a încăperii.

Către ora nouă, Jessica își luă rămas-bun și se retrase în camera ei. Se culcase deja când cineva bătu la ușă.

– Pot să intru? zise vocea melodioasă a Carlei.

– Bineînțeles, răspunse Jessica din pat.

Tânăra intră și privi cu jind la cămașa elegantă de dantelă a colegei sale.

– Au trecut secole de când nu mi-am mai permis luxul de a îmbrăca o cămașă de noapte, spuse ea cu un zâmbet în colțul gurii. Pe aici, dormim îmbrăcați atunci când suntem la drum. Când ai norocul să dai de un adăpost, te strecori într-o pijama de stambă care nu are nimic feminin!

– Nu mă așteptam deloc să găsesc o fată ca dumneavoastră pe meleagurile acestea, declară cu sinceritate Jessica.

Carla începu să râdă.

– Vocația este un lucru imprevizibil. Părinții mei locuiesc în Devon, într-o casă frumoasă, printre mobile și bibelouri neprețuite. Iar eu, mă ocup de acești micuți rwandezi de parcă ar fi copiii mei.

– Vă iubiți cu adevărat munca, nu-i așa? întrebă Jessica, un pic uimită să citească pe chipul însuflețit al interlocutoarei sale un entuziasm umbrit de o tristețe imperceptibilă.

– Oh, da, răspunse tânăra suspinând adânc. Dar îmi doresc să pot realiza mai mult. Ceea ce izbutește să realizeze Intermonde nu este decât o picătură într-un ocean. Când văd toate aceste nevoi care trebuie satisfăcute, mă simt groaznic de frustrată.

– Contribuția dumneavoastră este deja fantastică, zâmbi Jessica. Directorul vă apreciază enorm.

– Deane este cel mai bun șef din câți există, recunoscu Carla suspinând, dar el refuză să admită că programul Intermonde este insuficient într-un colț de lume atât de sărac ca acesta.

Asemeni tuturor tinerilor, Carla dorea să precipite lucrurile, când de fapt era nevoie de un termen lung pentru a duce la bun sfârșit această sarcină. Nu se poate trece fără urmări neplăcute de la Evul Mediu la secolul XX... Dar Jessica o înțelegea perfect.

– Sunteți cunoscută ca un cal breaz în district, după cât mi s-a spus. Lucrul acesta vine în sprijinul dumneavoastră...

– Așa este, recunoscu Carla cu un surâs dezamăgit. Dar uneori, aș vrea...

Cu o ridicare fatalistă din umeri, ea se întrerupse:

– N-am să vă plictisesc cu problemele mele, miss Seymour! spuse ea ca pentru a se scuza.

– Spune-mi Jessica! sugeră tânăra ispectoare. Știu foarte bine ce simți. Nu uita totuși că Intermonde joacă un rol crescând în această țară. De altfel, e bine cunoscut că picătură cu picătură se face lacul mare...

– Fără îndoială, nu sunt făcută pentru a fi a cincea roată la căruță, răspunse Carla cu o ușoară amărăciune. Mi-aș dori să fiu zână, să transform orice printr-o atingere cu bagheta fermecată... Trebuie să te las. Mai am de terminat un studiu despre manualele școlare. Noapte bună, Jessica.

– Noapte bună, Carla, și mulțumesc pentru vizită.

Jessica a adormit cu greu. Ea nu se putea abține să n-o asocieze pe Carla cu Deane. Oare nu se devota el

cu trup și suflet pentru o cauză dreaptă? Deane și Carla... Oare nu erau ei destinați unul altuia?

***

În zilele următoare, Jessica n-o întâlni deloc pe Carla. Ea însăși era prinsă cu sarcinile administrative. Trebuia mai ales să aducă la zi rapoartele.

Aceste treizeci și șase de ore petrecute cu Deane în singurătatea junglei africane vor rămâne întipărite în mintea ei pentru totdeauna.

Totuși, de la sosirea lor la Andawa, Deane îi arăta indiferența cea mai absolută și nu vorbea cu ea decât atunci când munca o impunea. Era obligat s-o ia cu el în vizită la școlile din regiune. Dar părea că nu redevine el însuși decât seara, când cina cu Carla la cantină sau când flecărea cu ea pe verandă.

Jessica avea sentimentul că o prăpastie de netrecut o separa de Deane. Slavă Domnului, avea cu ce să se ocupe pentru a nu se gândi mereu la asta...

Într-o după-masă, preferă să accepte oferta lui Chantal de a o însoți decât să se învârtească fără rost prin cameră. Grație unui interpret, ea petrecu mai multe ore stând de vorbă cu copiii, vizitând cartierele indigene și documentându-se în privința obiceiurilor și tabuurilor acestei lumi mici și izolate, ceea ce, în alte împrejurări, ar fi încântat-o.

Dar ea se simțea deprimată, dezamăgită. Vitalitatea și optimismul păreau că au abandonat-o. În mintea ei se învălmășeau sentimentele contradictorii pe care nu izbutea deloc să și le explice.

Capitolul 10

Când coborî din mașină în acel loc mărginit de palmieri, Jessica resimți o tulburare nedefinită. Totuși, nimic nu se schimbase. Soarele care scăpăta deja spoia construcțiile cu o lumină roșiatică. Cu coada între picioare, niște câini slabi rătăceau peste tot, și câțiva copii se tăvăleau cu plăcere prin praful roșu.

Deane veni spre ea. Și el părea diferit. Dar acesta nu era oare un efect al închipuirii ei? Fața lui îi părea mai palidă ca de obicei și zâmbetul îi era mai crispat.

– Cum s-a desfășurat după-amiaza ta? Dispui de toate informațiile dorite pentru a completa dosarele deja supraabundente destinate sediului social?

– Pionii nu trebuie să uite că regii și nebunii sunt hotărâtori, răspunse ea cu un zâmbet trist. Îi disprețuiești pe birocrați, dar ei sunt cei care decid politica de urmat.

O scurtă lucire licări în ochii albaștri. Jessica tocmai voia să-și continue drumul, însă Deane o apucă de braț.

– Așteaptă o clipă.

– De ce? Ai să-mi reproșezi ceva? S-ar fi cuvenit să-ți cer permisiunea de a o însoți pe Chantal?

– Ești liberă, răspunse el cu calm... Nu, eu... eu doream numai să te avertizez că... cineva vrea să te vadă.

– Să mă vadă? se miră Jessica, ușurată.

Ea înțelegea acum motivul aerului straniu al lui Deane. Scott trebuia să fi sosit, și Deane se temea că el își neglijează munca din cauza ei... Atenția ei fu atrasă pe neașteptate de mai multe persoane ieșind din cantină. O siluetă familiară se desprinse din grup... și întinse brațele spre ea.

– Raza mea de soare!

– Irving! exclamă ea cu uimire înainte de a se arunca de gâtul lui cu o mișcare automată. Dar... șopti ea gâfâind, de unde știai că mă aflu aici?

– La Kigali mi s-a spus că ești în sector, răspunse Irving luând-o de mijloc. Am luat avionul în direcția Himbu, am închiriat o mașină cu șofer și mi-am încercat norocul.

Se îndreptară spre verandă.

– Deane s-a arătat cât se poate de ospitalier, continuă el. Mi-a dat o cameră. După duș, mă simt în plină formă.

– A trebuit să punem prelata peste berlina strălucitoare a lui Irving. În entuziasmul lor, tinerii săteni sunt în stare să o pună pe butuci.

Deane surâdea, dar Jessica îi simțea încordarea. Această sosire inopinată deranja rutina.

– Bună seara! exclamă Carla care tocmai ieșea din camera sa. Ce se întâmplă?

– Ți-l prezint pe Irving Fenway, logodnicul Jessicăi, explică Deane. El a luat avionul de Kigali și a venit după noi la Andawa cu mașina.

– Bravo, domnule Fenway! spuse Carla strângându-i mâna. Și eu am făcut drumul acesta. Nu e ușor.

– Un Fenway nu se dă bătut niciodată, îi asigură Irving cu un râs contagios. Dacă mă împotmoleam pe drumeagurile pe jumătate prăbușite, astăzi n-aș fi mai ajuns aici! Nu-i așa, raza mea de soare? încheie el strângând-o cu putere la piept pe Jessica.

– E timpul să cinăm, anunță Deane. Ce-ați zice să mă urmați la cantină?

– Excelentă idee, aprobă Jessica cu o veselie un pic cam forțată.

Deane alese o masă lângă bar. Pe când bea un lichior de mentă cu apă, Carla nu-și mai putea ascunde curiozitatea.

– Cunosc împrejurările terenului de aviație din Himbu, îi explica ea lui Irving. E un deșert. Cum naiba ați reușit să găsiți acolo mașină și șofer?

– Am întâmpinat greutăți, zâmbi Irving. Am fluturat niște dolari pentru a trezi interesul băștinașilor și m-am folosit de tot farmecul meu pentru a convinge o echipă de savanți care lucrau prin împrejurimi să-mi împrumute berlina lor, un Buick nou-nouț și pe șoferul lor.

– Trebuie să fi cheltuit o groază de bani, observă Carla.

– Acesta este felul în care tratez eu afacerile,

răspunse Irving cu un zâmbet, și credeți-mă, este cea mai bună metodă. Nimeni și nimic n-a putut să-l oprească pe Fenway Tornadă, așa cum sunt poreclit acasă.

– Jess trebuie să fie flatată... Să-și vadă prietenul venind cu un asemenea echipaj splendid... gata să se ruineze de dragul ochilor ei frumoși... Este exaltant... Deși locul acesta nu oferă ceva ideal pentru un interludiu sentimental.

– Nu-mi displace atmosfera aceasta de singurătate, replică Irving privind grinzile cioplite grosolan care susțineau acoperișul din fruze de bananier. În afară de asta, mă străduiesc mereu să îmbin utilul cu plăcutul. Akangogo nu este departe de aici, cred. Într-un sat de lângă fluviu, am un protejat și aș dori să aflu ce progrese a făcut.

– Nu știam că sunteți unul din sponsorii noștri, izbucni Carla cu însuflețire. În cazul acesta, faceți parte din marea noastră familie!

– Familia mea se întinde în toată lumea, sublinie Irving cu mândrie. În Africa, în India, în Orientul Mijlociu...

Distrată, Jessica își contempla logodnicul. Cu tenul său rumen, părul răsfirat și abdomenul de chefliu, el părea să aibă mai mult de treizeci și cinci de ani. Desigur, ea nu l-a considerat nicicând irezistibil. Dar în seara asta, în ținuta lui de safari nou-nouță, îi părea de o jovialitate și de o exuberanță neobișnuite.

La masă,Carla îl îndemnă pe noul-venit să vorbească despre călătoriile lui de afaceri prin lume și de numeroasele lui sponsorizări.

Dintr-o dată, Jessica se simți îndepărtată. Din fericire, Deane se întoarse spre ea și conversă îndelung.

Imediat după cină, Irving se întinse și declară că pică de somn. Luând-o pe Jessica de mijloc, el o duse afară. Ajuns pe verandă, o strânse la piept.

– Ești fericită că mă vezi, scumpa mea?

– Bineînțeles, Irving, surâse ea lăsându-se îmbrățișată.

– Te găsesc schimbată, spuse el după un moment. Ești mai feminină... mai tulburătoare...

Surâsul Jessicăi dispăru.

– Sunt obosită, asta e. Mi-am petrecut după-amiaza chestionând câțiva rwandezi cu ajutorul unui interpret. E obositor.

– Nu ești făcută pentru meseria asta. Locul tău este la birou. Dar, chiar și în această ambianță neobișnuită, te găsesc mai seducătoare ca oricând...

– Cum, în ținuta asta imposibilă? Glumești!

– Deloc! Fructul este cu atât mai îmbietor cu cât este mai greu de ajuns la el...

– Cu... atât mai îmbietor? se bâlbâi Jessica, luată pe nepregătite.

– Nu ți-e clar? Îmbrăcată astfel, ești în armonie cu această regiune sălbatică, cu farmec subtil...

– În cazul acesta, o să-mi pun mâine seară rochia cea mai sofisticată pe care o am, îl amenință ea, un pic derutată de aceste aluzii puțin obișnuite din partea lui Irving.

– Până atunci, o să mă culc, anunță el căscând fără reținere. Pe mâine, raza mea de soare. Vom face cunoștință cu tânărul Rufus....

– De acord.

O dată ajunsă în cameră, Jessica se simți invadată de o neînțeleasă oboseală, atât spirituală cât și fizică. Nu era târziu. Cu efort, ea se apucă să termine darea de seamă. Însă mintea îi umbla hai-hui. Oare Deane și Carla erau tot la cantină, sau preferaseră să se instaleze ca de obicei, pe șezlongurile de la capătul verandei?

Către ora unsprezece, ea lăsă stiloul jos. Liniștea domnea în împrejurimi. Toți păreau să doarmă. Ea voia să se culce, când o voce o făcu să tresară.

– Am văzut lumină. Nu te deranjez?

Era Carla

– Deloc. Hai, intră.

Refuzând scaunul oferit de Jessica, vizitatoarea începu să se plimbe în lung și-n lat.

– Ia spune-mi, ce impresie îți face că îl ai pe iubitul tău în preajmă, și nu la mii de kilometri depărtare?

– Dacă aș crede că Irving a înfruntat fiarele sălbatice și mlaștinile doar pentru a mă întâlni, răspunse Jessica cu umor, aș fi profund impresionată. Dar știu că e interesat de micul său protejat necunoscut.

– Nu-i chiar atât de rău, cred! izbucni Carla cu vehemență înainte de a relua pe un ton ușor ezitant: Dacă am înțeles eu bine... nu ești logodită oficial...?

– Irving este mereu pe drumuri, explică Jessica. N-am putut să fixăm o dată.

– Este atât de bogat pe cât pare?

Jessica începu să râdă.

– Este, răspunse ea în timp ce aranja masa. Nu-și face griji din pricina banilor! Vrei un pic de cafea, Carla? A mai rămas în termosul pe care l-am luat cu mine în după-amiaza asta.

– Nu, mulțumesc. Mă duc. E groaznic de târziu.

Ea dispăru, lăsând-o pe Jessica un pic nedumerită în legătură cu adevăratul motiv al acestei vizite fulger...

În ziua următoare, Deane merse împreună cu ei să-l viziteze pe Rufus. Irving s-ar fi deplasat în berlina lui, însă directorul se opusese, pretextând că acest lucru risca să-l impresioneze pe copil. Micuțul Rufus a fost totuși uluit de această vizită neprevăzută. El nu primise scrisoarea de la Irving care-i anunța sosirea. Dar timiditatea lui se risipi destul de repede. El își încântă sponsorul cu engleza lui excelentă și servi chiar ca interpret între părinții săi și Irving, cu o vizibilă mândrie.

Acesta îi adusese un mic calculator de buzunar, explicându-i cum să-l mânuiască. Jessica socoti cadoul destul de surprinzător. Irving susținu că va face din copil cel mai deștept băiat din sat. Oricum, părea fascinat de taste și de cifrele verzi care licăreau.

La întoarcerea la Andawa, întunericul aproape că se lăsase. Mai obosită decât ar fi dorit să recunoască, Jessica se regăsi cu bucurie în mica ei încăpere. Zăbovi îndelung sub duș înainte să-și pună furoul de mătase

de culoarea șampaniei, cam decoltat. Dar ea se temea de serata care o aștepta. Socotea că Irving va exploda de vitalitate, de cordialitatea lui cam zgomotoasă, de exuberanța lui fizică.

Spre marea surpriză a întregului personal, Carla apăru la cantină extrem de elegantă, într-o bustieră albă, lăsând vederii umerii ei rotunzi și frumoși, și fustă de tafta neagră, foșnitoare.

– Asta este ținuta mea numărul unu cu care îi farmec pe fucționarii rwandezi care vin din când în când pe aici.

– Ești absolut adorabilă, o asigură Deane sărutând-o pe vârful nasului.

– Parcă am fi într-un cabaret ultra elegant, adăugă Irving care o ținea pe Jessica de mijloc.

În timpul cinei, Irving vorbi despre vizita făcută protejatului său. Subiectul fiind drag Carlei, ea îi acordă o atenție susținută.

După terminarea mesi, Irving nu mai zăbovi. Jessica a fost oarecum surprinsă de asta. În schimb, ea fusese luată pe nepregătite de săruturile înfocate cu care el o acoperi, abia ajuns în umbra verandei. După câteva clipe, ea se desprinse de el, gâfâind din greu.

– Irving! Nu te-am știut atât de înflăcărat...!

– Îți displace cumva atitudinea mea, iubito? spuse el frecându-și obrazul de al ei.

– Ști... știu și eu... N-ar trebui să așteptăm până ce revenim într-o țară mai civilizată, pentru a...

– Nu sunt de aceeași părere, murmură el luând-o

în brațe. E ciudat cum un astfel de ambient întărâtă instinctul cărnii...

Jessica se crispă.

– Unde îți sunt bunele maniere, Irving? Nu mă obișnuiseși cu un astfel de limbaj!

– Să fii singur sub stele cu o creatură de vis ca tine, raza mea de soare, nu te face să-ți pierzi capul?

– Mă tem că atmosfera junglei are un efect neobișnuit asupra ta... Noapte bună, Irving.

– Nu intri o clipă la mine? întrebă el bine dispus.

– Vorbește mai încet! protestă ea cu jumătate de glas. Nu suntem singuri, știi.

Ea zărise într-adevăr două siluete care se îndepărtau spre capătul verandei. Nu avea decât o dorință, să pună capăt acestei scene.

– Noape bună, Irving, spuse ea cu glas scăzut înainte să dispară în camera ei.

– Nu prea ești amabilă cu mine, oftă el.

Dar ea îi închise ușa în nas, stinse lumina și se culcă îndată.

A doua zi era sâmbătă. La antena din Andawa domnea o atmosferă de vacanță. Copiii satului mestecau bucăți de trestie de zahăr provenind dintr-o recoltă experimentală. *Umukungu* fusese primit de personalul de la Intermonde cu onorurile cuvenite rangului său.

După-amiază, fucționarii rwandezi fură de față la dansurile tutsi, iar mica piață era din nou calmă.

Jessica plecă să se plimbe singură. Încercase să lucreze un pic în camera ei, însă ritmul tobelor o călca

pe nervi. Se cățără pe un dâmb stâncos de unde se deschidea o priveliște întinsă asupra savanei și avu plăcuta surpriză să zărească o turmă de zebre păscând în liniște, cât și o familie de elefanți cufundată pe jumătate în mijlocul unei ferigi imense. La câțiva metri mai jos, pășteau niște antilope cu ochi mari și blânzi. Dar acest spectacol de o seninătate incomparabilă nu izbuti să înlăture povara greu de înțeles care apăsa pe inima tinerei.

În momentul când trecea iar prin fața cantinei, omul de serviciu de la bucătărie o opri pentru a-i explica că „ domnul înalt cu pălărie mare" o aștepta în camera lui. Jessica își înăbuși un zâmbet. Era vorba de Irving. Pălăria lui imensă îi fascina pe indigeni.

Hotărâtă să facă un efort pentru a compensa răceala ei de aseară, ea decise să-i arate lui Irving animalele sălbatice. Era un adept convins al fotografiilor safari.

Stătea întins pe pat, cu hainele mototolite.

– Ce căldură copleșitoare, spuse el ridicându-se cu greutate. Un ventilator n-ar face față în această cocioabă.

– Știi, personalul folosește locul acesta numai pentru dormit. Mai tot timpul și-l petrece afară. Apropo, tocmai am văzut de pe o înălțime un spectacol încântător, elefanți, zebre, antilope... Ar trebui să-ți iei cu tine aparatul de fotografiat.

Dar ideea nu-l atrăgea pe Irving așa cum sperase ea.

– Poate mai târziu. Mai întâi să bem ceva.

El se ridică și apucă sticla de pe masă.

– La ora asta?

– De ce nu? răspunse el umplând cu generozitate două pahare. Astăzi e sâmbătă și camera asta este un pic mai intimă decât cantina.

Jessica nu înțelegea prea bine legătura... Abia își înmuie buzele în pahar, pe când Irving îi vorbea cu satisfacție despre ultimele sale călătorii de afaceri și despre impresia care i-o făcuse orașul Kigali. Când socoti că venise momentul potrivit, Jessica sugeră din nou ca la plecare să ia și aparatul foto cu el.

– Animalele sălbatice vor fi întotdeauna în această țară, replică el ridicând din umeri. Termină-ți coniacul, ai să te simți mai bine după aceea.

– Dar mă simt foarte bine, ripostă ea punând jos paharul cu un gest hotărât.

– Ei, haide, raza mea de soare, ești încordată ca o strună de vioară!

– Nu înțeleg la ce folosește să beau alcool fără motiv! replică ea.

– Fără motiv... Ba da, scumpa mea, spuse el luând-o brusc în brațe. Credeam că ai priceput... Să închidem ușa, vrei? Suntem în camera mea, și ce se petrece aici nu privește pe nimeni.

– Ce te-a apucat, Irving? protestă ea respingându-l. De când ai venit aici ești de nerecunoscut.

– Ești mai ispititoare ca oricând, Jess, zâmbi el forțându-se fără succes să-i prindă mâna. Nu știu ce te face să fii atât de tulburătoare... Și pe urmă, ce poți face altceva în acest loc uitat de lume? Fii așadar înțelegătoare...

– Nu suntem pe o insulă pustie, se revoltă fata îndepărtându-se rapid spre ușă.

Ajunsă în pragul încăperii, se întoarse și adăugă cu glas glacial:

– Vom relua discuția când ți se vor risipi aburii alcoolului.

– Raza mea de soare, dar...

– Și încetează să-mi mai spui astfel, îi lansă ea pe un ton disprețuitor, sună grotesc!

Din păcate, Deane și Carla erau instalați în șezlongurile lor obișnuite. Era imposibil ca ei să nu fi surprins frânturi de conversație. Deane afișă aerul său sarcastic obișnuit. Oare n-o avertizase el de atâtea ori pe Jessica în privința faptului că climatul avea tendința de a-i face pe bărbați să uite bunele lor maniere? Și nu i-o dovedise chiar el cu îndrăzneală?

În culmea exasperării, tânăra se refugie pentru a regăsi oaza de tihnă a savanei. Antilopele erau tot acolo. Mai zări niște păsări marabu cu penaj gri și alb. Pe cer se roteau vulturii.

Amintirea scenei cu Irving o umplea de dezgust. El se purtase ca un bădăran dornic să-și potolească febra simțurilor... În schimb, cum ar fi reacționat ea dacă i-ar fi arătat tandrețe și considerație? Dacă s-ar fi arătat blând și iubitor? I-ar fi cedat bucuroasă?

Se îndoia de asta. De fapt, sosirea logodnicului ei nu-i provocase nici o plăcere... Deodată, adevărul o copleși. Oare să nu fi știut ea încă de când îl văzuse pe Irving că nu-l iubea și că nu-l va iubi niciodată? Deane pusese stăpânire pe gândurile ei, Deane a cărui indiferență o tortura.

Zdrobită de implicațiile acestei descoperiri, sări în picioare și începu să umble ca un leu în cușcă. Asta e, îl iubea pe Deane. De multă vreme. Fără îndoială chiar de la primul lor sărut. Dar ea se răzvrătise din toată ființa sa împotriva acestui sentiment care o invadase cu șiretenie. În prezent, nu mai putea să ascundă adevărul: iubea un bărbat care iubea o altă femeie.

La gândul acesta , ochii i se umplură de lacrimi. Jessica asistase la întâlnirea lui Deane cu Carla în seara când sosise la Andawa... și acest spectacol fusese pentru ea ca o lovitură de pumnal. Dar cum să fie supărată pe Deane că admiră acea creatură de vis? Nu erau ei oare făcuți unul pentru celălalt?

Ea contempla priveliștea fără s-o vadă, printr-o ceață de lacrimi. Astfel o găsi Deane. Îndată ce-l zări, ea întoarse privirea și se prefăcu adâncită în contemplarea unei antilope care tocmai se adăpa dintr-o băltoacă.

– E sâmbătă, știu, spuse el apropiindu-se, dar am de completat pentru guvern afurisitele astea de formulare. Aș vrea ca ele să plece diseară. S-a ivit cineva care merge în localitatea Himbu. Ai putea să-mi dai lista cu copiii propuși pentru școlarizare?

– Desigur, răspunse ea, continuând să privească în jos. O să le caut imediat. Îmi pare rău că te-am oprit de la treabă fără să vreau.

Ea o luă înainte. O credea el răvășită din cauza purtării lui Irving?

În realitate, numai gândul că nu era iubită de Deane o arunca în disperarea cea mai adâncă.

Perspectiva unei existențe de acum înainte fără sens era de netolerat pentru ea.

Ajungând în locul străjuit de palmieri, ea crezu că inima i se oprește în loc. Oare nu era silueta gingașă a Carlei, îmbrăcată în alb, care se strecura pe furiș în camera lui Irving?

Șocată, Jessica păli... Printr-un efort de voință, reuși totuși să-și continue drumul ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. O privire scurtă aruncată spre însoțitorul ei îi dovedi că și acesta o zărise pe Carla. Deane era palid.

O însoți în bungaloul ei. Deschizând ușa, ea își dădu seama că tremură.

– Eu... îți aduc lista, spuse ea cu glas înăbușit. Așteaptă un minut.

Scotoci cu febrilitate printre lucrurile sale și reveni și-i întinse hârțile lui Deane.

– Mulțumesc. O să transcriu imediat numele.

Vocea lui era răgușită. Oricum, era la fel de tulburat ca și Jessica.

O dată ce rămase singură, aceasta din urmă se prăbuși în pat, consternată de descoperire. Irving și Carla! Era de necrezut. De ce să se mai mire că Deane era doborât de trădarea aceleia pe care o iubea?

***

Zgomotul tam-tamurilor și al dansurilor nu încetă toată noaptea. Jessica cină singură la cantină. Carla și Irving comandaseră de mâncare în camera lor. Deane

nu apăru. Fără îndoială că termina de completat formularele. Jessica se culcă imediat și își ascunse capul în pernă pentru a-și înăbuși suspinele.

Duminică, Irving și Carla rămaseră închiși toată ziua în cameră. În ziua următoare, Land Rover-ul Carlei era parcat tot sub palmieri. Irving trebuia să plece marți. În ziua aceea când Jessica se întoarse din inspecție, Irving făcea ultimele verificări la mașina lui.

Cu un aer ștrengar, veni înaintea ei.

– Ei bine, Jess, presupun că trebuie să ne spunem adio...

– Probabil, replică ea pe un ton liniștit.

– Lucrurile nu s-au petrecut așa cum era de așteptat, adăugă el râzând jenat. Dar e mai bine că am descoperit adevărul la timp.

– Absolut.

El îi întinse mâna pe care ea o strânse cu indiferență. Cum Carla sosea cu valiza, Jessica se îndepărtă rapid. Era în camera ei de câteva minute când Carla bătu la ușă.

– Jessica, îmi pare rău, murmură ea.

– Nu-ți face griji.

– Luăm avionul până la Kigali și de acolo vom zbura spre Cape Town, reluă ea cu glas mai ferm. Acolo ne vom căsători.

– Ei bine, dar știu că nu v-ați pierdut timpul! exclamă Jessica neputând să se abțină.

– Așa este, între noi doi există afinități neașteptate. Cred că nu ne înșelăm.

– Îți doresc să ai dreptate.

– Jess, înțelegi, continuă Carla pe un ton pătimaș, să mă căsătoresc cu un bărbat atât de generos, aș putea deveni atât de utilă! Sunt atâția neajutorați în lume care au nevoie să fie sprijiniți. În loc să-mi pierd timpul pe drumurile astea impracticabile, am posibilitatea să înfăptuiesc minuni datorită lui Irving.

„Și asta este iubire? dorea cu ardoare să-i spună cu voce tare Jessica. E iubire adevărată? Ca aceea pe care ți-o poartă Deane? Ești până îtr-atât de încântată de concepțiile umanitare ale lui Irving încât să respingi cu bucurie în suflet un sentiment atât de nobil?“

Dar asta n-o privea pe ea.

– Ce crede Deane despre asta? întrebă ea totuși, îndemnată de curiozitate.

– Evident, este foarte dezamăgit, dar hotărârea mea este luată.

„ Dezamăgit“... cuvântul era prea palid. Ar putea ea să uite chipul livid a lui Deane când o văzuse pe Carla dispărând în camera lui Irving?

– Ei bine, Carla, nu-mi rămâne decât să-ți urez fericire.

– Mulțumesc, asemenea. Ai să pleci curând, cred?

– Chiar mâine. Raportul meu este aproape terminat.

– O să par ipocrită, desigur, surâse Carla, dar îți urez și ție fericire deplină.

Câteva minute mai târziu, Buick-ul demara în aclamațiile entuziaste ale micilor africani.

Capitolul 11

Chiar în ziua următoare, Jessica era pregătită să plece. Ea dăduse zor să-și termine treaba, incapabilă să suporte ideea de a mai rămâne mult timp la Andawa cu Deane care era doborât de supărare. Era de ajuns să-l privești pentru a înțelege răul pe care i l-a provocat trădarea Carlei.

Chiar în clipa când începea să-și facă valizele, silueta lui Deane se detașă în cadrul ușii.

Ridică spre el un chip palid.

– Am să te conduc chiar eu la Himbu, spuse el cu glas ușor încordat. Cred că așa se cuvine. Apoi mă voi întoarce aici pentru a petrece câteva săptămâni. N-o să ai probleme cu tranzitul. O dată ajunsă la Kigali, vei lua primul avion spre Bruxelles sau Londra.

– Cred că așa este cel mai bine, răspunse Jessica, cu inima strânsă.

Oricum, Deane nu ținea nicidecum să efectueze călătoria până la Kigali în compania ei. De altminteri, s-ar fi încumetat ea la o astfel de călătorie?

– Traseul va fi destul de obositor. Drumul este foarte prost.

El făcea desigur tot ce putea pentru a se debarasa de ea cât mai repede, era sigură de asta. Brusc începu să tremure. Numai să nu dea Domnul ca soarta să-i fie potrivnică, și să pornească împreună la drum printr-o pădure pustie! Oare Deane îi citea gândurile? El încheie pe un ton posac:

– Propun să plecăm mâine dimineață. Cu puțin noroc, am ajunge la terenul de aviație la ora prânzului.

Ea își înăbuși un suspin de ușurare. Deane nu zăbovi, și Jessica nu-l mai întâlni în ziua aceea. De altfel, din acea sâmbătă fatală, își făcuse obiceiul de a comanda mâncarea în camera ei. După ce ronțăi câte ceva se urcă în pat și rămase trează până în zori.

Probabil ațipise câteva clipe căci fu trezită de zgomotul unei averse puternice. Auzea apa căzând în trombe pe verandă. Deane n-ar pleca desigur pe o vreme ca asta. Era prea periculos.

Plouă toată ziua. Deane nu apăru. Nu avea de ce. Ținea s-o conducă până la Himbu, fără a-și asuma riscuri exagerate. Îl înțelegea foarte bine.

A fost cea mai lungă zi din viața ei. Rămase închisă în camera ei, gândind cu tristețe că numai la douăzeci de metri de ea, Deane era probabil constrâns să facă la fel.

Soarele nu se ivi decât în ziua următoare, spre orele zece. Jessicăi nu-i trebui mult ca să depună bagajele în fața ușii, până într-atât era de grăbită să plece.

Dar, preferând să aștepte până ce pământul se zvânta, Deane hotărî să nu pornească la drum până la începutul după-amiezii. Jessica avea chipul răvășit, și ochii încercănați. Dar ei nu-i păsa de asta. În definitiv, avea ochi pentru Deane, iar el era prea preocupat de propria lui dezamăgire ca să-i mai poată acorda vreo atenție.

Revărsările de apă lăsaseră urme în regiunea Himbu. Arborii fuseseră dezrădăcinați. Soarele nimicitor se reflecta în găvanele pline cu apă transformate în lacuri. Deane conducea cu mare prudență. Cu maxilarele încleștate, părea să aibă ca singură grijă sosirea la terenul de aviație în timp util pentru zborul regulat prevăzut pentru ora nouă seara. Jessica se ruga din tot sufletul ca nimic să nu le împiedice înaintarea pe pământul devastat de inundații. Să stea atât de aproape de Deane era un supliciu de care ea s-ar fi lipsit bucuroasă. Se forța să facă abstracție de asta, contemplând pădurile cu frunze lăcuite de apa ploii...

Sub soarele necruțător, podișurile își recăpătaseră foarte repede ariditatea lor obișnuită, dar nu la fel se întâmplase cu văile care intersectau traseul.

O surpriză neplăcută îi aștepta... Era aproape ora opt seara. Soarele urma să dispară. Aeroportul se afla la o oră de mers de locul în care se găseau. Atunci apăru dinaintea lor podul distrus.

În timpul când l-a vizitat pe micul Rufus, Jessica zărise deja râul Akangogo cu meandre leneșe. Cum și-ar fi putut închipui ea că pașnicul curs de apă putea să devină un torent impetuos, smulgând totul în calea

sa? Deane frână la câțiva metri de podul de lemn din care nu mai rămăseseră decât pilonii dispărând pe jumătate sub viituri.

– Mai există un altul, la vreo douăzeci de kilometri de aici, mormăi Deane a cărui față părea posomorâtă în lumina crepusculară. Asta ne obligă să facem un ocol, însă nu avem de ales.

– Trebuie neapărat să prind avionul din această seară, înțelegi Deane! spuse Jessica înăbușindu-și plânsul de enervare. Eu... eu nu mai suport cursa asta dementă!

– Ei, haide, Jess, revino-ți în fire! Va trebui să te obișnuiești cu greul.

Jessica își înghiți lacrimile și nu mai protestă. De altfel nu-i dăduse el exemplu de un anumit curaj? Nu avea altceva de făcut decât să înfrunte realitatea tristă.

Mașina porni la drum voinicește. Jessica era atât de preocupată de ghinionul ei încât abia zări cel de-al doilea pod, distrus pe jumătate...

– Ah, trebuie să existe totuși un mijloc de a traversa râul ăsta blestemat! mormăi Deane întorcând mașina.

Umbre înspăimântătoare se perindau în raza farurilor.

Disperată, Jessica nu scotea un cuvânt. Avionul de nouă seara trebuia să fi plecat de mult...

Din fericire, Deane cunoștea drumul ca pe propriul lui buzunar. Mai există o șansă de a ajunge la Himbu pentru zborul de dimineață. Cu chipul încordat și concentrat, cu mâinile încleștate pe volan, Deane căuta un mijloc de a tranversa râul.

Slavă Domnului, podul următor era încă intact.

Cu inima plină de speranță, Jessica se ridică în capul oaselor. Nimic nu-i mai împiedica în clipa de față să ajungă la destinație. Iar supliciul de a sta închisă lângă bărbatul pe care-l iubea nespus de mult se va termina în sfârșit.

Dar această speranță a fost de scurtă durată. Câteva minute mai târziu, mașina trebui să frâneze brusc în fața unui imens lac mlăștinos.

– Hotărât lucru, bombăni Deane, norocul ne-a părăsit.

– Poate nu este așa de adânc, spuse Jessica pe un ton insistent.

– Greșești, răspunse însoțitorul ei. Am putea să ne trezim cu apa până la plafon. S-au mai văzut camioane de trei tone dispărând cu totul, în împrejurări asemănătoare.

– Ce este de făcut? întrebă ea.

– Să traversăm iar râul.

– Oh, nu! scânci ea.

– E singura soluție înțeleaptă. Închipuie-ți ce s-ar întâmpla dacă și al treilea pod ar fi luat de ape. Am rămâne blocați în pustietatea asta. Pe când pe celălalt mal există un adăpost la câteva sute de metri. Ne-am instala acolo până la ziuă.

Jessica nu răspunse. Ea luptase atât de mult ca să poată evita o situație indecentă. Și Deane la fel. Soarta se înverșuna împotriva lor.

Când ajunseră din nou la pod, apa amenința deja să-l înece.

Refugiul era situat pe o ridicătură aflată deasupra râului care se auzea vuind jos.

În timp ce Deane intră în adăpost pentru a examina interiorul, Jessica rămase afară, trântindu-se pe o bancă de lemn sprijinită de zid. Era atât de distrusă încât nu mai avea nici măcar puterea de a gândi, darmite să mai facă vreo mișcare.

Deane aprinse focul și scoase din mașină un anumit număr de obiecte. Jessica stătea nemișcată, cu ochii privind în gol.

El umplu două pahare cu cafea și-i întinse unul.

– Poftim, asta are să te încălzească.

Ea clătină din cap.

– Nu-mi este frig.

– Haide, ia măcar un sandviș.

– Nu, mulțumesc, nu mi-e foame.

– N-ai mâncat nimic de când am plecat! se răsti însoțitorul ei. Exagerezi. Doar n-o să porți doliu veșnic după iluziile tale!

– Lasă-mă în pace, te implor! murmură ea cu glas tremurător.

Deane așeză paharele și începu să se plimbe în lung și-n lat ca o fiară în cușcă. Din când în când, arunca spre Jessica o privire uimită. Deodată, nu se mai putu abține și, proțăpindu-se în fața ei, declară pe un ton sarcastic:

– Parcă erai mai bătăioasă când ai venit aici. Așadar nu mai ai puterea să te lupți? De ce? Și cum de i-ai permis lui Irving să te trădeze astfel?

– De unde să știu că domnișoara Carla se va purta atât de scandalos? izbucni Jessica dând frâu liber urii înăbușite de sâmbăta trecută. Și de altfel, tu de ce n-ai intervenit?

– Nu era de datoria mea să mă amestec în problemele a doi tineri logodiți. Recunosc totuși că i-aș fi dat bucuros o lecție strașnică lui Irving. Poți să-mi explici motivul pentru care i-ai dat voie Carlei să-l cucerească în prezența ta? Erai totuși îndrăgostită de el...

– Poate. Dar mi-am dat seama că ea i-ar oferi mai mult decât mine.

Ochii îi jucau în lacrimi. Deane scrută pentru o clipă chipul crispat ca și cum nu era sigur că a înțeles.

– Să nu miști un deget pentru a-l opri, e incredibil! Ar trebui să-ți fie rușine! Ce s-a întâmplat cu spiritul tău atât de combativ?

– Și tu te-ai resemnat mult prea ușor pierzând-o pe aceea pe care o iubeai, ripostă ea.

– Te referi la Carla...? Ei bine, fie, amândoi suntem perdanți...

Întorcându-i spatele, el începu să ațâțe focul. Așa, care va să zică, gândi Jessica, stând în picioare, cu spatele sprijinit de peretele din bârne. Era profund afectat de trădarea Carlei. Cu mare greutate în suflet, îl privea fără să-l vadă. El scoase din Land Rover niște pături ca să-i pregătească patul în cabană, apoi se ocupă de mai multe treburi a căror utilitate ea nu prea o înțelegea. El se plimba încoace și-ncolo, fără un scop precis, și trecea adesea prin dreptul ei. Împietrită într-o tăcere ostilă, palidă ca moartea, Jessica se ruga ca zorii zilei să pună capăt suferinței sale.

La un moment dat, ea își ridică involuntar ochii spre el și-i întâlni privirea de nepătruns. El își domoli mersul, păru să ezite, apoi se opri lângă ea, schimbându-se pe dată la față ca sub efectul unei deznădejdi fără nume.

Jessica își stăpâni un fior. Atunci, cu o exclamație înăbușită, el o atrase la pieptul său și-i luă gura.

Jessica crezu că leșină de fericire. Era atât de mult timp de când își dorea cu ardoare să fie din nou în brațele lui Deane, să stea la pieptul lui musculos și fierbinte, și să-i simtă buzele dulci și irezistibile.

Se agăță de el asemeni unei înecate. De data asta, nu-l va mai respinge așa cum a făcut la Kigali. N-ar mai avea curajul. Cu toată ființa ei, își dorea să se contopească cu el, cu trup și suflet.

El a fost acela care s-a desprins brusc de ea, cu chipul palid și încordat.

– Acum, poți să mă pălmuiești, spuse el zâmbind ușor... Oare să n-o mai recunosc eu pe magiciana mea cu păr roșcat? Cum de nu m-ai sfredelit încă cu ochii tăi mari și verzi?

– Să cred că simți lipsa Carlei? murmură ea cu o voce gâtuită.

– Evident, replică el laconic. Și ție, îți lipsește Irving?

În loc de răspuns, Jessica izbucni în lacrimi. Deane își mușcă buza.

– De ce plângi?

– P... pentru că... o iubești pe Carla.

Strângând din dinți, el reluă pe un ton meditativ:

– Ce situație insuportabilă! Tânjești după Irving... Păi ce spuneai adineaori despre Carla? Că i-ar oferi mai mult decât tine?

– Irving este un bărbat care are nevoie de o soție care să-i cânte în strună, iar Carla a știut imediat să profite de această slăbiciune a lui.

– Mă mir să aud asemenea vorbe din gura unei logodnice abandonate.

– Ca să fiu abandonată, rectifică ea, trebuia să fi ținut la el. Așa cum tu ai ținut la Carla.

Deane își pironi îndelung privirea sa albastră în ochii melancolici ale Jessicăi.

– Mi se pare că ar trebui să aprofundăm subiectul, șopti el înainte s-o cuprindă în brațe sărutând-o cu patimă. Ori mă înșel eu din cale-afară, ori noi doi nu prea am pierdut chiar atât de mult, reluă el după un moment continuând s-o țină strâns în brațe.

Jessica îi aruncă o privire uluită.

– Cum de poți s-o uiți atât de repede pe Carla?

– N-am s-o uit niciodată, afirmă Deane cu un zâmbet răutăcios. Ea ne-a scăpat de Irving. Fără ea, acum n-ai mai fi în brațele mele.

– Și când mă gândesc că aproape o săptămână te-am compătimit din toată inima pentru că ai pierdut-o!

– Crezi că eu nu m-am consumat în acest răstimp gândindu-mă la suferința pe care ți-o provocase Irving? Mi-am dat seama bine de starea demnă de milă în care te găseai...

– Oh, Deane, izbucni ea cu ochii plini de lacrimi, nu înțelegi nici acum? Pe tine te iubesc!

– Ah, scumpa mea, micuța mea! murmură el strângând-o în brațe gata s-o sufoce. Și e multă vreme de când...

– Din seara în care m-am refugiat la tine și când te-ai purtat de... o manieră absolut revoltătoare!

– În seara aceea, reluă Deane cu un aer gânditor, am vrut să-ți dau o mică lecție. Dar demonstrația aceea de un gust... îndoielnic, recunosc... s-a întors împotriva mea... Căci iubirea m-a cuprins în mrejele ei, asemeni unui vultur care se aruncă asupra prăzii. Nu știam să fie o suferință atât de rafinată. O suferință care nu poate fi vindecată, cel puțin în cazul meu, întrucât Irving ne stătea în cale. De altfel, dacă-mi amintesc eu bine, sfârși el pe un ton provocator, erai teribil de nerăbdătoare să-l vezi.

– Nu dădusem încă sens pasiunii care mă îndemna să te iubesc. Și apoi, cum aș fi putut uita cu câtă pasiune ai întâmpinat-o pe Carla în seara când am sosit noi la Andawa?

– După escapada noastră plină de peripeții din pădure, simțeam nevoia de relaxare. Din răsputeri, am încercat să mă conving că tu erai aceea pe care voiam s-o strâng în brațele mele.

– Între voi n-a fost nimic? insistă Jess.

– Nimic altceva decât o prietenie profundă.

Simțind că plutește de bucurie, ea se ridică în vârful picioarelor pentru a-i oferi buzele. Un lung sărut îi uni.

– Trebuie să-ți iert multe, mica mea magiciană adorată, reluă el. N-o să scapi atât de ieftin. Știi ce-o să facem?

– Nu…

– În curând va fi ziuă. Ne vom întoarce direct la Andawa. Se va găsi cineva la misiunea engleză ca să ne căsătorească. Până diseară, vei fi doamna Deane Bradburn…

Fața luminată de fericire a Jessicăi se întunecă brusc.

– Dar, mă gândesc că… Eu trebuie să mă întorc la Londra. Cei de acolo așteaptă raportul meu…

Cu un gest dezinvolt, el înlătură această obiecție.

– Să aștepte. Am să le explic situația. E un caz de forță majoră. Vom merge împreună acolo, ceva mai târziu. Pentru a două lună de miere.

Cu un mic suspin de fericire, Jessica se cuibări la pieptul lui.

– Mai am încă multe săptămâni de petrecut la Andawa. Dar sătenii își vor face o plăcere din a ne găzdui într-un *inzu* rezervat proaspeților căsătoriți. N-ai asistat până acum la ceremoniile lor de nuntă? În seara aceasta, va fi o petrecere. Va fi un ospăț la care se va servi carne de bivol, furnici albe, râme, șerpi boa sau măruntaie de crocodil…

El o privea cu tandrețe.

– Atunci, se vor dezlănțui tam-tam-urile. Vor începe dansurile frenetice, delirante. Și apoi… și apoi, scumpo, vei fi a mea, termină el dintr-o răsuflare, și raiul va coborî pe pământ.

Se așternu un scurt moment de tăcere. Jessica se gândea la fericirea care-i aștepta.

– Și la întoarcerea în Kigali, unde vom locui? întrebă ea cu un surâs emoționant.

– *Mwami* mi-a oferit un teren în apropierea pala-

tului. Acolo am de gând să construiesc un bungalou asemeni celui deținut de familia Morell. Din „ economiile mele“, desigur.

– Oh, dragul meu, mă vei ierta că te-am bănuit de afaceri necurate?

– Îmi va fi foarte greu, glumi el. Am intenția de a te face să plătești foarte scump pentru asta...

Roșind până în vârful urechilor, ea își ascunse fața în umărul lui.

– Deane, murmură ea după o clipă, mi-ar plăcea să te secondez în activitatea ta. Eu... eu aș putea oare să devin adjuncta ta?

– Ai stofă pentru așa ceva, o ironiză el cu gingășie. Totul este să te debarasezi cât se poate de repede de obiceiurile tale de birocrat!

Fără să-i poarte pică, Jessica începu să râdă.

– Mă gândesc la Carla, reluă ea după un minut de meditație. Acum că este cu Irving, crezi că va reuși să realizeze toate proiectele?

– Carla este foarte muncitoare, recunosc. Dar are tendința de a se autodepăși. Căsătoria va tempera lucrul acesta. Și când va avea copii, nu-i va mai arde să bată coclaurile cât e ziua de lungă.

– Ai idei fixe în privința căsătoriei lui Irving cu Carla, observ...

– La drept vorbind, nutresc aceleași idei și pentru a noastră... Nu aștept decât consimțământul tău pentru ca visul să devină realitate...

– Ți l-am oferit, scumpul meu, afirmă ea privindu-l cu nespusă dragoste.

El o strânse la pieptul său încă o dată și-i cuprinse buzele cu gingășie infinită.

– Hai să ducem totul la mașină, propuse el după o clipă, cu vocea un pic răgușită, și să plecăm imediat la misiune.

– Îmi voi aminti întotdeauna de Akangogo, murmură visătoare Jessica, și obstacolele pe care le-a presărat în calea noastră...

– Și eu.

Urcând în mașină, Jessica avu dintr-o dată o idee.

– Apropo, spuse ea examinându-și oribila ținută de culoare kaki cu un aer dezgustat, dacă va trebui să te însoțesc în inspecții, țin să pun lucrurile la punct încă de pe acum...

– O dată căsătorită, vei putea să te îmbraci cât vei dori de provocator, o întrerupse Deane cu un surâs în colțul gurii. Însă, te rog, cruță-mă de acest supliciu până ce căsătoria noastră va primi binecuvântarea...

Sfârșit